

Bi Thiên

Contents

Bi Thiên	1
1. Chương 1: Dục Vọng	2
2. Chương 2: Lần Đầu Gặp Gỡ	4
3. Chương 3: Nguyên Nhân Rời Đi	8
4. Chương 4: Trở Về	10
5. Chương 5: Dục Dẫn	13
6. Chương 6: Tình Cảm	17
7. Chương 7: Tức Giận	19
8. Chương 8: Giải Độc	23
9. Chương 9: Độc Giải	27
10. Chương 10: Tình Ý	31
11. Chương 11: Cố Nhân	34
12. Chương 12: Nguyên Nhân	38
13. Chương 13: Xâm Nhiễm	42
14. Chương 14: Dâm Dục	46
15. Chương 15: Dung Hợp	53
16. Chương 16: Động Dục	59
17. Chương 17: Nảy Sinh	66
18. Chương 18: Rung Động	70
19. Chương 19: Động Tình	74
20. Chương 20: Đêm Nóng Bỏng	77
21. Chương 21: Bánh Bao	81
22. Chương 22: Sóng Ngầm	84
23. Chương 23: Biến Mất	86
24. Chương 24: Sống Lại	90
25. Chương 25: Trở Về	92
26. Chương 26: Phiên Ngoại 1 : Tâm Ma	95
27. Chương 27: Phiên Ngoại 2 : Sản Nhũ	102
28. Chương 28: Phiên Ngoại 3 : Yếm	107
29. Chương 29: Phiên Ngoại 4 : Lưng Ngựa	111

Bi Thiên

Giới thiệu

Thể loại: Cổ đại, cao H, chính kịch, mỹ công cường thụ, đối ngoại thanh lãnh đối nội ngoan ngoãn xu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bi-thien>

1. Chương 1: Dục Vọng

Huyền Dận là người rất đẹp, câu thơ kia nói như thế nào nhỉ? — “Lông mày sắc như núi xa, khuôn mặt như phù dung, da thịt mềm nhẵn như mỡ”, Minh Sùng không biết dùng thơ từ để hình dung nữ tử mà hình dung một nam nhân có quá khuếch đại hay không, thế nhưng lần đầu tiên nhìn thấy Huyền Dận, bên trong đầu hắn cũng chỉ còn sót lại một câu “Mặt như mỡ đông, mắt như điểm nước sơn”, giữa chân mày có một vết hồng nhạt làm khí chất nam nhân trong trẻo mà lạnh lùng, nhưng cũng làm cho y cao không với tới, phảng phất như tiên giáng trần.

“Àn a...”

— Nếu như y hiện tại còn không nằm trên người mình làm chuyện kia thì càng xuất trần!

Lúc này Huyền Dận đang đè lên Minh Sùng, hai chân đang đưa mạnh mẽ đánh mạnh vào hoa huyệt ẩn giấu giữa hai đùi mềm mại của Minh Sùng.

“A a... Huyền Dận... Được rồi... Đau quá... A a!” Cái eo gầy cứng cáp đâm sâu rồi dừng lại phá nát tiếng rên rỉ, đầu đỉnh cứng nóng khổng lồ xông phá vào trong chỗ sâu cơ thể Minh Sùng, tinh dịch nóng bỏng lại một lần nữa phun vào bên trong ngôi nhà ấm áp.

Minh Sùng hai tay vốn khóa lên trên vai Huyền Dận vô lực buông xuống.

Huyền Dận sáng khoái mà thở ra một hơi, eo giật giật đem tinh khí vẫn còn đang gắng gượng rút ra từ trong huyệt mềm mại ẩm ướt.

Sau khi thanh âm dính đáp vang lên, hỗn hợp chất lỏng đỏ trắng ồ ồ từ trong hoa huyệt ẩn giấu giữa hai đùi rắn chắc của Minh Sùng từ từ chảy ra, khăn trải giường dưới thân hai người từ lâu đã nhiễm đủ loại chất lỏng trở nên dơ bẩn lộn xộn không chịu nổi.

Huyền Dận vén tóc bên tai liền liếm môi mỏng hồng hào nhắc eo Minh Sùng lên.

Nơi bí mật được ẩn giấu hơn hai mươi mấy năm của Minh Sùng lại một lần nữa bại lộ trong mắt Huyền Dận — dưới háng bộ lông rất thưa thớt, ở dưới gốc rễ của tiểu tính khí, thay thế nơi hai túi hoàn, lại là một đóa hoa không nên xuất hiện trên thân nam nhân — đặc biệt là nam nhân cao to rắn chắc như Minh Sùng, dù là ai cũng sẽ không nghĩ tới một đại nam nhân dương cương mười phần lúc trưởng thành lại như nữ nhân có đóa hoa nhỏ như vậy.

Hoa huyệt bình thường nhỏ bé giờ khắc này bởi vì đau đớn mà khê run, trước đây không lâu tiểu hoa huyệt mới bị cạy mạnh phá vỡ bởi vì không gián đoạn mà kéo dài dần trở thành màu đỏ sẫm, hai cánh hoa vốn thật mỏng mà cũng trở nên đầy đặn.

Hô hấp của Huyền Dận tăng thêm một chút, hoa văn hoa sen giữa chân mày không biết có phải do nhiệt độ tăng lên hay không mà trở nên đỏ bừng, hắn duỗi hai ngón tay dài xen vào trong huyệt ướt đầm dề, chất

lồng bên trong bị “xì xào xì xào” khuấy động, ngón tay dài nhỏ bên trong dững đạo ẩm áp đầu đá lưng tung, cổ tay mảnh khảnh chuyển động về phía trước, khiến ngón tay đâm vào càng sâu, hoa huyết bị khuấy lên không không chế được co rút lại chèn ép chất lỏng trong không ngừng chảy ra.

“A a... Huyền Dân... Ngừng tay...” Minh Sùng lắc đầu muốn lùi bước, không biết thế nào Huyền Dân còn nắm lấy eo hắn, chỉ một cái tay liền làm cho hắn không thể động đậy.

Một bên khuấy động hoa huyết ướt đầm dề, Huyền Dân hình như phát hiện đồ chơi tốt, hai ngón tay y liên tục, ngón tay cái lại để bên ngoài âm vật mạnh mẽ ép động.

“A a a! ... Ha...” Minh Sùng bị kích thích quá lớn khiến chảy nước mắt, đôi mắt ưng mơ hồ cầu khẩn, “Không muốn... Như vậy... Nha nha... Buông tha ta...”

Ngày thường chỉ cần Minh Sùng tỏ vẻ yếu thế, Huyền Dân dù giận thế nào cũng sẽ nhượng bộ — nhưng hiển nhiên, bây giờ dục vọng đánh gục lý trí, Huyền Dân nhìn thấy bộ dáng đáng thương của Minh Sùng chỉ có thể càng thêm bất nạt hắn.

Cho nên lời cầu xin của Minh Sùng đổi lấy càng nhiều ngón tay hơn — hai đầu ngón tay càng tiến vào sâu thêm, Minh Sùng cảm thấy ngón tay giữa dài nhất của Huyền Dân cơ hồ chạm vào miệng tử cung mới vừa khép kín của mình.

“Quá sâu... Ân... Huyền Dân... A a a... Không muốn... Động... A ân...” Ngón tay ở trong người cương quyết móc khảy, móng tay cứng rắn còn thỉnh thoảng chạm được vào thịt mềm nơi chỗ sâu, Minh Sùng cầm lấy hai tay Huyền Dân, thất lực cùng mộng điều luyện rắn chắc run rẩy, tiểu huyết giữa hai đùi bị đùa bỡn nước chảy tràn trề, tính khí nộ hồng chưa bao giờ sử dụng tới lần thứ hai nhổng lên thật cao.

“Ừm... A a... A... A a a —” Rốt cuộc, hoa huyết không chịu được đùa bỡn từ nơi sâu tuôn ra chất lỏng trong, từ giữa ngón tay Huyền Dân phun ra, lại một lần nữa thấm ướt khăn trải giường dưới thân hai người, tính khí giữa hai chân cũng một lần nữa phun trào.

Huyền Dân rút ngón tay ra, sau khi ép động ẩm ướt chảy ra chất lỏng liền đuổi tay sờ soạn, đôi môi Minh Sùng bị y hôn đến sưng tấy.

“A...” Còn chưa rút ra từ dư vị cao trào Minh Sùng lại bị Huyền Dân hôn lên đôi môi, phần eo bị nhấc lên cao hơn, theo Huyền Dân động thân, tính khí nóng bỏng gắng gượng lần thứ hai chất đầy hoa huyết sưng tấy.

Hành thân trắng kiện sau khi xuyên thẳng vào miệng huyết liền tàn nhẫn ma sát cổ tử cung nhạy cảm, thân thể mới vừa trải qua một lần cao trào còn rất nhạy cảm, Minh Sùng hơi vụng vẹo gương mặt cương nghị tuần tú, eo run rẩy từ hành lang nơi sâu nhất liền tuôn ra luồng nhiệt nóng bỏng vô tư tưới lên đầu đỉnh trong chỗ sâu hoa huyết, nhục thịt vốn cường tráng lại miễn cưỡng lớn hơn một vòng, hoa huyết ngậm lấy cán chống đỡ tới cực hạn, cơ hồ muốn co giãn.

“Nha... Đau quá... Huyền Dân...” Phần eo bị siết lại không thể động đậy, nước mắt Minh Sùng mơ hồ từ bàn tay hướng tới nơi hai người giao hợp, muốn đem nhục thịt đang chôn sâu trong cơ thể mình lấy ra, đầu ngón tay mới vừa đụng vào túi nang ở hoa huyết, Huyền Dân liền thở gấp mộng tiếng đem tay không an phận của Minh Sùng kéo mở đặt ở trên giường, hắn lùi về sau từ từ rút ra dương cụ bên trong huyết ướt nhẹ, đầu khổng lồ đầy đặn vừa mới rút ra, miệng huyết đỏ tươi trong hoa huyết lập tức dâng trào một cổ lớn chất lỏng, thủy dịch cọ rửa miệng huyết khiến Minh Sùng không tự chủ nâng eo, miệng huyết không còn bế tắc theo thói quen mở ra đóng lại.

Đợi một hồi cũng không thấy người trên người có động tác gì Minh Sùng mơ hồ nghĩ cuối cùng cũng kết thúc, một bên vươn mình dạn dẹo muốn bò xuống giường thanh tẩy thân thể, một đôi tay lại cường ngạnh mạnh mẽ nắm eo hắn kéo lại, tư thế Minh Sùng quỳ nằm úp sấp càng khiến cho chỗ phía sau của Minh Sùng càng lộ ra lồi vào ngây ngô.

“!” Minh Sùng thất kinh xoay eo tay kháng cự để dưới bụng Huyền Dân, “Huyền Dân! Bên kia không được! Huyền Dân... A!”

Huyền Dân rũ xuống hai mắt không để ý viên mắt gấp đến đỏ bừng của Minh Sùng, một tay nắm lấy phía ngoài hoa huyết lộ ra âm vật sưng to lên, dùng sức xoa nắn nghiền ép.

“Dừng đùa... A a... Ân a... Đau...” Phía trước bị đau đớn kích thích làm dời đi lực chú ý của Minh Sùng, Huyền Dân một tay đẩy ra bờ mông mịn màng rắn chắc của Minh Sùng, phần eo hơi đung đưa nhục thịt đang ssuwng đầu xâm phạm vào nơi chưa bao giờ được khai phá từ từ cọ xát — rốt cuộc, miệng huyết bị ma sát nhẹ nhàng bắt mẫn há miệng khép lại.

Thuận thể đưa ngón tay mạnh mẽ xen vào hoa huyết dùng sức đào bới càn quấy, chất lỏng “xì xì” từ giữa ngón tay Huyền Dân phun ra, Minh Sùng thể chất trở nên mẫn cảm khê rên, khoang huyết kịch liệt co rút lại mấy lần sau đó liền dâng trào ra lượng lớn chất lỏng, ngón tay Huyền Dân vừa rời đi miệng huyết, một cổ chất lỏng trong liên thẳng tắp chảy ra rơi trên đệm giường, đa số chất lỏng trong thuận theo đuôi lớn màu mật ong trượt xuống cái đuôi lớn, vẽ ra từng đạo thủy ngân đầy dâm mỹ.

Thừa dịp hoa huyết của Minh Sùng đang cuộn trào mãnh liệt chảy ra chất lỏng nóng bỏng, Huyền Dân nhân cơ hội đỡ nhục thịt của mình chen vào miệng hậu huyết nho nhỏ.

“A! Đau!” Hoa huyết của Minh Sùng còn đang đứt quãng chảy xuống chất lỏng dâm mỹ, nhưng cũng thanh thần cảm nhận được phía sau không khỏe.

Đầu đỉnh đầy đặn khổng lồ thể nhưng muốn tiến vào, ở bên trong thăm dò lại bị miệng cắn chặt ngăn lại, cứ như vậy không tiến không lui, tính khí truyền tới đau đớn khiến Huyền Dân bắt mẫn nhú mảy, tay y dùng sức mở ra hai mông đang căng chặt của Minh Sùng, tiếng khàn khàn mệnh lệnh: “Thả lỏng.”

Thả lỏng muội phu người! — Tuy rằng rất muốn rống như thế, nhưng Minh Sùng đã không còn nhiều khí lực, hần nhìn bạn thâm giao hai con mắt đỏ ngòm, cắn răng nỗ lực thả lỏng thân thể — làm xong sớm một chút để giải thoát đi! Phía trước còn bị phá nói chi gì phía sau?

Thấy Minh Sùng không thể thả lỏng, Huyền Dân liền vươn tay về hoa huyết đang chảy ra thủy dịch, một tay nắm lấy dương vật của Minh Sùng vì đau đơn mà rũ xuống, một tay lại duỗi vào thăm dò đánh lên hoa huyết ẩm ướt.

“A a a... Không thể... Không thể chơi nữa...” Khuôn mặt Minh Sùng đỏ mặt chôn vào giữa hai tay, ngoài miệng kháng cự, dương vật dưới than lại ngoài ý muốn từ từ gắng gượng lên, hoa huyết đỏ tươi đầy đặn cũng bắt đầu mở ra khép lại nuốt vào.

Nhục thịt trắng kiện từ từ thẳng tiến hậu huyết có chút buông lỏng của Minh Sùng.

Toàn bộ cắn đi vào, Huyền Dân liền bắt đầu dựa vào một chút dịch ruột non tràn ra mà đánh xuyên lên, phối hợp với ma sát xoa nắn hoa huyết cùng âm vật, thêm vào lòng bàn tay thô ráp trên dưới ma sát phục vụ dương vật, ba bên kích thích khiến Minh Sùng khóc không thành tiếng, chỉ có thể rên rỉ đứt quãng theo động tác của Huyền Dân.

Minh Sùng theo dục vọng mãnh liệt cường thể hơi nhú mảy nhìn Huyền Dân.

Bọn họ vốn là tri kỷ nhiều năm.

Tại sao... Lại biến thành như thế chứ?

2. Chương 2: Lần Đầu Gặp Gỡ

Minh Sùng lần đầu gặp gỡ Huyền Dân, là ở thời điểm cùng sư phụ xuống núi hóa duyên.

Lúc đó, sư phụ của Minh Sùng là Tịnh Như đại sư còn chưa tọa hóa (1), Minh Sùng tính cách hiếu động đối với sự yêu thương của sư phụ dành cho mình không nhẽo đòi hỏi cả ngày, rốt cuộc được phép theo sư phụ xuống núi hóa duyên (đi chơi).

Minh Sùng cùng sư phụ tiện đường đến thăm lão hữu (2) của người, liền thấy Huyền Dân đi theo phía sau lão quan chủ (2).

Một đứa nhỏ lão thành ăn nói trang trọng — đây là ấn tượng đầu tiên của Minh Sùng với Huyền Dân.

Một khuôn mặt như ngọc điêu khắc rất là tinh xảo, ánh mắt như được điểm nước sơn, giữa chân mày là hoa văn màu sen hồng, càng làm nền khiến cho y giống như một tiên đồng xuất trần.

Bất quá đứa nhỏ năm, sáu tuổi, khuôn mặt nhỏ nhắn lại hiện ra vẻ thông minh khéo léo.

Nhìn sư phụ cùng lão hữu trò chuyện đứng đắn, lại nhìn một chút tiểu đạo đồng đứng nghiêm ở một bên rũ hai mắt không biết có phải là đang ngẩn người hay không, Minh Sùng cười hì hì, nhảy nhót đi về phía Huyền Dận.

“Nè, người tên là Huyền Dận a? Đây là tên thật của người sao? Khả khả, người có thể gọi ta là Minh Sùng!” Minh Sùng cười hì hì dựa sát vào tiểu đạo đồng đứng nghiêm không nhúc nhích, thấy y trang nghiêm ngắc đầu lên nhìn mình, Minh Sùng không nhịn được đưa tay nặn nặn búi tóc tròn tròn buộc trên đỉnh đầu của Huyền Dận — từ khi bắt đầu có ý thức Minh Sùng liền sống ở một nơi toàn đầu trọc, chính hấn vẫn luôn có cái đầu tròn vo khoan khoái, thực sự với cái đầu tóc này thật tò mò.

“Là tên đạo của ta.” Tiểu đạo đồng hai mắt nhíp lại nhìn Minh Sùng bị bô đáp lại, một đôi mắt đen kịt tinh khiết chăm chú nhìn.

“Vậy tên thật của người là gì?” Minh Sùng chuyển động mắt xoay vòng, tay nắm búi tóc di chuyển đâm vào hoa văn sen hồng giữa chân mày của Huyền Dận, “A? Người sao bắt chước tiểu cô nương học vẽ vật này vậy?”

Huyền Dận nhú nhú mày, đem tay đưa móng vuốt không an phận của Minh Sùng xuống, nghiêm túc nói: “Sư phụ nói, vào đạo quan, lựa chọn tu đạo, liền phải quên đi hồng trần, cho nên Huyền Dận vừa là tên đạo của ta, cũng là tên thật của ta. Trên trán chính là bốt, không phải vẽ lên.”

Minh Sùng khóe miệng hé mở, “Oa, người không thể đổi phương thức nói chuyện khác sao? Thật nhàm chán!” Thật vất vả mới gặp được người gần tuổi, nhưng lại như cái hủ nút, biểu tình Minh Sùng rất thất vọng.

Huyền Dận khôi phục tư thế đứng thẳng mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, mi mắt dày đặc nhỏ dài buông xuống, cảnh thật sự rất là vui mắt.

Vì vậy tay Minh Sùng liền bí ỉn nắm lông mi dài cong vênh của Huyền Dận.

“Minh Sùng! Chớ có vô lễ!”

Cùng lão hữu nói chuyện xong xuôi Tịnh Như đại sư ở phía xa xa liền nhìn thấy đệ tử của mình động tay động chân trêu đùa một tiểu đạo đồng đứng đắn, ông đi tới dùng bát trong tay gõ lên đầu sáng bóng của Minh Sùng.

“A! Đau quá a sư phụ!” Minh Sùng ôm đầu nhảy lên tránh né.

“Ha ha tâm tính của đứa nhỏ này, thoát nhìn vô cùng hoạt bát.” Huyền Thiên quan chủ dừng động tác của Tịnh Như đại sư lại, “Ta lại cảm thấy tiểu đồ đệ của mình quá mức chất phác nghiêm cẩn.” Lão sờ sờ đầu trọc nhỏ của Minh Sùng, “Tiểu sư phụ cùng đồ nhi này của ta tuổi tác xấp xỉ, ngày sau có thể tới đây cùng nó tâm sự, đứa nhỏ này tính cách lãnh đạm, hy vọng có thể nhiễm một ít sức sống của tiểu sư phụ mới tốt.”

“Khả khả khả, quan chủ tốt!” Minh Sùng cười hì hì gật đầu sau đó nhìn về phía gương mặt lạnh lùng nhìn không ra biểu tình của Huyền Dận, “Tiểu mỹ nhân, ta sau này sẽ thường xuyên đến tìm người chơi a... A! Đau quá! Sư phụ người sao lại đánh con nữa rồi!”

Tịnh Như sư phụ vốn còn cười đến hiền hòa liền tức giận đến thổi râu mép trùng mắt, “Người tên nghiệt đồ này! Ở nơi này học được đức hạnh này hả? Người xuất gia sao có mở miệng tùy tiện như vậy!”

“Con sai rồi sư phụ! Đừng đánh!”

...

Lúc này hai vị trưởng giả cũng không biết, lời hẹn gặp mặt hôm nay sẽ trở thành sai lầm to lớn trong tương lai.

“A! Thế nhưng lại mưa!” Minh Sùng lôi kéo Huyền Dận chạy tới khách điểm gần nhất.

Hai người ước hẹn hôm nay lên trấn du ngoạn, nhưng không nghĩ trời một khắc trước còn dương quang rực rỡ nói thay đổi liền thay đổi, trên đồng phố bọn họ gặp nhau chưa kịp chuẩn bị gì liền mưa to kéo tới, tiểu thương bày sạp cũng vội vã thu dọn quầy hàng rời đi.

Hai người ướt đầm dề ở trong khách điểm thuê một phòng định tắm rửa đổi bộ quần áo.

“Nhanh đi tắm nước nóng, đừng để bị lạnh! Ta đã dặn dò tiểu nhị chuẩn bị quần áo khác để đổi.” Minh Sùng đem Huyền Dân đang đứng ở một bên trầm mặc đẩy ra sau tấm bình phong — tiểu nhị đã ở nơi đó chuẩn bị sẵn một thùng nước tắm nóng hổi.

Minh Sùng như một mục giả lôi kéo Huyền Dân đi tới sau tấm bình phong, hầu hạ y cởi quần áo sau đó thử coi nước ấm chưa mới để cho Huyền Dân đi vào ngâm — Khi còn bé sau một thời gian ngắn quen biết Huyền Dân, Minh Sùng liền phát hiện cái tên này thoát nhìn lãnh đạm kỳ thực là một tên tàn phế chín cấp trong sinh hoạt, đại khái bởi vì từ nhỏ thiên phú dị bẩm nên luôn được người chung quanh hầu hạ tận tay, Huyền Dân tuy rằng đạo pháp cùng kiếm thuật cực kỳ cao siêu, nhưng lại không thể chăm sóc chính mình — đứng, ngay cả quần áo đều không thể mặc tốt.

“...Người là công tử nhà giàu từ đâu tới?!” Đây là Minh Sùng lần đầu tiên nhìn thấy Huyền Dân tự mình buộc tóc bù xù cùng ăn mặc lung tung mà phát ra thán phục.

— Lại có thể có người không mặc áo lót trong liền trực tiếp trùm áo khoác lên! Cũng coi như là được đi, nhưng có sao còn có thể đem vật áo xem là dây cột tóc?!

Vì vậy từ đó về sau không có việc gì làm Minh Sùng liền tìm tới Huyền Dân làm chức trách gã sai vặt cho y.

“Ta cảm thấy mình hiện tại như mẹ người, chăm sóc người như chăm sóc nhi tử.” Minh Sùng một bên giúp Huyền Dân đang thoải mái ngâm mình trong thùng nước xoa tóc, một bên nhỏ giọng oán giận.

Huyền Dân đóng chặt mí mắt giật giật, “Bọn họ nói người giống như nương tử của ta.” Dứt lời y xoay đầu nhìn Minh Sùng, “Nương tử là gì?”

“Chớ lộn xộn! Không cho mở mắt!” Minh Sùng đè đầu Huyền Dân lại, “Nương tử tức là lão bà của người, là người cùng người vượt qua cùng một đời... Bất quá người đã là người tu đạo, tuy rằng ta không hiểu quy củ của các người cho lắm, bất quá cũng là không thể có hôn phối đi?”

Huyền Dân ngoan ngoãn ngồi ngay ngắn trở lại, “Ta coi người như là tri kỷ thân thiết của ta, trước khi đắc đạo phi thăng, tất nhiên là muốn cùng người, vậy cũng xem như là cùng qua một đời đi.”

Minh Sùng cười ha ha, dùng nước trong đem tóc Huyền Dân rửa sạch, “Ta cùng người chỉ là bạn bè mà cùng qua một đời, cùng chuyện kết thân trong thế tục cùng nhau một đời trôi qua không giống nhau.” Hắn vắt vắt tóc mềm mại như lông vũ của Huyền Dân, “Được rồi, còn lại tự mình rửa đi.”

Huyền Dân quay đầu nhìn về phía Minh Sùng, “Không giống chỗ nào?”

“Chỗ nào cũng không giống nhau.” Minh Sùng chà xát cánh tay, dự định trước tiên đem áo khoác cởi ra gói lại, ướt sũng thật sự không thoải mái, “Bạn bè chỉ là làm bạn, đàm luận chuyện trời đất nhân sinh, còn vợ chồng chi sinh là cùng người nó chuyện tình cảm sinh con.”

Minh Sùng cởi tăng bào ướt đầm khoát lên tấm bình phong, lại tiếp tục cởi dây lưng áo trong. Da thịt rắn chắc màu lúa mạch bại lộ trong không khí, tình cờ còn có thể thấy vật nhỏ bé nhô lên bụng rắn chắc.

Huyền Dân duỗi tay dự định nắm lấy cổ tay Minh Sùng đang định rời đi, “Cùng nhau tắm.”

Minh Sùng nghe vậy dừng một chút, lập tức không được tự nhiên mà đánh tay, “Không cần, người trước tiên tự tẩy là được rồi.”

“Khí trời lạnh, sẽ cảm mạo.” Ngón tay Huyền Dân nắm cổ tay Minh Sùng liền dùng chút lực, đem Minh Sùng kéo về phía mình.

Minh Sùng hoảng loạn lên, “Oa oa! Thật sự không cần, không lạnh chút nào không lạnh chút nào!... Hắt xì!”

“...”

“ ... ”

Huyền Dận trực tiếp đem Minh Sùng kéo tới, Minh Sùng quơ quơ tay muốn ngã chống vó tiến vào trong thùng.

“Được rồi được rồi, người buông tay, ta tắm ta tắm.” Minh Sùng không tình nguyện đứng thẳng người, thấy Huyền Dận trừng mắt nhìn mình cơ thể nhất thời căng thẳng, “Người... Người đừng nhìn ta! Không cho phép nhìn ta, nhắm mắt! Nhắm mắt!”

“Tại sao không thể nhìn?” Huyền Dận hỏi như vậy nhưng vẫn ngoan ngoãn nhắm hai mắt lại.

Minh Sùng quan sát Huyền Dận một chút, thấy y xác thực đã nhắm hai mắt lại lập tức cởi quần tìm nơi cách xa Huyền Dận nhất tiến vào.

Thùng gỗ rất lớn, bất quá muốn chứa hai nam nhân sắp thành niên tính ra vẫn có chút eo hẹp, Minh Sùng tiến vào trong nước lập tức đem mình co lại thành một đồng, “Được rồi ta vào rồi, người nhanh tắm!”

Huyền Dận vừa mở mắt liền nhìn thấy Minh Sùng cuộn tròn tay chân cách xa mình, y không hiểu nhìn Minh Sùng, trước đây trong đạo quán trong lúc vô tình nhìn thấy hạ nhân trong nhà tắm lớn, tất cả mọi người đều bình thường, nhưng Minh Sùng lúc thường đỉnh đặc hiện tại lại ngược ngược?

Minh Sùng trợn lớn hai mắt giận dữ nhìn, “Nhìn cái gì! Người nhanh tẩy đi!”

Huyền Dận dịch dịch thân thể tới gần Minh Sùng, “Ta không biết tắm thế nào, người giúp ta.”

Minh Sùng cơ hồ muốn bất tỉnh, “Không biết tắm thế nào? Người lớn như vậy... Đừng nói với ta người trước giờ chưa tắm rửa qua...”

Huyền Dận gật gật đầu, “Lúc thường đều có người hầu hạ ta tắm.”

Ồ.

Minh Sùng lườm một cái, đây là tên công tử đại gian đại ác.

“Hèn người là người tu đạo, nếu không cô nương nào gả cho người sợ là phải mệt chết.” Minh Sùng đẩy Huyền Dận một cái. “Người xoay qua chỗ khác, ta trước tiên giúp người chà lưng.”

Huyền Dận đang muốn xoay người, liền nghe thấy tiểu nhị bên ngoài gõ cửa, “Đạo trưởng, đại sư? Quần áo khô của các vị ta đã cho người tìm tới, cái này cầm vào?”

“Ô ô ô! Chờ chút!” Minh Sùng sợ đến xoẹt đứng lên, giơ chân lên muốn bước ra dục dưng.

Hai đại nam nhân ngồi cùng trong một thùng nước tắm, chuyện này sao có thể để người ta nhìn thấy!

Tiểu nhị nghe thấy động tĩnh, đang muốn đẩy cửa động tác liền dừng, “Có phải là không tiện lắm? Vậy ta đem quần áo đặt ở cửa, một lát nữa các vị từ đi ra lấy.”

Tiểu nhị rời khi khiến Minh Sùng thoải mái một chút, hắn cảm thấy có hai đạo tầm mắt vẫn luôn dừng lại ở hạ thân mình, liền cả kinh, thâm nghĩ không xong, động tác bước ra bồn tắm quá mức nôn nóng khiến hắn tự ngáng chân mình ngã xuống đất.

Huyền Dận lần này thật sự thấy rõ, Minh Sùng mở ra hai đùi, đóa hoa nhỏ phần nộn kia.

Minh Sùng phát hiện tư thế của mình không tốt lắm sau đó lập tức khép lại hai chân, ngăn chặn ánh mắt dò xét của Huyền Dận.

“Có gì đáng xem!” Thấy Huyền Dận nhìn chằm chằm hạ thân của mình, mặt Minh Sùng đỏ lên, mặt đỏ lên như quả cà chua lớn.

Minh Sùng cảm nữa ngày cũng không thấy ánh mắt Huyền Dận dời đi, hắn hừ một tiếng, trái lại đi tới gần Huyền Dận, đỉnh đặc mở ra hai chân chống nạnh đứng ở trước mặt Huyền Dận, “Không phải là so với người chỉ thêm chút đồ vật thôi sao, ta còn là nam nhân tinh khiết!” — Lời nói này đầy phóng khoáng, nếu không phải mặt đỏ bừng nói, ngược lại cũng có thể coi là thản nhiên.

Bí mật của Minh Sùng chỉ có Tịnh Như đại sư lúc hắc còn mặc tả lót kiếm về biết, sư phụ nhắc nhở hắc không thể để người khác nhìn thấy nơi riêng tư của hắc, hắc cũng biết thân thể của mình cùng người thường bất đồng mà đặc biệt cẩn thận giữ kỹ bí mật này.

Tuy rằng chưa bao giờ nghĩ tới sẽ để Huyền Dân biết được bí mật của hắc, thế nhưng tình huống hiện tại... Huống hồ Huyền Dân làm người đơn thuần, cơ hồ như một tờ giấy trắng, Minh Sùng không cho rằng y sẽ nhiều chuyện hay đối với mình làm ra chuyện gì.

Bộ vị chưa phát dục thành thực liền giấu ở phía sau chỗ tính khí ngậy ngô của Minh Sùng, bởi vì vấn đề góc độ Huyền Dân đưa nó ra nhìn rõ ràng, bụng dưới Minh Sùng bộ lông ít ỏi, cơ hồ là trơn bóng, cánh hoa nho nhỏ khép kín miệng khéo léo được che lấp, hai cánh hoa mỏng manh tự nhiên hợp lại, bởi vì nguyên do hồi nãy mới vừa ngâm qua, khe nhỏ ướt nhẹp tình cờ nhỏ xuống một vài giọt nước chưa khô, bộ vị mềm mại non nớt sinh trưởng ở trên thân thể đầy nam tính, đột ngột lại trở nên hài hòa.

Huyền Dân hít sâu một hơi đỏ mặt nghiêng đầu qua, cho dù thuần khiết như tờ giấy trắng, y cũng cảm thấy ngượng ngùng khó giải thích được.

Minh Sùng mặt đỏ tư thế cứng rắn chống đỡ, “Ha ha! Cho người xem người trái lại còn xấu hổ!”

Lúc này, hai người mười bảy tuổi, Huyền Thiên quan chủ còn chưa phi thăng, Tịnh Như đại sư cũng chưa tọa hóa, cuộc sống hai người vẫn bình thản mà vui sướng.

=====

(1): đạo Phật chỉ Hoà thượng ngồi chết

(2): Người bạn già

3. Chương 3: Nguyên Nhân Rời Đi

“Hắc hắc! tiểu Liễu trưa an a

Đã ăn cơm chưa? Tiểu sư thúc của người đâu?”

Minh Sùng đắm đắm vào búi tóc tròn trịa trên đầu của tiểu đạo đồng đang quét tước đình viện.

“A! Sao lại là cái tên xú hòa thượng tùy tiện này cơ chứ!” Tiểu đạo đồng mới cảm giác được hơi thở của Minh Sùng sợ đến nháy sang một bên, nó giờ cái chổi trong tay, “Người không thể để tiểu sư thúc yên tĩnh tu hành sao?”

“Ai ~ Ta không có thú, sao lại gọi là xú hòa thượng? Hơn nữa ta không phải quấy rối tiểu sư thúc của người, là ta đang giúp y điều chỉnh tâm tình! Cả ngày buồn bực không có tốt ớ.” Minh Sùng cười híp mắt lại tiếp tục đưa tay nheo nheo khuôn mặt nhỏ bé mềm mại phần nộn của tiểu đạo đồng, “Tiểu sư thúc của người đâu?”

“Hừ! Không nói cho người!” Tiểu đạo đồng hừ lạnh một tiếng xoay đầu nhỏ đi. Cũng bởi vì tên xú hòa thượng này, tu vi của tiểu sư thúc mới chậm chạp không thể đột phá cảnh giới! Mới không cần để ý tới hắc!

Minh Sùng cũng không ngại thái độ của tiểu đạo đồng, hắc sờ sờ đầu của tiểu đạo đồng, từ trong ống tay áo rộng móc ra một bao kẹo nhỏ nhét vào trong tay tiểu đạo đồng, “Hừ hừ! Người không nói cho ta ta cũng biết y đang ở đâu, đơn giản là ở sau rừng trúc luyện kiếm đi, đây là kẹo gừng nha, lúc thường ở trong đạo quán không thể xuống núi đi chơi nên chưa từng ăn kẹo đi.”

Tiểu đạo đồng nhìn bịch kẹo trong tay rồi nhìn Minh Sùng đi xa, đỏ mặt, vì nể mặt kẹo này không ngăn người đi tìm tiểu sư thúc, hừ!

Minh Sùng đến gần rừng trúc gần Huyền Thiên quán, quả nhiên thấy Huyền Dân ở đây tu tập kiếm pháp.

Huyền Thiên quán tọa ở trên núi tuyết, rừng trúc ở một bên góc Huyền Thiên quán, trúc ở sau điện sinh trưởng mạnh mẽ, suối trong núi chảy xuôi thành dòng ra ngoài, Minh Sùng đầy hứng thú tìm miếng đá bên bờ ngồi xếp bằng nhìn Huyền Dận đang ở trong rừng trúc bên kia múa kiếm.

Bản thân Huyền Dận là một cực kỳ đẹp, động tác múa kiếm trôi chảy cũng cực kỳ tao nhã, cơ hồ bạch y cùng tuyết hòa làm một theo động tác tung bay, quanh thân còn có lá trúc bay lả tả hạ xuống, Minh Sùng không hóa khỏi có chút si mê.

Mỗi ngày nhìn mỹ nhân nhân lực cảm thấy ngày càng tốt hơn a!

Tựa hồ là thấy được Minh Sùng bên này, mũi kiếm Huyền Dận xoay một cái, hướng Minh Sùng bên này vung một kiếm, kiếm khí bí mật mang theo gió lạnh đánh úp về phía Minh Sùng.

Minh Sùng dường như đã sớm chuẩn bị duỗi ra một vòng phật châu quán bên tay phải, dùng chưởng làm lá chắn hóa giải kiếm khí của Huyền Dận.

Hắn cười hì hì thu tay thi triển khinh công dừng ở bên cạnh Huyền Dận, “Mỗi lần đều như vậy, người không sợ ngày nào đó ta không tiếp chiêu sẽ đem ta chém chết à.”

“Sẽ không làm người bị thương.” Huyền Dận tra kiếm vào vỏ, “Hôm nay là tết Nguyên Tiêu, người sao lại rảnh rỗi đến Huyền Thiên quán?”

Minh Sùng giúp Huyền Dận sửa lại chút tóc dài rối tinh, “Khà khà! Ta lén lút chạy ra ngoài!”

Thấy Huyền Dận khê cau mày, Minh Sùng liền bồi thêm một câu, “Mặc dạy bỏ chạy trốn ra ngoài, thế nhưng là đã có sự đồng ý của sư phụ!” — Tuy rằng bị sư phụ nhắc nhở tới một nén nhang.

“Chúng ta xuống núi đi chơi đi! Nguyên tiêu có hội hoa đăng đấy!” Minh Sùng nói xong liền lôi kéo Huyền Dận đi.

Huyền Dận bắt đầu nhìn sắc trời, “Hiện tại chưa tới giờ mao, cách tới lúc mặt trời lặn còn một quãng thời gian.”

“Chúng ta có thể xem vũ sư mà! Người như lão già ở trong đạo quán buồn bức tẻ nhạt lắm a, tính tình càng ngày càng khó chịu, đi một chút đi mà!” Minh Sùng một bên cầm nhàn một bên lôi kéo Minh Sùng xuống núi.

Huyền Dận đi theo phía sau Minh Sùng ở chợ náo nhiệt lượn vòng vòng, nhìn Minh Sùng một hồi gặm kẹo hồ lô, một hồi húp một chút đậu phụ, trong miệng không lúc nào yên tĩnh, xách hoa đăng được tiểu thư tặng miễn phí.

Một cái khăn phiêu phiêu rơi vào trên vai Huyền Dận, Huyền Dận bắt khăn, trên khăn mùi soa màu sắc thanh nhã tỏa ra hương thơm mơ hồ, chung quanh được thiêu cũng rất tinh xảo.

“Ha ha ha ngại gì chứ?” Minh Sùng liếc mắt nhìn tửu lâu có vài thiếu nữ trên lầu hai dùng ống tay áo che mặt ngượng ngùng.

Huyền Dận không thể nhịn được nhú mày, đưa khăn tay tùy ý nhét vào trong tay áo, kéo tay Minh Sùng, “Đi đi, người không phải là muốn đồ chơi làm bằng đường sao?”

Minh Sùng chép chép miệng, thật sự là tên gốc không biết tình thú.

Sắc trời dần muộn, trên trán dần xuất hiện đèn đuốc lắm ta lắm tằm.

“Cứ như vậy sống là tốt rồi a.” Nhìn hoa đăng treo trên phố, Minh Sùng đột ngột thở dài một tiếng.

“Minh Sùng?” Huyền Dận không rõ vì sao Minh Sùng lại trở nên trầm mặc, trực giác cho y biết người không bao giờ biết buồn này có tâm sự.

Minh Sùng cười cười, nhìn hoa đăng trong tay, “Hôm nay trước khi xuống núi, sư phụ nói với ta người chuẩn bị tọa hóa.” Tuy rằng tính khí sư phụ không tốt liền gõ đầu của hắn, nhưng Minh Sùng biết Tịnh Như đại sư rất thương hắn, không bắt ép hắn tu hành, tận tâm tận lực chăm sóc hắn, vốn hắn cho rằng cứ như vậy tiếp tục sống cùng sư phụ, cho tới ngày hôm nay, hắn mới cảm nhận được thế nào là cô quạnh.

“Còn có ta bồi người.” Huyền Dận nắm lấy tay cầm đèn của Minh Sùng, tiếng thanh lân lại kiên định.

Minh Sùng cười ha hả, “Thôi đi, không phải lần nào cũng là ta chủ động tới tìm người sao? Hơn nữa tư chất của người tốt như vậy, chẳng mấy chốc sẽ đắc đạo phi tiên rồi!”

“Sẽ tiếp tục bồi người.” Đôi mắt đen như mực của Huyền Dận nhìn thẳng vào mắt Minh Sùng.

Trong màn đêm pháo hoa nổ từng đóa xán lạn, hội hoa đăng gần bắt đầu rồi. Gió xuân đêm thổi qua ngàn cây, thổi rơi xuống những hạt mưa như sao đêm — đốm lửa nhỏ như làm phong nền trên bầu trời, chiếu rọi gương mặt như ngọc của Huyền Dận lúc sáng lúc tối, trong mắt ánh sáng nhạt như vĩnh viễn không thay đổi.

Minh Sùng cười đến khóe mày cong cong, hất một bên kéo Huyền Dận đi tới bên bờ sông, một bên lấy ra que diêm, “Đến thả hoa đăng đi! Sau đó chúng ta đi ăn *nguyên bảo*!” Dứt lời liền đốt tim hoa đăng trong tay Huyền Dận.

Huyền Dận nhìn gò má cương nghị của Minh Sùng bị ánh nến tỏa ra, kỳ thực tướng mạo của Minh Sùng cũng là dạng khó gặp được, mặc dù là loại hình khác hoàn toàn với Huyền Dận, nhưng cũng mày kiếm mắt sao, khí vũ hiên ngang, trời sinh khóe miệng nâng lên cho dù không cười cũng là vẻ mặt ôn hòa, rất hài hòa. Cười rộ lên càng xán lạn như sao.

Huyền Dận buông xuống ánh mắt.

Nụ cười đẹp như vậy, y nhất định sẽ không để cho nó biến mất.

Huyền Dận chọn đèn chỉ là một cái đèn trắng nhỏ khung gỗ mộc mạc, Minh Sùng thế nhưng lại chọn đèn sen tinh xảo màu hồng nhạt, hai ngọn đèn gắn kết xuôi dòng mà đi, lưu lại một dòng gợn nước, mang theo tâm nguyện của hai người trôi đi phương xa.

Cách năm, trụ trì của Thanh Tịnh tự Tịnh Như đại sư tọa hóa, trước khi tọa hóa đem đệ tử cuối cùng Minh Sùng trực xuất khỏi Thanh Tịnh tự, lại cách mấy tháng, Huyền Thiên quán quan chủ Huyền Thiên Tử phi thăng, đệ tử Huyền Dận lên vị trí tân quan chủ.

Sau đó mấy năm, không ai biết được tung tích của Minh Sùng.

4. Chương 4: Trở Về

Huyền Thiên lão quan chủ thăng thiên, tựa hồ đem sức sống còn lại của Huyền Thiên quan cùng đi.

Quan chủ tân nhiệm Huyền Dận chân nhân bản thân là người có tính cách lãnh đạm, mấy năm gần đây khí chất phát ra càng thanh lãnh, những lữ khách tới thăm Huyền Dận chân nhân đều không khỏi than nhẹ một tiếng — mỹ nhân tuy đẹp, nhưng lại lạnh lẽo như núi băng, khiến người khác chùn bước, không dám tới gần.

“Tiểu sư thúc, con mang đến cho người tuyết nhưng trà tốt nhất đây!” Tĩnh Liễu mang theo bao lá trà gõ cửa thư phòng Huyền Dận.

Huyền Dận đáp lại một tiếng liền tiếp tục xem tài liệu trong tay.

Mãi đến khi Tĩnh Liễu lấy một nhúm trà nhỏ bỏ vào trong bình sứ, ung dung ngâm trà, thân hình Huyền Dận vẫn cứ lãnh đạm dựa vào cửa sổ mà ngồi, nhìn xa giống như một búp bê tinh xảo hình người.

Tĩnh Liễu thở dài một tiếng, lão quan chủ mang đi không nhiều sức sống, nhưng tiểu hòa thượng tùy tiện kia khi đi thì tiểu sư thúc chỉ còn lại sinh khí, thời gian năm năm trôi qua, sinh khí của tiểu sư thúc theo thất vọng không tìm thấy người kia mà từng tia một bị hút mất, hiện tại phẳng phất như một búp bê hình người không có chút tình cảm gì.

Lá trà từ từ ngâm nở, hương trà thanh đậm theo khí nóng lượn lờ trong phòng.

“Thanh Tịnh tư...” Tĩnh Liễu vẫn là mở miệng phá vỡ sự trầm mặc trong phòng.

Ánh mắt Huyền Dân rớt cuộc cũng rời khỏi tài liệu, dời đến trên mặt Tĩnh Liễu.

Quả nhiên, chỉ có tên hòa thượng kia mới có thể làm cho con người mỹ lệ này nhúc nhích.

Tĩnh Liễu nhún vai một cái, “Hòa thượng của Thanh Tịnh tự vẫn không chịu tiết lộ nguyên nhân năm năm trước Minh Sùng bị trục xuất khỏi chùa.”

Huyền Dân lại tiếp tục đưa mắt tới tài liệu bị bỏ lại.

Tĩnh Liễu nâng chung trà lên uống một ngụm nhỏ, định mở miệng chuẩn bị nói cái gì nữa, ngoài cửa liền truyền tới tiếng đệ tử nội quan.

“Quan chủ, đệ tử sáng nay quét tước phát hiện một người ngã vào cửa nhỏ phía tây, đã đem hẩn an trí ở trong giường, muốn hỏi quan chủ nên xử trí thế nào?”

Tĩnh Liễu thấy Huyền Dân không có ý muốn lên tiếng, liền đứng dậy mở cửa, “Là hạng người gì? Đợi hẩn tỉnh đưa cho chút lộ phí rồi đuổi đi.”

Đệ tử Huyền Thiên quan thấy Tĩnh Liễu tướng mạo đường hoàng đi ra, cũng không kinh sợ, sắc mặt có chút khó khăn: “Tĩnh hướng của hẩn thoát nhìn không tốt lắm, nhìn dáng vẻ hình như là hòa thượng, nhưng cũng không có mặc tăng bào, trong tay lại quấn lấy một chuỗi phật châu, a đúng rồi! Trên cổ tay hẩn có một cái hình thoi màu đen...”

Lời còn chưa dứt, liền bị Huyền Dân không biết lúc nào đã đi tới cạnh cửa đánh gãy, “Dẫn ta đi gặp hẩn.”

Tĩnh Liễu nhìn Huyền Dân hiếm khi chủ động mở miệng, không khỏi ngẩn người, đây là...

Được an vị trên giường là một gã nam nhân cao lớn, xuất hiện trên đỉnh núi trời giá rét lại chỉ mặc một bộ quần áo xanh đơn độc, có lẽ là bị nhiễm phong hàn, hẩn giờ phút này mặt ửng hồng nhả chặt mảy kiếm, trong miệng lẩm bẩm nói cái gì đó.

Tĩnh Liễu chỉ cảm thấy không khí chung quanh Huyền Dân xuống thấp một nấc. hẩn lại nhíu mày, bất mãn nhìn về đệ tử Huyền Thiên quan đang cúi đầu đứng một bên, “Người sao không thay đổi xiêm y sạch sẽ cho hẩn, chần cũng không biết đắp một cái sao?”

Đệ tử Huyền Thiên quan nhanh chóng giải thích, “Hẩn luôn giấy dựa, đệ tử đem hẩn tới đây đã cực kỳ khó khăn...”

Động tác của Huyền Dân khiến đệ tử Huyền Thiên quan kinh ngạc trừng mắt chờ giải thích.

“Chuẩn bị quần áo mang tới rừng trúc.” Huyền Dân cởi ra áo khoác ấm áp của mình bao lấy hòa thượng này, hơi dùng lực một chút đem hẩn bế lên, y vừa đi ra vừa phân phó.

“Đã rõ.” Tĩnh Liễu sờ mũi tự giác nghe theo dặn dò, hẩn vỗ vỗ vai đệ tử Huyền Thiên quan, “Đã hết chuyện của người, người tiếp tục tu luyện đi.”

“Huyền Dân...?” Minh Sùng lẩm bẩm, tuy rằng còn chưa tỉnh táo, nhưng hơi thở quen thuộc khiến hẩn yên tĩnh thả lỏng tinh thần căng thẳng.

“Ừ” Huyền Dân vừa đáp ứng vừa bước nhanh, cuối cùng đơn giản vận nội công mà đi.

“... Huyền Dân...” Minh Sùng vẫn chưa còn thanh tỉnh lắm bầm.

“Ta đây.” Huyền Dân cúi đầu để trên trán Minh Sùng, cảm nhận được một mảnh nóng bỏng tay, y mang theo Minh Sùng đi vào trong ôn tuyền ở sâu trong rừng trúc, cẩn thận đem quần áo Minh Sùng cởi đi sau đó đem hẩn để vào trong suối nước nóng.

Lúc tiến vào ôn tuyền Minh Sùng không an phận loạn động, hẩn giấy dựa tìm cách ra khỏi nước, cũng không cẩn thận trượt té cả đầu đều trôi vào trong nước, “Nóng, nóng quá... A... a...”

Huyền Dân chưa bao giờ hầu hạ người khác luống cuống tay chân một phen, cuối cùng đơn giản trực tiếp tiến vào nước đem mò hai tay đối phương để lên vai mình, lại không biết tiếp tục phải làm thế nào — chưa bao giờ giúp người khác tắm rửa khiến Huyền Dân rất khó khăn.

“Hả?... Lạnh lạnh...” Đụng vào cần cổ lộ ra của Huyền Dân, Minh Sùng liền dùng giấy dựa, dính lên người Huyền Dân, hấn không án phận cọ tới cọ lui trên người Huyền Dân suy nghĩ muốn làm toàn bộ quần áo của Huyền Dân đều ướt đầm.

Huyền Dân bởi vì tu luyện công pháp, thân thể lạnh, cho dù ngâm mình trong ôn truyền trong người vẫn lộ ra chút hơi lạnh, chính là chút hơi lạnh khiến thân thể đang tỏa nhiệt của Minh Sùng muốn dựa vào.

“Minh Sùng...” Huyền Dân quần áo xốc xếch chặt vật né tránh, lại sợ buông tay Minh Sùng lần thứ hai trượt chân, thân thể đành phải cứng ngắc mặc cho Minh Sùng giở trò.

Thuận lợi đem Huyền Dân lột sạch Minh Sùng mơ màng cọ xát trên người Huyền Dân.

Trong lồng ngực càng ngày càng nóng khiến Huyền Dân nhận ra không đúng, coi như nhiễm phong hàn cũng không đến nỗi như thế...

— Huyền Dân không nghĩ được từ ngữ nào hình dung Minh Sùng giờ phút này.

Nhiều năm không gặp, Minh Sùng lớn lên mà một nam tử dương cương, cổ thể càng cân xứng rắn chắc, thân thể vốn trơn bóng lại xuất hiện nhiều vết tích hơn, Huyền Dân quyết định chờ Minh Sùng tỉnh táo sẽ hỏi hấn một chút mấy năm qua nơi đi đâu làm gì, tại sao không nói một lời với mình liền rời đi.

Minh Sùng thấy Huyền Dân giống như cây cột không nhúc nhích, bất mãn hừ hừ hai tiếng nắm tay Huyền Dân để tới hạ thân của mình, “Ngứa... Giúp ta...”

Đầu ngón tay truyền tới xúc cảm non mềm khiến Huyền Dân hít một ngụm khí lạnh, y theo phản xạ đẩy tay Minh Sùng ra tránh cái người đang ửng hồng cả người kia.

Không nhận được an ủi Minh Sùng ủy khuất mếu máo, chính mình dựa vào bên bờ đem tay duỗi vào trong nước.

Nhìn Minh Sùng mặt ửng hồng rên rỉ cùng với mặt nước trước người hấn thoáng phập phồng, trong đầu Huyền Dân trống rỗng.

Cõi đời này có loại gọi là xuân được, Huyền Dân biết rõ.

Thế nhưng y chưa bao giờ nghĩ bản thân sẽ gặp được thứ này.

Nhớ lại xúc cảm đầu ngón tay đụng vào nơi mềm mại nhưng đầy nóng bỏng, Huyền Dân không khỏi đỏ mặt.

Minh Sùng tự lực cánh sinh một hồi, tựa hồ cảm thấy tác dụng không lớn, hấn liền hướng tới nơi Huyền Dân đang ngăn người, cầu xin cầm lấy tay y, “Khó chịu... Khó chịu... Giúp ta...”

Tư duy của Huyền Dân còn đang trong trạng trái đàn đứt dây, thẳng tới khi ngón tay bị nhét vào một nơi trơn trượt nóng bỏng y mới đột nhiên thức tỉnh, “Minh Sùng! Đừng như vậy!” Y muốn rút tay về, khí lực của Minh Sùng lại lớn đến kinh người, càng trực tiếp cầm tay y đánh xuyên vào.

Huyền Dân mặt đỏ không chịu được, muốn rút tay về nhưng không tự chủ được uốn lượn ngón tay càng làm cho Minh Sùng phát ra rên rỉ mê người, y sợ đến nỗi cử động nhỏ cũng không dám, cứ như vậy tùy ý Minh Sùng sử dụng ngón tay mình.

Hai ngón tay lớn bị ép bên trong dũng đạo co rúm, Huyền Dân khó giải thích được cảm giác nóng lên, đầu ngón tay trong lúc lơ đãng tựa hồ chạm được một tầng ngăn cản, còn chưa tỉnh táo lại Minh Sùng liền không thoải mái mà đem ngón tay của y rút ra một chút, gần như chỉ ở cửa rồi lại cắm vào. Âm vật thỉnh thoảng bị ngón tay thô ráp ma sát mang tới khoái cảm khiến Minh Sùng mềm nhũn hai chân, hấn dựa vào động tác của Huyền Dân, phun ra khí tức nóng bỏng mà dâm mỹ bên tai Huyền Dân.

“A!” Huyền Dân cảm thấy trái tim mạnh mẽ đập một chút, y đỏ mặt dùng sức tránh khỏi kiểm chế của Minh Sùng rút tay ra.

“A a!” Huyền Dân rút ngón tay ra nhưng động tác quá mạnh mẽ ma sát âm vật nhạy cảm của Minh Sùng, móng tay đụng trúng vách thịt khiến hoa huyết Minh Sùng cùng tinh khí trước người đồng thời lên cao trào.

Huyền Dân đỡ thân thể hư huyền của Minh Sùng, không dám nhìn thẳng khuôn mặt tuần lã đang ửng hồng của Minh Sùng, “Minh... Minh Sùng, khá hơn chút nào không?”

Minh Sùng mơ màng nhìn Huyền Dận một chút, thần trí tựa hồ hồi phục một chút, “A... Huyền Dận?”

Huyền Dận còn chưa nói ra, liền nghe Minh Sùng lầu bầu bắt đầu cọt cọt lui, “... Mặt sau cũng khó chịu... Mặt sau...”

Huyền Dận nghẹn cổ họng, ho khan hai tiếng, đỏ mặt dùng sức áp chế tay Minh Sùng đang loạn cọt, “Minh Sùng, tỉnh lại đi... Đừng như vậy...”

“Khụ khụ, tiểu sư thúc... Cái kia... Ngài có thể thử dùng nội lực áp chế được tính kia.” Tĩnh Liễu sớm mang quần áo tới trốn ở chỗ phía sau gậy trúc dày đặc xa xa nhìn tới chỗ này, khó khăn mở miệng nhắc một câu. Hắn ngồi xổm ở đây đã lâu, đi không được mà không đi cũng không được, muốn đi lại sợ có người tới nơi này, không đi lại phải nghe lên... Bảo bảo tâm lý rất khổ a!

Trải qua một phen luống cuống tay chân, Huyền Dận rốt cuộc dùng nội lực âm hàn đè xuống khô nóng của Minh Sùng, qua loa giúp Minh Sùng tắm rửa sạch sẽ thay cho hắn bộ đồ mới rồi bọc Minh Sùng đã hôn mê lại mang về phòng ngủ đã nhóm lửa bếp lò.

“Ồ? Đây là cái gì?” Tĩnh Liễu thu dọn quần áo bỗng loạn nhịp được một vật rơi xuống đất — kia là một cây... Nến? Sắp đổ sập không theo quy tắc bên trong duỗi ra một chút tâm, nhìn kỹ cây nến này bên trên còn có hoa văn tinh xảo, Tĩnh Liễu lại không nhìn rõ đây là hoa văn gì. Hắn nhún nhún vai đem cây nến này để lên bàn.

Huyền Dận ngồi ở bên giường trong nội thất, cẩn thận nhìn năm nhân nằm trên giường, vẫn là đôi mày khiến đen dày anh tuấn kia, lông mi vừa dày vừa đặc, sắc mặt Minh Sùng rất tiêu tụy, mơ hồ rung động mí mắt chứng minh hắn ngủ cũng không an ổn.

Tay vuốt lên lông mày nhú mắt của Minh Sùng, Huyền Dận khẽ thở dài một tiếng.

Mấy năm qua Minh Sùng rốt cuộc đi nơi nào? Đi làm gì? Vì sao bị người ta bỏ thuốc? Còn có, tại sao trên người lại có nhiều vết thương như vậy?

Nghĩ đến lúc ở ôn tuyền nhìn thấy vết tích to nhỏ trên người Minh Sùng, đôi mắt Huyền Dận trầm xuống.

5. Chương 5: Dục Dẫn

Ngoài phòng ngủ của Huyền Dận ngoài đầm sen còn có một gốc cây mai, là một loại mai cực kỳ hiếm thấy, từng đóa hoa mai đỏ sẫm hòa cùng từng đóa hoa sen hồng trong ao sen cùng nở rộ trong mùa đông, nhen lên một phương tuyết trắng.

Lúc Huyền Dận xử lý công việc một ngày trở về trong phòng, liền nhìn thấy Minh Sùng ngồi ở bàn trà gần cửa sổ, lẳng lặng nhìn ra bên ngoài.

“Huyền Dận, đã lâu không gặp!” Nghe tiếng vang sau lưng, Minh Sùng trước sau như một cười hì hì nhìn Huyền Dận.

Thả hộp cơm trên tay xuống, Huyền Dận nhìn chằm chằm Minh Sùng, “Người đã đi đâu?”

Hai mắt Minh Sùng nhìn chung quanh một chút, cuối cùng dừng lại trên người Huyền Dận, “A... Bị sư phụ đuổi ra Thanh Tĩnh tư ta liền đi khắp nơi chơi đùa!”

Huyền Dận lẳng lặng nhìn khiến Minh Sùng không khỏi sờ sờ đầu trọc của mình, “Lẽ nào bởi vì ta không người đi người liền sinh khí? Đừng như vậy mà, lần sau mang người cùng nhau đi chơi nha!”

Huyền Dận mím môi, “Vết thương trên người người... Là chuyện gì xảy ra?”

Minh Sùng sờ sau gáy ngượng ngùng cười hì hì, “Ta tự mình không cẩn thận làm ra, có một lần mơ hồ ngủ lẫn từ trên sườn núi xuống.”

Lừa người.

Vết sẹo to nhỏ trên người Minh Sùng do vũ khí sắc bén chiếm đa số, Huyền Dận nhìn chăm chăm khuôn mặt tươi cười của Minh Sùng, cuối cùng chỉ là thở dài, y rất muốn biết năm năm này Minh Sùng đến cuối cùng đã trải qua chuyện gì, thế nhưng y sẽ ép Minh Sùng nói những chuyện hắn không muốn nói.

“Hả? Còn có gì muốn hỏi sao?” Minh Sùng trừng mắt nhìn tầm mắt của Huyền Dận này giờ vẫn không rời đi.

Khuôn mặt Huyền Dận hồng lên, “Thân thể của ngươi... Không sao chứ? ... Ngươi ngày hôm qua... Cái kia... Không có sao chứ?”

“Ngày hôm qua?” Minh Sùng mờ mịt nháy mắt, “Ồi chao, ta ngày hôm qua có phải do đói bụng mà đụng trúng vào eo, thắt lưng của ta rất xót nha!”

Huyền Dận cũng trừng mắt nhìn, chẳng lẽ hắn không nhớ rõ? Cũng tốt, tự nhiên không nhớ rõ coi như chưa từng xảy ra đi. Nghĩ đến tình cảm hôm qua, Huyền Dận liền đỏ hai gò má, y ho khan một cái nói sang chuyện khác, “Ngươi không phải đói bụng sao, đến ăn một chút đi, không ăn liền nguội mất.”

“Thật đói!” Minh Sùng đảo mắt, sau đó hề hề cười, “Huyền Dận ngươi dứt ta đi!”

Được?

Đôi mắt phượng của Huyền Dận trừng lớn, mình Minh Sùng không hề muốn động đậy mà ngồi tại chỗ chống cằm dáng vẻ vô lại nhếch miệng, y vẫn là bưng chén súp đứng canh dứt cho Minh Sùng.

Huyền Dận nhìn chăm chăm đôi mắt lộn xộn của Minh Sùng đang nhai thức ăn, trực giác có gì không đúng.

“Minh Sùng.” Huyền Dận cho Minh Sùng ăn xong miếng cơm cuối cùng, đột nhiên mở miệng nói, y từ từ đứng lên đi tới bên cạnh Minh Sùng.

“Hả?” Minh Sùng hí mắt, sau khi nhìn chung quanh liền quay đầu nhìn về phía y.

Huyền Dận cúi người xuống sát vào Minh Sùng, nhìn thẳng vào đôi mắt của Minh Sùng, “Ngươi đang tìm cái gì?”

Minh Sùng ngẩn người, sau đó nhặt nhéo cười, “Không a... Chính là, đã lâu không tới trong phòng ngươi nên có chút ngại nhiên mà thôi.”

Huyền Dận nhìn chăm Minh Sùng một lúc lâu, chậm rãi nói, “Thân thể ngươi còn tương đối yếu, ta mang ngươi ra ngoài phơi nắng được không?”

“Được a được a! Ta đã ở trong phòng buồn bực cả một ngày!” Minh Sùng vui vẻ giơ tay ra với Huyền Dận, kéo ống tay áo của y.

Hai con mắt Huyền Dận sâu thẳm như vực, “Ai làm?”

“A?” Minh Sùng ngẩn người, không biết tại sao Huyền Dận lại đột nhiên hỏi ra một câu như vậy.

Huyền Dận hít sâu một hơi, “Hiện tại đã là giờ Tuất.”

Minh Sùng ngậm miệng lại.

Huyền Dận tay run run đặt lên đôi mắt mở to của Minh Sùng, âm thanh trong suốt lạnh tận xương, “Nói cho ta, ai làm? Nói cho ta, năm năm nay ngươi lại phải rời đi?” Y thay đổi chủ ý, y hiện tại muốn ngay lập tức biết được năm năm này Minh Sùng đã trải qua những gì, là ai tổn thương hắn như vậy.

Minh Sùng há miệng, cuối cùng cười khổ nắm chặt tay Huyền Dận, “Ta không thể liên lụy ngươi, Huyền Dận, sự phụ biến mất, ta không thể cả ngươi cũng mất đi.”

“Lần này đến đây, ta vốn chỉ muốn lén lút nhìn ngươi, không nghĩ tới... Ngày mai ta sẽ rời khỏi nơi này, Huyền Dận, đừng muốn tiếp cận ta.” Minh Sùng thuận theo cánh tay Huyền Dận di chuyển tới cổ tay, cuối cùng vỗ lên vai Huyền Dận.

Huyền Dận nheo đôi mắt xinh đẹp lại, thể lực của thiên hạ vô lâm ngày nay mở rộng, hẳn cũng không biết mình có thể trốn tới nơi nào.

“Không có lệnh của ta, người thế nào cũng không cho đi.” Huyền Dận mặt lạnh đem Minh Sùng kéo vào phòng trong.

“Này? Chờ một chút, Huyền Dận!” Minh Sùng lão đảo theo sát bước chân Huyền Dận, cái gì cũng không thấy làm cho lòng hắn sinh căng thẳng, chỉ nghe bên tai truyền tới tiếng vải vóc va chạm ma sát, “Người muốn làm gì?”

Huyền Dận hừ lạnh một tiếng, dùng sức cởi xuống thắt lưng đem tay phải Minh Sùng quấn chặt trên chân giường.

“!!” Cái tên này thế nhưng học được chiêu trói người rồi! Minh Sùng trờ trờ nhưng cái gì cũng không thể thấy, một tay sờ soạng nghĩ muốn cởi vải y cột — ách, thế mà lại là nút thắt!

“Người chừng nào tự nguyện nói, ta liền thời điểm đó mở nó ra.” Huyền Dận bỏ lại một câu như vậy liền lần nữa sửa lại thắt lưng.

Sau khi buộc chặt liền đi ra cửa.

“Chờ đã! Huyền Dận! Huyền Dận!” Minh Sùng dùng sức giãy giụa tay phải nhưng lại chỉ có thể nghe tiếng bước chân Huyền Dận đi ngày càng xa.

Ai có thể cho hắn biết năm năm không gặp thanh mai trúc mã của hắn lại trở nên ngang ngược không biết lý lẽ như thế, trả lại hắn tên thanh mai trúc mã ngoan ngoãn đi a!

Tĩnh Liễu ôm hòm thuốc chuẩn bị đi tới nhìn tình huống của Minh Sùng một chút, vừa đi vào trong tiểu viện của Minh Sùng liền thấy y mặt đen đi ra.

“Ô? Tiểu sư thúc, đã trễ thế này còn muốn đi đâu?”

“Đi vào nhìn hắn, Minh Sùng hai mắt mù rồi.” Huyền Dận sầm mặt lại nói.

“Cái gì?” Tĩnh Liễu nghĩ đến đôi mắt bình thường sáng rực như sao trời kia sao có thể mù rồi?

“Còn có, không cho mở ra.” Huyền Dận dứt lời cũng cất bước rời đi.

Mở cái gì? Tĩnh Liễu vẻ mặt vô cùng nghi hoặc, vừa định hỏi lại liền phát hiện không còn nhìn thấy thân ảnh của Huyền Dận.

Từ xa truyền tới tiếng đổ vỡ, chỉ thấy Huyền Dận đang trong rừng trúc cách phòng ngủ không xa đang dùng kiếm khí bằng lam của mình mà làm ngã ào ào một đám cây trúc lớn, Tĩnh Liễu run cầm cập, lần trước nhìn thấy tình huống như thế này là lúc Minh Sùng năm năm trước vô cớ mất tích, lúc đó Tĩnh Liễu nửa đêm đi nhà vệ sinh còn tưởng rằng có người nào dám tập kích Huyền Thiên quan.

Đi vào phòng trong, Tĩnh Liễu rốt cuộc cũng biết không cho phép mở cái gì ra.

“Ai?” Minh Sùng mở to cặp mắt vô thần nhìn về phía Tĩnh Liễu.

“Xú hòa thượng, con mắt của ngươi làm sao vậy?” Tĩnh Liễu chạm vào Minh Sùng, ngồi xổm ở trước mặt hắn cầm cổ tay lên xem mạch.

Minh Sùng nghiêng đầu, “Tiểu Liễu?” Hắn nháy mắt mấy cái, “Ta cũng không biết bị làm sao, vừa mở mắt liền không thể thấy gì, ha ha ta vừa bắt đầu còn tưởng là trời tối nữa!”

Tĩnh Liễu lườm một cái, đưa tay gỡ mi mắt Minh Sùng nhìn một chút, trong miệng nói thầm, “Ta nói làm sao ngày hôm qua còn tốt hôm nay liền mù, thì ra là vậy...” Hắn nhìn nhìn Tĩnh Liễu, “Người biết người bị hạ thuốc gì không?”

Minh Sùng chớp mắt thành thật nói, “Không biết.”

“Là dục dẫn đẩy bốn hòa thượng!” Tĩnh Liễu chọc vào xương sọ Minh Sùng, “Người tại sao lại bị trúng chất độc này?” Dục dẫn là một loại độc được cực kỳ thâm tà, nói nó thâm, là bởi vì trong vòng bảy ngày trúng độc đầu đều không có dấu hiệu khó chịu nào, mà sau khi bảy ngày qua đi dục hỏa đốt người, ngày thứ

bảy lúc phát tác thần chí sẽ không rõ, chỉ có thể cùng người giao hợp mới giải được được tính. Dục dẫn cũng thường được dùng làm được phẩm tình thú, bởi vì chỉ cần cùng người giao hợp một lần, được tính của nó liền trừ tới tận gốc. Thế nhưng nếu như ở lần đầu tiên phát tác không làm việc mây mưa kia, ngày sau thì cứ mỗi bảy ngày tái phát một lần. Nói nó tà, là bởi vì mỗi khi phát tác mà chưa giao hợp, sẽ từ từ đánh mất năm giác quan, lúc năm giác quan hoàn toàn đánh mất, người trúng độc cách giờ chết không xa.

“A?” Một chuỗi giải thích như sương mù rơi vào tai Minh Sùng.

Tĩnh Liễu lắc đầu thở dài, “Nói đơn giản chính là, hoặc là cùng người khác... Giao hợp một lần, hoặc là chết.”

“...” Minh Sùng chớp mắt, chỉ chỉ đầu trọc của mình, “Ta là hòa thượng.”

Tĩnh Liễu nhú mày lại, “Cho nên bỏ thuốc người chính là muốn đưa người vào chỗ chết, thật sự là thâm độc.”

“Người ngày hôm qua đã phát tác một lần, mù là lần đầu tiên.” Tĩnh Liễu thu dọn xong hòm thuốc, “Khoảng cách lần sau tái phát còn bảy ngày, ta sẽ nghĩ biện pháp, xem có thể nghiên cứu ra thuốc giải không... Bất quá hy vọng không lớn.” Hắn nhìn Minh Sùng đang cúi đầu hông biết đang suy nghĩ cái gì, “Thực sự không được... Thì phá giới đi.”

Chờ lúc Huyền Dân trở về tiểu viện thì trời đã đầy sao, y đẩy cửa đi vào phòng, Minh Sùng đã muốn ngửa đầu ngủ trên giường, trên cổ tay bởi vì do thời gian dài bị buộc chặt cùng giấy dựa, đã xuất hiện vết hồng.

Huyền Dân thở dài một tiếng, rón rén đem cổ tay Minh Sùng cởi ra, đem thuốc mỡ tỉ mỉ bôi lên trên vết thương.

“Ô!” Vốn cho rằng Minh Sùng đang ngủ lại đột nhiên mở mắt ra cầm lấy chân cùng vai huyền Dân hất lên trên giường.

Đột nhiên không kịp chuẩn bị bị áp đảo Huyền Dân kinh ngạc nhìn người đang cười trên mình, “Minh Sùng, đã trễ thế này sao còn chưa ngủ?”

“Hừ hừ!” Minh Sùng cúi đầu áp sát Huyền Dân — Bởi vì còn chưa thích ứng được với việc mình mù mà nắm rõ khoảng cách, gậy của hắn đụng mạnh vào cằm Huyền Dân — Hai người đồng thời gào lên đau đớn.

“Ngao! Mặt của ngươi làm từ thép sao? Đau chết ta rồi!” Minh Sùng lên án trước một bước.

Huyền Dân thấy buồn cười, tay giúp Minh Sùng xoa chỗ đau.

“Ngươi tẩm rồi sao?” Minh Sùng đột nhiên hỏi một câu.

Huyền Dân ngây người, gật gật đầu nghĩ tới hai mắt Minh Sùng hiện tại không thấy, lại lên tiếng trả lời một câu.

“Tự mình tẩm?” Minh Sùng ngồi trên eo Huyền Dân trái phải quơ quơ.

“Gã sai vật hầu hạ tẩm.” Huyền Dân đành hoàng trả lời.

Minh Sùng thở dài, “Năm năm không gặp, ngươi vẫn không thể tự mình tẩm.”

Còn chưa chờ Huyền Dân lên tiếng, “Ta không đi!” Minh Sùng lại đột nhiên nói một câu, “Ta còn sẽ đem tất cả chuyện của mình nói cho ngươi!”

Huyền Dân còn đang ngẩn ngơ chưa đuổi kịp tư duy của Minh Sùng, sau khi phản ứng lại nắm chặt tay Minh Sùng đặt trước ngực mình, nhẹ giọng nói: “Được.”

“Cho nên sau này ta tới giúp ngươi tẩm rửa!” Minh Sùng lại cao giọng nói một câu.

Huyền Dân nháy mắt, “...Được.”

“Cho nên hiện tại ngươi nói cho ta, ngày hôm qua độc tính của ta phát tác xảy ra chuyện gì?” Minh Sùng cúi đầu nhìn về phía Huyền Dân.

Huyền Dận đỏ mặt, mặc dù biết Minh Sùng bây giờ không thể nhìn rõ gì, nhưng Huyền Dận vẫn không dám nhìn thẳng đôi mắt sáng như sao trời kia.

“Người biết ta trúng độc?” Minh Sùng mò tìm tới hai má Huyền Dận, tiện tay sờ một cái, ừm, bóng loáng non mềm lại co dần.

“Ừm.”

“Ta ngày hôm qua lúc độc phát tác là người ở bên người ta đi?” Minh Sùng sờ sờ cảm nhận xúc cảm hai má Huyền Dận đem tới.

“...Ừm.”

“Người đụng vào chỗ của ta? Có sờ không? Đi vào không?” Minh Sùng bóp lấy hai bên má Huyền Dận.

“... Chỉ... Chỉ có ngón tay...” Hô hấp của Huyền Dận đều dừng lại, tuy rằng Minh Sùng bây giờ không nhìn thấy thấy, hắn vẫn rút tay chột dạ dời ánh mắt.

“Hừ hừ hừ!” Minh Sùng mạnh mẽ để lại hai dấu tay trên gò má Huyền Dận, “Lẽ nào người còn muốn dùng nơi này đi vào?” Hắn hơi di chuyển móng cào hạ thân Huyền Dận.

“Không phải! Không có!” Huyền Dận đỏ mặt nắm eo Minh Sùng nâng lên.

“Không chơi, ngủ đi!” Minh Sùng thuận thế vươn mình nằm bên cạnh Huyền Dận, hắn kéo cái chăn che lại cả hai, “Ngủ ngon!”

Huyền Dận vươn mình nhìn Minh Sùng rất nhanh đã ngủ, giúp hắn nhét nhét góc chăn.

“Ngủ ngon.”

6. Chương 6: Tình Cảm

Tĩnh Liễu lần thứ hai bắt mạch cho Minh Sùng là ở ba ngày sau.

Minh Sùng đã có thể dễ dàng thông qua tiếng bước chân mà biết được người đến, lúc Tĩnh Liễu gõ cửa phòng Huyền Dận, Minh Sùng liền cười híp mắt quay người nhìn về phía Tĩnh Liễu, “Tĩnh Liễu, người tới rồi!”

“...” Nhìn thấy tình hình trong phòng, Tĩnh Liễu ngẩn người, “Các người... Đang làm gì?”

Minh Sùng nheo mắt lại, “Ta cảm thấy mình đã thích ứng với tình trạng không nhìn thấy này rồi! Người xem ta đã đem toàn bộ bố cục trong phòng nhớ hết rồi! Sẽ không bị đụng trúng nữa!” Nói xong Minh Sùng liền sờ sờ đi tới bên cạnh bàn, “Khà khà! Ấm trà cùng cốc trà ở đây!”

“...” Tĩnh Liễu nhìn Huyền Dận nhẹ nhàng đem chuôi bình của ấm trà đang ngâm trà nóng chạm vào tay Minh Sùng, lúc Minh Sùng nghiêng ấm đem cốc trà để dưới miệng ấm.

“Ừm... Ghế ở đây!” Minh Sùng nhấp ngụm trà xong liền ngồi xuống, một bên đem cốc trà trong tay để xuống.

“...” Tĩnh Liễu lại nhìn thấy Huyền Dận tay mất nhanh lẹ đem tay tiếp nhận cốc trà, một bên vận nội lực đưa chân không tiếng động đem ghế đá về dưới móng Minh Sùng.

“Hừ hừ! Ta có phải rất lợi hại không!” Minh Sùng nói xong liền đưa tay ra — Huyền Dận ở bên cạnh đem hộp cơm trên bàn bưng đến dưới tay Minh Sùng — Minh Sùng lại cầm một khối bánh gạo ngọt nhét vào trong miệng, “Cái bánh gạo này ngon lắm, người muốn ăn một cái không?”

“... Không cần.” Tĩnh Liễu nhìn Huyền Dận trở nên loạn thất bát tao trong phòng, Huyền Dận là người chính tề nhất toàn bộ đạo quan đây.

“Người cảm thấy thế nào?” Tĩnh Liễu để hòm thuốc xuống, “Còn hai ngày nữa lần thứ hai sẽ phát tác.”

Minh Sùng lắc lắc đầu, “Ta cảm thấy rất tốt a, không nhìn thấy với ta cũng không có ảnh hưởng gì!”

“Ồ...” Tĩnh Liễu nhìn Huyền Dân đang đứng ở góc phòng nhìn chăm chú vào nhất cử nhất động của Minh Sùng, “Ý của ta là, lần thứ hai phát tác nếu như ngươi không cùng người ... Giao hợp, sẽ mất đi giác quan thứ hai, người...”

Minh Sùng chớp mắt, nở nụ cười, “Không sao nha, người có ngũ giác, đây không phải chỉ mới là thứ hai? Mỗi bảy ngày phát tác một lần, ta còn có một quãng thời gian đây, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, thời điểm đó nói sau đi!”

Tĩnh Liễu thở dài, hẳn vẫn nên đi nghiên cứu thêm một chút tìm thuốc giải đi,

“Minh Sùng...” Đợi Tĩnh Liễu rời đi, Huyền Dân dời ghế dài ngồi xuống bên cạnh Minh Sùng.

Minh Sùng mò tìm nắm chặt tay Huyền Dân, “Khà khà, đừng lo lắng, quá mức thì trước lần phát tác cuối cùng tìm kỹ nữ...”

“Không được!” Huyền Dân không chút nghĩ ngợi phản bác lên tiếng.

Minh Sùng chớp mắt, “Kia tìm tiểu quan...”

“Không chuẩn!” Huyền Dân cầm chặt lại tay Minh Sùng.

“A... Vậy ta muốn sống, thì phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ...” Minh Sùng hướng xuống phía dưới nắm chuẩn dưới quần Huyền Dân, “Dùng người?”

“Dùng như vậy!” Huyền Dân đỏ mặt mở tay Minh Sùng ra.

Minh Sùng thương tâm nhũu mày lại, “Không cho phép ta tìm kỹ nữ, lại không cho phép ta tìm tiểu quan, nhưng không thể dùng người giải quyết, lẽ nào ngươi muốn ta chết sao?”

“Không phải!” Huyền Dân vội vàng nói, “Ngươi là người xuất gia, đệ tử của Phật nếu phá giới...”

“Huyền Dân, tuy rằng ta hiện tại chưa rời đi, mà sư phụ đã đem ta trục xuất sư môn, ta đã... Không tính là đệ tử của Phật.” Nghĩ đến Tịnh Như đại sư đã tọa hóa, Minh Sùng tịch mịch cười cười, “Sư phụ nói, ta từ nhỏ người đã mang đầy sát khí, thân thể dâm tà vô cùng quỷ dị, người năm đó đem ta nhét vào sư môn, là hy vọng Phật môn thanh tịnh có thể trừ loại sát khí kia của ta, để ta làm bạn với người, bởi vì người thân thể sạch sẽ tinh khiết, mà mãi đến khi người tọa hóa, sát khí trên người ta vẫn có tăng chứ không giảm đi, sư phụ nói cái này là mệnh trời, không có sư phụ che chở, ta liền không thể ở lại Thanh Tịnh tự.”

Minh Sùng thưởng thức ngón tay mang theo vết chai do quanh năm luyện kiếm của Huyền Dân, “Nghe đồn bên trong Nam Hải có giao nhân, trên thân thể không có chỗ nào không phải là bấu vạt, nước nước bọn họ có thể hóa thành trần châu, uống máu có thể kéo dài tuổi thọ, ăn thịt có thể phản lão hoàn đồng kéo dài thanh xuân, lúc người tới tìm ta, trên người ta mang theo cây nến đi, đó là di vật của sư phụ, nghe nói là từ máu của giao nhân mà chế thành, thời điểm đốt lên mùi khói có thể tăng tu vi của tu sĩ, lúc trước sư phụ còn ở lại không ai dám cướp đoạt, hiện tại sư phụ đã tọa hóa, các thế lực lớn tranh nhau cướp đoạt nó, vết thương trên người ta cũng bởi vì nó, nếu như chỉ là pháp bảo thông thường, ta đã có thể trực tiếp đem nó đưa đi, nhưng sư phụ nói trong đó phong tỏa một hồn phách, một khi cháy hết, hồn phách kia sẽ cùng ta dung hợp... Tới lúc đó, ta sẽ nhập ma.”

“Minh Sùng...” Huyền Dân nhìn hai mắt mơ hồ cùng thần sắc bất lực của Minh Sùng, chỉ cảm thấy tim căng thẳng, “Ta sẽ không để bọn họ tổn thương được ngươi nữa, trên ngọn núi sư phụ đã bày trận pháp, chỉ cần ngươi không rời khỏi Huyền Thiên quan sẽ rất an toàn, coi như ngươi thành ma, ta cũng sẽ không rời bỏ ngươi, ta nói rồi, chỉ cần ta còn ở hồng trần, sẽ vẫn luôn làm bạn với ngươi.”

Minh Sùng ha hả cười, hẳn sờ sờ tìm cách dựa sát vào Huyền Dân, “Cho nên, ta thật sự không thể dùng người sao?” Hắn ám muội mở vạt áo Huyền Dân ra, đưa bàn tay vào vuốt ve cơ bụng của Huyền Dân, “Ta đã không tính là đệ tử chính thống của Phật môn.”

Hắn dựa sát và Huyền Dận đang cứng ngắt người — Ừm, lần này nắm tốt khoảng cách không giống lần trước trực tiếp đánh vào trên mặt Huyền Dận — tay vỗ mặt Huyền Dận, “Thế nào? Người cũng đã chạm vào ta, không muốn phụ trách sao? Ta nhớ người không phải tu luyện công pháp thân đồng tử đi?”

“Tu đạo ý là thanh tâm quả dục...” Huyền Dận không dám nhìn Minh Sùng tay đã sờ xuống dưới bụng y, đỏ mặt thấp giọng nói.

“Ít ham muốn không có nghĩa là cấm dục a.” Minh Sùng cười híp mắt dùng chóp mũi cà cà mặt Huyền Dận.

“Ta...” Huyền Dận khổ sở đỏ mặt lắp bắp không dám đẩy Minh Sùng ra.

“Hơn nữa các người không phải còn có song tu à?” Minh Sùng kéo tay Huyền Dận đụng lên người mình, Đến đi đến đi! Là ta cho người đâm vào đây chính là người lời đấy!”

“Người...” Lời nói sỗ sàng của Minh Sùng khiến mặt Huyền Dận càng đỏ hơn.

“Đừng thẹn thùng mà! Trên người ta còn có nơi nào người chưa từng xem?” Minh Sùng cười hắc hắc mở chân ra ngồi trên đùi Huyền Dận, mập mờ dùng mình làm phiền Huyền Dận, “Chỉ một lần mà thôi, người cũng có thể bịt mắt không nhìn ta, ta sẽ không phát ra âm thanh!”

“Không phải... Ta...” Huyền Dận khấn trương đến cả người cứng ngắt, tay chân cũng không biết nên làm gì.

Nhìn Huyền Dận khấn trương đến sắp ngắt đi, Minh Sùng ha hả cười, hắn dừng lại động tác làm phiền, tựa đầu vào vai Huyền Dận, “Lừa — người! Không giỡn nữa, người vẫn như trước ở phương diện này để đỏ mặt thật, rõ ràng ở trước mặt người khác bộ dáng luôn lạnh như băng.”

“Bất quá...” Minh Sùng lại đuổi ma quỷ ra tập kích vật dưới khó Huyền Dận, “Ta đã cạo người mà một chút phản ứng cũng không có! Người bị lạnh cảm sao? Vật này rõ ràng lớn như vậy thế mà lại là vật trang sức à?”

“Minh Sùng!” Huyền Dận đỏ mặt — lần này là tức giận — túm eo Minh Sùng đem hắn xách lên.

“Ha ha ha!” Bị xách lên Minh Sùng tay chân quơ loạn trên không thuận thể hai tay hai chân lại quần lấy Huyền Dận, cả người đèn vịn trên người y, “Sức của người vẫn lớn như vậy! Trước đây khi còn bé ta thích nhất là chơi như vậy! Mang ta vào phòng! Ta muốn ngủ trưa!”

Người này...

Huyền Dận bất đắc dĩ ôm chặt Minh Sùng toàn thân đều dán lên người mình, đem hắn ôm vào phòng trong.

Từ nhỏ đến lớn, Huyền Dận không thể ứng phó cũng không thể lạnh nhạt cũng chỉ có Minh Sùng, sẽ không có ai biết Minh Sùng quan trọng thế nào với y.

Đây là nhược điểm duy nhất của y.

7. Chương 7: Tức Giận

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Y từ nhỏ đã biết, mình không phải là người phạm.

Y ở bên trong phù sa ngủ say nhiều năm, thời điểm y chui từ dưới đất lên, cảm nhận được gió lạnh đến thấu sương, run rẩy nhìn chăm chú vào tuyết trắng, lại thêm nhiều năm nữa.

Y nghĩ chỉ có thể vĩnh viễn cùng bản thân làm bạn.

“Ha! Nhìn ta tìm được cái gì!” Một tiếng nói trầm thấp thô lỗ truyền đến.

Thân thể run rẩy của y bại lộ trong gió, thấy được hình bóng kia — đạo hạnh của y còn chưa đủ để y nhìn rõ vạn vật thế gian này.

“Khà khà! Là một đóa tuyết liên!” Tiếng nói không có ý tốt của người kia đến gần y, “Ồ? Còn là một tuyết liên thành tinh?”

Vẫn luôn nỗ lực nghe âm thanh trong tiếng gió cùng tuyết rơi để nhìn rõ người đến, nhưng vẫn không có kết quả.

“Này! Tiểu Tuyết Liên tinh, đạo hạnh của ngươi bao nhiêu lâu rồi? Để ta ăn ngươi được không?”

Y cũng không để ý người kia là ai mà ném một quả cầu tuyết.

“Ôi chào! Còn biết tức giận!” Bóng đen kia thoáng qua, hình như là đang cười, y cảm giác cánh hoa của mình bị đâm đâm, “Ngươi ngay cả lời cũng không nói, lại không thể hóa hình, có thể cũng không thể thấy rõ hình dáng của ta đi? Đạo hạnh quá kém! Đối với ta một chút tác dụng cũng không có!”

Y cũng không nhúc nhích.

“Ồ khà khà! Ta quyết định sẽ nuôi tốt ngươi!” Bóng đen kia nói lầm bầm cười hi hi lúc ẩn lúc hiện, “Nuôi mập rồi lại ăn!”

Sau đó người kia quả thực thảnh thơi tới tìm y, y cũng biết người kia thật ra là ma quỷ.

“Tiểu Tuyết Liên, ta cho ngươi một cái tên ha?” Ma kia cười hi hi nói.

Y cảm giác cánh hoa của mình lại bị đâm đâm.

“Không nói lời nào coi như ngươi đáp ứng!” Ma cười hắc hắc.

Y cảm thấy rất bất đắc dĩ, tên mà này biết rõ y không thể nói.

Một ngày lại một ngày, y cảm thấy mình bị vứt bỏ, vì tên ma kia khi đặt tên cho y xong, rồi lại vứt bỏ y.

Cứ như vậy qua rất lâu, lâu cho y cảm nhận được mình đã trở về cuộc sống trước kia, cô độc mà hiu quạnh.

“A Mạch, ta đã trở về.” Ma rốt cuộc đã tới, vẫn là ngữ khí cười hi hi, lại mất đi sức sống trước kia.

Y vẫn không thấy rõ hình dáng của ma, chỉ thấy bóng đen kia tới gần mình, tựa hồ là ngồi lên vách đá bên cạnh y, ma sờ sờ cánh hoa của y, vẫn là nhiệt độ ấm áp.

“A Mạch, ta muốn ngủ một giấc, đừng đánh thức ta.” Thanh âm của ma dần dần thấp xuống.

Y cảm nhận được chất lỏng ấm áp thấm qua băng tuyết, được rễ cây y hấp thu.

Giấc ngủ này ma vẫn chưa tỉnh dậy, y chưa bao giờ cảm thấy tu vi của mình tăng như hiện tại, ít nhất, để y có thể thấy rõ thế giới này, thấy rõ thân thể băng lãnh dựa vào mình.

Không biết lại qua bao nhiêu năm, y đã có thể thấy rõ vạn vật thế gian, lại vẫn không thấy được dáng dấp của ma, bên cạnh y chỉ có tuyết đọng lạnh như băng.

Một vị đạo sĩ áo bào trắng đi tới trên đỉnh tuyết sơn này, đạo trưởng khẽ vung phát trần trong tay, “Ngươi vốn là tuyết liên thanh khiết, trời sinh tiên khí, vốn cực dễ thành tiên thể, lại vì huyết sắc, dùng hóa thành huyết liên, cùng ta đi đi, người người chờ đã đi vào luân hồi, sẽ không trở lại.”

Khi y có thể hóa thành hình người, đạo trưởng đưa hấn vào đạo quan, dạy y tu đạo thay đổi lệ khí nhiễm trên người, y đem cái tên trước kia chôn giấu tận đáy lòng, hiện tên là Huyền Dận.

Ngày mai chính là ngày phát tác dục dẫn lần thứ hai, vì có chuyện quan trọng mà Huyền Dận phải xuống núi xử lý tâm trạng luôn không yên, đầu đầu nghĩ tới chuyện của Minh Sùng, như là Minh Sùng không có y có thể luôn bị va chạm hay không, nội nhân trong quan có thể chăm sóc hấn tốt không, đói bụng hay không thích món trắng miệng phải làm sao bây giờ — chiều cố Minh Sùng, tuy là Huyền Dận người vốn tàn phế chín cấp trong sinh hoạt cũng ít nhiều trở nên biết chăm sóc người, tuy rằng đây là mang tính công kích.

Khi y vội vã trở về Huyền Thiên quan, liền biết được một tin dữ — Minh Sùng mất tích, đồng thời cũng không còn thấy cây nến nhỏ mấy ngày nay Huyền Dận luôn đặt trong phòng.

“Tiểu sư thúc! Phải làm sao bây giờ? Ngày mai sẽ là lần thứ hai độc phát rồi! Bất quá chỉ là mới đi lấy điểm tâm, đã không còn thấy tăm hơi của hần!” Tình Liễu cắn răng, “Nếu như ta cẩn thận một chút là tốt rồi! Trong thiên hạ có thể phá giải trận pháp của sư phụ lác đác không mấy người... Dừng tu vi của bọn họ cũng không cần cây nến nhỏ này...”

“Không phải là người.” Huyền Dận mặt lạnh ngắt lời nói, tuy rằng ẩn giấu rất khá, Huyền Dận vẫn phát hiện trong phòng tràn ngập ma khí, trận pháp bên ngoài Huyền Thiên quan cản được người cùng sơn tinh quỷ quái, nhưng không ngăn được Tiên Ma.

Minh Sùng lúc này đang ngồi ngay ngắn ở một chỗ trong huyết động, trong miệng lầm bầm niệm Phật, trên người hần tản ra phát quang chói mắt, nhìn kỹ ngoài Phật quang màu vàng lấp lánh còn xen lẫn những ám sắc khác.

“Hừ, một tên ma tu Phật? Yêu tăng sao?” Vây quanh người Minh Sùng là bốn con la sát (1), da đỏ mắt xanh, cực kỳ xấu xí. Bọn họ sợ hãi phát quang của Minh Sùng, rồi lại cực kỳ xem thường.

“Cứ hao tổn như vậy, xem hần còn có thể chống đỡ bao lâu.” Một con la sát khác khoanh tay hừ lạnh, “Chờ hần chịu không nổi, vật báu của giao nhân kia chính là của chúng ta.”

Tuy rằng mất đi thị giác, nhưng chỉ vài con la sát cũng không thể tạo thành uy hiếp gì với Minh Sùng, nếu như bọn nó không thừa dịp Minh Sùng sẵn sàng cùng nhau tiến công, Minh Sùng cũng sẽ không dễ dàng bị bắt như thế.

Minh Sùng mơ hồ cảm thấy có gì không đúng, thân thể bắt đầu từ từ tỏa nhiệt, tiếng nói bên tai cũng bắt đầu trở nên hơi mơ hồ.

Dục dẫn! Minh Sùng nói thầm một tiếng không tốt, không phải ngày mai mới...

Một con la sát nháy mắt bắt được Minh Sùng tinh thần đang không ổn, cùng đồng bạn trao đổi phát động tấn công.

Minh Sùng một bên chống cự lại sự bộc phát dục dẫn mang tới một bên ngăn cản tiến công, sau vài lần ứng phó, Minh Sùng không thể nghe không thể thấy cuối cùng rơi xuống thế hạ phong.

Hần không thể bắt cứ âm thanh nào, ở trong mảnh tăm tối mà bất lực gào thét.

“Chắc, thực sự là một gia hỏa khó dây dưa!” Một con la sát đá Minh Sùng đầy vết thương ngã vào góc. Trên người bọn nó cũng đều là vết thương to nhỏ, vừa nãy Minh Sùng hung tàn như thú bị nhốt, đã đem một con la sát giết chết.

“Hần hình như có gì đó không đúng.” Một con la sát chú ý tới thân thể đang cuộn lại run rẩy của Minh Sùng.

Ba con la sát kiên quyết mở thân thể đang cuộn lại của Minh Sùng ra, chỉ thấy tên hòa thượng vốn bình tĩnh tự nhiên giờ phút này ướt đẫm mồ hôi mặt ửng hồng.

“Buông ta ra!” Đôi mắt không nhìn thấy gì của Minh Sùng trừng ra tơ máu.

“Ta phát hiện tên này ngoại hình cũng không tệ.” La sát nắm cằm Minh Sùng đem mặt hần nâng lên.

“Thân thể cũng không tồi.” Bởi vì vừa mới hôn chiến y phục trên người Minh Sùng đã có nhiều chỗ bị cắt ra, một con la sát khác hê hê cười, ánh mắt dâm tà liếm láp da thịt lộ ra ngoài không khí của Minh Sùng.

“Không bằng chúng ta chơi xong rồi lại ăn hần.” Con la sát thứ ba liếm môi, “Hoặc là vừa chơi vừa ăn? Phong cảnh kia nhất định rất đẹp.”

Minh Sùng luôn luôn là người lạc quan, hần chưa bao giờ tuyệt vọng giống hiện tại, hần cảm thấy hai chân của mình bị tách ra, quần áo trên người bị xé rách, bởi vì giấy dựa mà gương mặt bị tát truyền đến cảm giác đau rát.

“Ồ? Hạ thể của hần...” Một con la sát kinh ngạc đem hai chân Minh Sùng mở lớn hơn, khiến hạ thân hần bại lộ trong không khí, thân thể cấu tạo không giống bình thường từ đũng quần bị xé rách lộ ra, “Ha! Lại là một tên quái thai!”

“Cút ngay! Đứng dậy!” Minh Sùng giãy dụa khiến cây nến trong ngực rơi mất ra.

“Hừ! Người ngoan ngoãn để chúng ta chơi, nói không chắc sau sẽ khiến ngươi sáng khoái.” Một con la sát nhặt cây nến lên bỏ vào trong lòng.

“Cho dù, giãy dụa nữa cũng vô dụng, chuyện đến nước này, ai sẽ đến cứu ngươi?” Một con la sát khác thừa dịp tay chân Minh Sùng bị áp chế lại, đưa ngón tay đâm vào trong hoa huyết bại lộ của Minh Sùng, miệng hoa yếu ớt bị móng tay sắc nhọn cắt vào, chảy ra từng tia máu đỏ sẫm.

Minh Sùng cắn răng, trong lòng thê lương một trận, dục dẫn làm cho cả người hấn vô lực, cho dù trong lòng chán ghét, bên trong hoa huyết vẫn từ từ chảy ra chất lỏng trong suốt, vết thương đau đớn cũng mờ mờ mang đến khoái cảm vụn vặt.

“Thật sự là tao hóa, như vậy mà còn có thể chảy nước.” La sát rút ngón tay ra, mở quần móc ra cự vật dử tợn xấy xí để lên miệng huyết non mềm, hơi sử dụng lực luồn xen vào trong tiểu huyết ướt át.

“A a! Chuyện gì xảy ra?!” Đồng bạn gào lên đau đớn khiến la sát dừng động tác lại.

Chỉ thấy tên la sát vừa nẩy nhật lên cây nến từ ngực đẩy lên hỏa diễm màu xanh, ngọn lửa kia rất nhanh đem nó trối lại, bất quá phút chốc, la sát thống khổ kêu gào kia liền hóa thành tro bụi.

Cây nến toàn thân màu đỏ rơi trên mặt đất — nói là rơi xuống, không bằng nói như có người đoan chính đặt ở dưới đất — ngọn lửa thanh lam ở ngọn nhấp nháy đốt lên.

“Ta chính là công chủ giao quốc, tên là Tâm Chúc, phụng mệnh thái quân bảo vệ hôn phách chi chủ.”

Theo tiếng nói ưu nhã kỳ ảo, một hồng ảnh từ từ trong ánh nến bay ra.

Kia là một cô gái xinh đẹp, xiêm y như lửa đỏ, hai tay cầm quang cầu tím đậm.

“La sát, mưu đồ gây rối, đáng giết.”

Nữ tử nhẹ nhàng tiếp cận hai con la sát bởi vì sự cố bất ngờ mà sửng sờ, hai mắt âm u đầy tử khí nhìn về con la sát gần nàng nhất đang áp chế hai tay Minh Sùng, lòng bàn chân con la sát lập tức đẩy lên hỏa diễm thanh lam.

“Ngươi! Ác quỷ từ đâu tới?” Con la sát còn đề lên hai chân Minh Sùng không để ý tới đồng bạn gào thảm, kinh hoảng lui về sau một bước.

“Ta chính là công chủ của giao quốc, tên là tâm chúc, phụng mệnh thái quân bảo vệ hôn phách chi chủ.” Tiếng nói lạnh lùng như cũ của nữ tử đầy âm u tử khí, “La sát, mưu đồ gây rối, đáng giết.”

Nàng trôi về con la sát còn lại.

“Minh Sùng!” Ngoài cửa động đột nhiên truyền đến tiếng kêu sợ hãi, bên trong động hai con quỷ đồng thời nhìn về phía cửa động, chỉ thấy một tên áo bào trắng tướng mạo tuấn mỹ xuất hiện ở kia.

Nữ tử nháy mắt nhìn thấy Huyền Dận, liền lặng lẽ tiêu tan trong không khí, vốn ánh nến đang cháy cũng đồng thời tắt, ngọn nến nhỏ ngã nghiêng xuống mặt đất.

Đội thấy rõ cảnh tượng bên trong động, Huyền Dận chỉ thấy nhịp tim mình như muốn ngừng đập, y bước nhanh đến bên người Minh Sùng đem hắn ôm vào trong ngực.

Chỉ thấy Minh Sùng mặt xám như tro tàn hai chân xụi lơ mở lớn, trên người đầy vết thương to nhỏ xuyên qua quần áo bại lộ trong không khí, ánh mắt lúc chạm đến giữa hai chân Minh Sùng, đồng tử Huyền Dận đột nhiên co lại, hoa huyết nho nhỏ non mềm kia khe khẽ nhếch, mơ hồ chảy ra máu tươi đỏ sẫm.

Đôi mắt đen kịt của Huyền Dận nhiễm huyết sắc, giữa chân mày hoa văn sen hồng trở nên đỏ như máu, y nhìn về phía la sát sợ hãi đến ngã ngối, “Sao ngươi dám!”

“A a a!” La sát kia chỉ cảm thấy hạ thể đau đớn một hồi, cúi đầu vừa nhìn tính khí xấu xí của mình bị miễn cưỡng cắt đứt.

“Huyền Dận...” Minh Sùng trong ngực Huyền Dận mở to hai mắt không có sinh khí một chút, trong miệng lắp bắp.

“Minh Sùng!” Huyền Dận cởi áo ngoài bọc Minh Sùng lại.

“Huyền Dận...” Minh Sùng vẫn lầm bầm như trước, hai hàng chất lỏng óng ánh chảy dài từ đôi mắt âm u đầy tử khí của hắn.

“Ta ở đây, Minh Sùng, ta ở đây.” Huyền Dận đem mặt chôn vào giữa cổ Minh Sùng dụi dụi, “Xin lỗi, Minh Sùng, xin lỗi...”

Y ôm Minh Sùng đi về phía cửa động, bên chân đá phải vật cứng gì, y cúi đầu nhìn, là cây nến kia, Huyền Dận mím môi đem cây nến nhặt lên, ôm Minh Sùng rời khỏi huyết động này.

Ở hang động sau lưng y, la sát đang ôm hạ thể kêu rên bỗng nhiên im bất — chỉ vì đầu cùng tứ chi của nó thậm chí thân thể như bị lưỡi đao sắc bén cắt đứt mà từng miếng chia lìa.

=====

(1): Hình của la sát này

8. Chương 8: Giải Độc

“Này sợ là... Đã không thể nghe thấy.” Tình Liễu rất vất vả mới thoa được được cho Minh Sùng luôn giãy dụa, nhúu mày nói với Huyền Dận.

Minh Sùng trải qua chuyện đánh mất thị giác cùng thính giác giống như dã thú bị thương, một khi đụng vào hắn sẽ phản kháng kịch liệt — trừ Huyền Dận ra, Minh Sùng hình như chỉ nhận ra được Huyền Dận.

Trước khi rời đi, Tình Liễu suy nghĩ một chút mới nói với Huyền Dận vẫn sầm mặt như trước: “Tiểu sư thúc, ta cảm thấy, chuyện như vậy nếu đã gặp phải một lần, liền có thể có lần thứ hai, lần này hắn may

mắn không bị... Vậy còn lần sau? Cảm quan bị mất, hần chỉ có thể ngày càng suy yếu, ta biết Minh Sùng tu vi cao thực lực mạnh, nhưng hần hiện tại vẫn là người phàm, không còn thính giác cùng thị giác, khiến thực lực của hần giảm nhiều, ngay cả ta bây giờ đều có thể dễ dàng thao túng hần... Nếu như hần không ngại phá giới, như vậy thì giải độc dục dẫn đi.” Nếu như không phải vì chữa thương, Tĩnh Liễu cũng không biết Minh Sùng lại có thân thể có thể kết hợp âm dương.

“Ô... Giúp ta... Huyền Dân... Cầu người...” Minh Sùng vành mắt đỏ ôm cổ Huyền Dân, đem mặt chôn vào trên người Huyền Dân ngửi mùi hương khiến hần an tâm, hần mò kiếm tay Huyền Dân hướng về hạ thể trần truồng của mình thăm dò, “Ta không nghĩ nữa... Giúp ta... Huyền Dân...”

Huyền Dân ánh mắt hạ xuống nhìn da thịt mạch sắc trước mặt, lần này y cũng không từ chối, trái lại chủ động đưa tay chủ động nắm lấy tính khí muốn ưỡn lên của Minh Sùng, cẩn thận ma sát khiến nó toàn đứng lên, ngón tay nhỏ dài trắng nõn khiến hoa huyết Minh Sùng bởi vì động tình mà ướt át.

“A... A... Ha...” Ngón tay xe nặn khiến âm vật nhạy cảm của Minh Sùng càng gắng gượng, hoa huyết không được an ủi bất mãn mà mãnh liệt co rút lại phun ra từng cổ chất lỏng dính dáp.

Huyền Dân không để ý tới hoa huyết liên tục chảy nước, tay hết sức chuyên chú mà xoa nắn âm vật đang ngạnh cứng như đá, tay còn lại cầm tính khí vểnh cao của Minh Sùng mà ma sát. Y nghiêng người về trước dùng vai đem Minh Sùng đẩy ngã ở trên giường, Minh Sùng không kịp chuẩn bị kinh ngạc thốt lên một tiếng ôm chặt Huyền Dân.

Huyền Dân nhìn chằm chằm hạt nâu trước ngực như tô điểm cho làn da mạch sắc, ánh mắt tối sầm, đưa đầu lưỡi liếm lên, động tác tay phía dưới liên tục, hần cong ngón tay dùng móng tay đào âm vật đã sưng tấy, một bên càng thêm dùng sức ma sát đỉnh tính khí trong tay.

“Um a... Ha...” Bị kích thích ba nơi khiến Minh Sùng lần đầu tiên trải qua việc này ưỡn ngực lên, dùng đầu cùng hông chống đỡ, phần eo cong lên đường cong duyên dáng, hoa huyết ướt đầm của hần nhanh co rút lại mấy lần sau đó mở rộng hai cánh hoa, miệng hoa ẩn núp hai cánh hoa nhỏ cũng lớn thành cái miệng nhỏ, mơ hồ có thể vách đỏ tươi bên trong, chất lỏng ẩm ướt dính dáp tuôn ra từ miệng huyết, thấm ướt sàng đan dưới thân Minh Sùng.

Vốn Huyền Dân không thích nói nhiều lúc này cảm trầm lắng hơn, y nhìn chằm chằm Minh Sùng một lúc lâu, không buông tha bất cứ biểu tình nhỏ nhoi nào của hần, cũng dựa theo biểu tình của Minh Sùng mà điều chỉnh lực đạo ngón tay.

“A... A... Um... Tiến vào... Huyền Dân...” Minh Sùng vẫn không thể nhìn thấy cùng nghe thấy, tay hần sờ lên hoa huyết còn đang chảy nước của mình, ngón tay hướng hai bên kéo ra để lộ miệng huyết trơn trượt, “Tiến vào... Nhanh...”

Huyền Dân nhìn đôi môi đang mở ra khép lại của Minh Sùng, cúi đầu đưa lưỡi vào thăm dò bên trong, môi lưỡi quần quýt vào nhau phát ra tiếng nước “Chặc chặc” đầy dâm mỹ, lưỡi Minh Sùng bị Huyền Dân quần lấy liếm láp, chiếc lưỡi không ngừng chảy ra càng nhiều nước bọt, Minh Sùng không kịp nuốt khiến nước bọt tràn ra khóe miệng, theo gò má chảy xuống thấm ướt sàng đan.

“Ừm... A...” Chỉ là môi lưỡi quần lấy nhau đã khiến thân thể nhạy cảm của Minh Sùng khẽ run, hắn không chịu được đem ngón tay của mình cắm vào hoa huyết ướt át.

Huyền Dân chú ý tới động tác nhỏ của hắn nhưng không ra tay ngăn cản, y một bên hôn Minh Sùng một bên mở vạt áo của mình, tính khí nửa ngắc đầu từ đũng quần nhảy ra, Huyền Dân cởi hết quần áo thân trần áp lên Minh Sùng, da thịt dính nhau mang tới xúc cảm khó thành lời.

“A... Ngứa... Không đủ... Ừm...” Minh Sùng đem ngón tay đang đùa bỡn của mình nhét càng thêm sâu, không vừa lòng thêm tiếp một ngón.

Tuy rằng hô hấp bình thường, nhưng thân thể luôn lạnh lẽo của Huyền Dân dần nóng lên, vốn tính khí chỉ hơi ngắc đầu cũng trưởng lớn, để trên miệng huyết trơn trượt của Minh Sùng tiến vào rồi rút ra, giống như cho nó thời gian thích ứng.

Cảm nhận được vật vô cùng khát cầu đã đến, hoa huyết tràn ra càng nhiều chất lỏng trong suốt, Minh Sùng đem ngón tay nhét trong người lấy ra bên ngoài, mang theo bọt nước óng ánh.

“A a a!” Minh Sùng đột nhiên kinh sợ hô một tiếng, Huyền Dân đã đem côn thịt ngạnh nóng của mình cắm vào hoa huyết Minh Sùng, miệng hoa bị nhét vào cự vật làm mở rộng, tính khí chỉ có thể chen vào một nửa trong đũng đạo căng chặt khiến nó càng trưởng lớn, “Ồ ô... Ừm... Đứng lớn nữa... A a!”

Huyền Dân lôi ngón tay Minh Sùng ra, đồng thời eo ưỡn một cái, đem toàn bộ cự vật đi vào, đầu khổng lồ xống phá lá chắn mỏng xông thẳng vào tử cung, thân to lớn mạnh mẽ ma sát vách trong mãi cảm chưa bao giờ được đụng tới.

Minh Sùng cảm thấy muôn màu trước mắt như muốn nổ tung, truyền vào trong tai chỉ là tiếng “Ong ong”, hắn “Tê tê” hút khí lạnh, bắp thịt rắn chắc trên bụng bởi vì đau cùng khoái cảm mà nhấp nhô.

Một tia máu từ chỗ hai người giao hợp tràn ra, nhiễm đỏ sàng đan dưới thân.

Huyền Dân vẫn duy trì tư thế cắm sâu vừa hôn lên đôi môi mới tách rời không bao lâu, hai tay cũng không an phận tập kích lồng ngực Minh Sùng, thưởng thức đầu vú nâu nhạt đứng thẳng, âm vật của Minh Sùng cũng bị Huyền Dân vân vê mà sưng to lên.

“A a a... Không muốn... Đứng... Làm nơi đó nữa...” Minh Sùng thút thít vịn vẹo vòng eo né tránh.

“Ừm!” Huyền Dân không dám cử động lung tung bị miệng huyết cắn chặt khẽ rên một tiếng, lập tức đem hai chân Minh Sùng mở lớn, nắm bắp đùi của hắn bắt đầu cuồng loạn trêu sấp.

Tính khí tráng kiện từ từ dùng sức mà cả cây đi vào, thân côn mỗi một tác đầy gân xanh ma sát vách trong nhạy cảm, mang theo khoái cảm như lửa đốt.

“A a!... Quá nhanh... Nhanh... Huyền Dân...” Tiếng rên rỉ của Minh Sùng bị va chạm mà phát ra, hần nghiêng đầu tránh đi nụ hôn của Huyền Dân, bởi vì liên tục rên rỉ mà khóe miệng không kịp khép lại tràn ra nước bọt trong suốt, “A a a!... Đừng... Nơi đó... Không muốn... A a!”

Tính khí Huyền Dân tiến thẳng sâu vào trong Minh Sùng tìm được một chỗ đóng chặt lối vào, lửa nóng vì va chạm sinh ra sáng khoải đến cực điểm, Huyền Dân mím chặt môi trừu sáp nơi kia.

“A a... Không... Xót... Rất xót... Ô ô... Ừm a...” Nước mắt Minh Sùng mơ hồ chống đỡ theo lực thất lưng của Huyền Dân, miệng huyết mãnh liệt co lại hút tính khí không ngừng rút và lấy ra.

“A a —” Kèm theo tiếng khóc nức nở của Minh Sùng, tính khí của Huyền Dân thành công đem miệng nhỏ kia mở rộng, tính khí vênh cao trước người Minh Sùng phun ra từng luồng chất lỏng trắng sền sệt, bắn tóe lên bụng hai người, nơi sâu trong hoa huyết tuôn ra chất lỏng trong, hoa huyết cố gắng tưới lên cơn thịnh trí kiêu, cơn thịnh trí bị chặn trong huyết, Huyền Dân kiên nhẫn tiếp tục đánh vào miệng nhỏ che chắn kia, khoải cảm kích liệt khiến nam căn Minh Sùng nhanh đứng dậy, hoa huyết càng thêm mút vào cơn thịnh trí đang thâm nhập.

Huyền Dân giữ nguyên tư thế xâm nhập đung đưa eo, khiến tính khí đâm vào nơi sâu nhất, hai túi khổng lồ dán chặt trên miệng hoa, thân thô ráp cứng ngắt khiến miệng hoa đỏ sưng lên, liên tiếp từ nơi đó phát ra tiếng nước nhỏ bé, Huyền Dân giật giật eo từ từ đem tính khí sưng lên rút ra, tính khí đỏ ngầu bị chất lỏng trong suốt trong hoa huyết ngâm đến sáng lấp lánh, thoát nhìn càng thêm dữ tợn, hoa huyết đang ngâm lấy tính khí bởi vì bị rút ra, từ từ ma sát mà dùng đạo cảm thấy ngứa ngáy, không giữ được người xâm lược lại, lúc Minh Sùng bất mãn vặn vẹo eo, Huyền Dân đột nhiên mạnh mẽ đem tính khí tiến vào hoa huyết, phá tan chỗ sâu nhất trong đó, đem một cỗ lửa nóng phóng thích ra ngoài,

Minh Sùng ngược đầu không thể kêu, nam căn trước người tiết ra, trong cơ thể tuôn ra một đồng chất lỏng lớn, tính khí Huyền Dân bị tắc nghẽn trong chỗ giao hợp từ kẽ hở rút ra, mộng Minh Sùng đã ướt ướt, bắn tung tóe lên lông cùng hai túi của Huyền Dân.

“Đừng... A a... Rất xót... Ừm a... Thật sự... Đừng...” Miệng tử cung không ngừng bị ma sát khiến bụng Minh Sùng ê ẩm, hần mơ hồ nhìn thấy bóng người đè trên mình, bên tai dần truyền đến tiếng nước “Nhóp nhép” vì va chạm vô cùng dâm mỹ.

Huyền Dân thở nhanh muốn nhanh rút ra tính khí đang bị miệng huyết cắn chặt, tính khí rút ra ma sát trên miệng huyết, Minh Sùng ngâm khẽ một tiếng, hoa huyết không chịu nổi cô đơn mà khép mở, miệng hoa bị ma sát mà đỏ bừng mở lớn, miệng huyết vì thời gian dài bị trừu sáp mà mở rộng, nổi lỏng thành cái động nhỏ, hơi hé, bởi vì tính khí ngăn chặn rồi đi, một lượng lớn chất lỏng trong hoa huyết từng luồng chảy ra ngoài, tiểu huyết phun ra chất lỏng quả thực giống như đang dùng nó để đi tiểu.

“A... A... A...” Minh Sùng nắm chặt sàng đan thẳng thất lưng, chất lỏng được tích trữ hồi lâu trong cơ thể tùy ý chảy ra miệng huyết nhạy cảm.

Huyền Dân đem hần trở mình nhắc eo lên bày thành tư thế nằm úp sấp, theo tiếng “Lồm bồm”. tính khí sưng lên không chút nào tiêu trừ lần thứ hai toàn bộ đi vào, không chờ Minh Sùng phản ứng lại lần thứ hai toàn lực đánh xuyên vào.

Tính khí thô to đổ ngẫu liên tục đánh sâu vào hoa huyết, đầu to tàn nhẫn ma sát tử cung đang rất nhạy cảm, dững đạo nóng hổi gần như bị thao thường xuyên mà mất đi co giãn vốn có, thân thể quá mức nhạy cảm như thoát lữ từ bên trong không ngừng tuôn ra chất lỏng, đi theo tính khí xuyên vào mà tí tách rơi trên sàng đan, sàng đan dưới thân hai người ẩm ướt như nổi trên mặt nước, Huyền Dận hung hăng đùa giỡn âm vật đã thành màu đỏ tím, thuận thể dùng sức ưỡn sống lưng.

“A a! Thật sâu... Thật là nóng... A a —” Rốt cuộc, tính khí hành hạ Minh Sùng này giờ lạ lần nữa chen vào đem tinh dịch nóng sệt bắn vào nơi ẩm áp kia.

Huyền Dận nhìn Minh Sùng mặt ửng hồng đầy mê loạn đưa lưỡi đỏ liếm nước bọt đang chảy xuống, lúc tính khí bắn tinh càng thêm lớn một vòng, sau khi bắn tinh xong lại trở về trạng thái trều sáp, tinh dịch nóng hổi ở trong dững đạo như đang đốt lên, nam căn Minh Sùng đứng thẳng chảy ra chất lỏng vàng óng ánh.

“A a a! ... Ừm... Rất... Lợi hại... Không muốn... A a... Không muốn... Không muốn bắn... A a...” Minh Sùng nức nở rên rỉ muốn bóp lấy năm căn sắp không thể khống chế, lại bị Huyền Dận nắm chặt tay, theo ma sát ngày càng nhanh dững đạo mẫn cảm bị thiêu đốt sinh ra khoái cảm, Minh Sùng cuối cùng khóc rưng rưng bắn thẳng ra nước tiểu vàng nhạt. Huyền Dận cũng đem tính khí lần thứ hai chôn sâu trong dững đạo đem tinh dịch sền sệt phun trong sào huyết ẩm áp của Minh Sùng.

Huyền Dận kéo tính khí thoáng mềm xuống ra, hạ thân Minh Sùng liền bắt đầu tiết nước, tính khí mềm nhũn trước người còn chảy ra nước tiểu, vốn hoa huyết màu phấn nộn trải qua va chạm kéo dài đã biến thành đỏ sẫm, miệng hoa non mỏng trở nên dày dặn sưng to lên, sưng to đến nỗi âm vật hoàn toàn lộ ra ngoài miệng, cánh hoa ẩn giấu bên trong bị lộ ra sắc màu đỏ chói, một cổ chất lỏng lớn từ giữa “Na na” rơi xuống giường, Minh Sùng bị chất lỏng làm bụng trướng từ từ khôi phục bằng phẳng, lần này đệm dưới thân hai người thật sự có thể vắt ra nước, thậm chí còn có vũng nước nhỏ.

“A... Huyền Dận... Có thể...” Trải qua mấy lần bắn tinh cùng cao trào thần trí của Minh Sùng đã muốn hoàn toàn thanh tỉnh, độc tố dục dẫn cũng đã giải hết, hần vươn mình té nằm trên sàng đan ướt nhẹ nhàng nghỉ ngơi một hồi, hoa huyết đã không còn chảy nước liền muốn đứng dậy xuống giường đi tắm.

— Một bàn tay nắm lấy cổ tay hần.

Minh Sùng quay đầu lại nhìn, Huyền Dận lẳng lặng theo dõi hần, hoa văn giữa chân mày đỏ sẫm một màu.

“A... A... Không muốn... Sẽ hỏng...” Minh Sùng bị lôi trở lại, hoa huyết mở lớn rất nhanh bị nhét vào cơn thịnh quen thuộc, cũng rất nhanh lại bắt đầu hung hăng trều sáp

9. Chương 9: Độc Giải

Hạ thân Minh Sùng cảm giác bị đâm nhói mà tỉnh lại, hần mơ màng mở hai mắt ta, cảnh tượng đầu tiên đập vào mắt là sương mù lượn lờ, cùng với ánh nắng soi sáng hơi nước trong rừng trúc u ám, sau đó... Tại

sao còn có đồ vật cấm ở chỗ đó của mình di chuyển!

“Người người... Người còn muốn làm gì?!” Tiếng Minh Sùng khàn khàn đầy mong manh, hắn cảm thấy nếu mà mình làm tiếp nữa chắc chắn sẽ châu trời!

Thấy hắn tỉnh lại, Huyền Dận liền ôm lấy Minh Sùng hôn lỗ tai của hắn, động tác trên tay liên tục, “Giúp người đem đồ vật bên trong lấy ra, không khó chịu sao?”

Người làm càng khiến ta khó chịu hơn! Minh Sùng thử di chuyển thân thể mềm nhũn không làm được gì, “Lúc nói lời này người có thể đem vật kia của mình rút về được không!” Hắn tối qua bị làm đến ngất đi thẳng tới khi mặt trời hôn nay lên đỉnh rồi! Hiện tại hai cái miệng nhỏ dưới thân đều không khép lại được, bây giờ còn có thể cảm nhận được dòng nước ấm không ngừng rót vào hai cái huyệt nhỏ trước sau của mình.

Cái gì mà thanh tâm quả dục đâu?!

Minh Sùng ngay lúc đầu tâm tư thật bị Huyền Dận mê hoặc, nhưng chỉ đến lúc bản thân hắn khôi phục giác quan mà thôi!

Ai có thể nói cho hắn biết tại sao cái tên bằng hữu chỉ biết xấu hổ luôn cấm dục của hắn vừa làm liền biến thành cảm thú?!

Thất sách! Quá thất sách rồi!

Minh Sùng ở trong lòng tức tối phần nộ, vì vậy Minh Sùng tức giận đi tìm chỗ chết.

Hắn cắn răng nghiêng lợi quay đầu nhìn Huyền Dận nở nụ cười, lập tức nâng lên eo hư nhược ngồi mạnh xuống dưới khó Huyền Dận.

Hừ! Ngồi lên nghiệt căn này!

“A!” Huyền Dận rên lên một tiếng, “Chớ lộn xộn!”

Thông suốt rồi à! Sao khi làm mặt không đỏ tim không đập mà giờ còn dám phản bác!

Minh Sùng mất điếc tai ngơ, tiếp tục tạo áp lực cho Huyền Dận, đưa lưng về phía Huyền Dận nên hoàn toàn không thấy người sau lưng mắt càng ngày càng đen.

“Ừm... Minh Sùng!” Huyền Dận từ khẽ rằng hô mấy chữ, y một tay ôm sát eo Minh Sùng, một tay duỗi ra đem hậu huyệt còn chưa khép miệng của Minh Sùng kéo mở, dưới quần đã hoàn toàn đứng thẳng nhắm

ngay miệng mà cắm vào.

Cái gì gọi là đi tìm đường chết?

Là đây này.

“Người... Tuyệt giao! Ta muốn tuyệt giao với người!” Minh Sùng thoi thóp nằm nhòai mềm nhũn trên giường lớn, sắc mặt tái xanh — tức giận, vừa nãy trong ôn tuyền hai cái huyết của hắn đã bị chơi tới thông rồi.

“Người dụ dỗ ta.” Huyền Dận vừa xoa eo giúp Minh Sùng vừa cây ngay không sợ chết đứng phản bác.

Ta làm sao biết người không chịu nổi khiêu khích như thế?! Minh Sùng trợn mắt lầm bầm.

“Ta đói rồi! Chết đói rồi!” Minh Sùng liền bắt đầu ồn ào.

“Ta đã dặn người chuẩn bị xong cơm nước, sẽ bưng tới ngay bây giờ.” Huyền Dận dứt lời đứng dậy ra ngoài phòng bưng mâm đồ ăn.

Dư quang liếc về cây nến tinh xảo cùng mang về hôm qua, Huyền Dận nhú mày, hình như nhỏ hơn một chút?

“Đói quá đói quá đói quá!” Trong phòng truyền tới âm thanh khàn khàn của Minh Sùng.

Đại khái là suy nghĩ nhiều thôi. Huyền Dận lắc đầu bưng mâm thức ăn đi vào phòng trong.

“Lát nữa Tĩnh Liễu sẽ tới nhìn người một chút, thật sự không sao chứ?” Huyền Dận múc cháo dứt Minh Sùng, lo âu hỏi.

“Đương nhiên có chuyện!” Minh Sùng dưới ánh mắt khấn trương của Huyền Dận lườm một cái, “Phía dưới của ta đau!”

“...” Sắc mặt Huyền Dận đỏ lên, “Người không cho ta bôi thuốc giúp người...”

“Nếu muốn thì cũng là ta tự làm!” Minh Sùng kiềm nén, hắn nào dám để Huyền Dận giúp mình bôi thuốc, hắn còn muốn nhìn thấy mặt trời ngày mai!

Minh Sùng càng nghĩ càng sinh khí, càng nghĩ càng u ám, sau đó hắn xong cho hết phần cháo liền cầm lấy cổ tay của Huyền Dận ngay trước mắt cắn mạnh lên.

“Rất có tinh thần ha.” Tĩnh Liễu vừa đi vào phòng nhìn thấy động tác của hai người, “Ta tới không đúng lúc?”

Huyền Dân bình tĩnh rút về bàn tay bị cắn đầy dấu vết vết, kéo xuống ống tay áo, “Người tới giúp hấn nhìn xem.”

“Hà? Tĩnh Liễu?” Minh Sùng lau nước miếng, nhìn về phía Tĩnh Liễu mới bước vào, “Người cao lớn hơn không ít nha!”

Hắn ngạc nhiên sờ sờ đỉnh đầu Tĩnh Liễu. Thời gian năm năm trôi qua khiến Tĩnh Liễu cao lên không ít, tiểu đạo đồng năm đó bây giờ đã lớn thành một thiếu niên duyên dáng yêu kiều (?)

Tĩnh Liễu không để ý tới cái tay đang để trên đỉnh đầu mình, tay xóc mí mắt Minh Sùng lên nhìn một chút, nắm cằm Minh Sùng nhìn chung quanh một chút, cuối cùng nắm cổ tay Minh Sùng lên bắt mạch.

“Độc tố đã khử gần hết, chỉ còn dư lại một chút đối với thân thể không tạo được uy hiếp gì.” Tĩnh Liễu thu tay về ngồi bên cạnh bàn viết viết, “Ta viết cho cái toa thuốc, uống mấy ngày thuốc tất cả sẽ tốt lên.” Tĩnh Liễu dứt lời cũng viết xong phương thuốc, hấn kêu bên ngoài một tiếng, “Tu Viễn, đừng đứng bên ngoài, mau vào.”

“Ta ta... Chuyện này... Phòng ngủ của quan chủ, ta chỉ là một tên đệ tử nhỏ nhoi sao có thể tùy ý ra vào...” Ngoài cửa truyền tới âm thanh nhỏ bé.

“Tiến vào đi.” Huyền Dân cảm thấy giọng nói này có chút quen tai.

Qua hồi lâu, một thiếu niên mặc áo đệ tử Huyền Thiên quan từ bức bình phong chắn bên ngoài đưa đầu vào trong dò xét, vừa thấy trong phòng ba người đồng loạt nhìn mình mà lập tức sợ hãi rút cổ lại.

“...” Minh Sùng nhìn Huyền Dân một chút, “Chúng ta rất đáng sợ sao?”

Tĩnh Liễu hít sâu một hơi, “Tu Viễn.”

“A!” Tên đệ tử kia rút cuộc tiến từ từ vào phòng, hấn bái Huyền Dân một cái, “Đệ tử bái kiến quan chủ.” Hấn thấy Minh Sùng ngăn người, gãi đầu hướng Minh Sùng chào một cái, “Bái kiến bằng hữu quan chủ.”

Thiếu niên này da dẻ ngăm đen, mày rậm như mắt hổ đầy sức sống, tuổi tác không chênh lệch với Tĩnh Liễu lắm, lại khác với Tĩnh Liễu gầy gò, dáng người cao to tuần lẳng thoạt nhìn rất có tinh thần.

Tĩnh Liễu mặt không thay đổi liếc hấn một cái, “Đối với người này không cần hành lễ cũng được, đến, dựa theo toa thuốc này đi phòng được bốc thuốc, sau đó trong ba ngày cứ sắc thuốc như vậy đem tới.”

“Ách.” Thiếu niên tên Tu Viễn ngoan ngoãn nhận toa thuốc, quay người đi ra ngoài được hai bước, dường như nhớ tới cái gì quay đầu lại hai mắt sáng lấp lánh nhìn về phía Tĩnh Liễu, “Vậy ta đêm nay...”

“Như thường lệ đến phòng của ta.” Tĩnh Liễu thu thập giấy bút cũng không ngẩng đầu lên mà cắt đứt, “Người chờ ta một chút, ta đi chung với người.”

“Ách...” Tu Viễn hạ bả bai.

“Đứa nhỏ này, là người phát hiện Minh Sùng?” Huyền Dân rốt cuộc cũng nghĩ ra.

“Đúng vậy.” Tĩnh Liễu dọn đồ xong, nhìn thiếu niên ngăm đen vẻ mặt co quắp đứng ở một bên, “Chính là đệ tử đem Minh Sùng mang vào, tên là Tu Viễn.”

“A? Là ân nhân cứu mạng của ta sao?” Minh Sùng dựa vào Huyền Dân muốn xuống giường, “Người sao có thể để ân nhân của ta giúp ta đi sắc thuốc vậy! Ta muốn tự mình làm! A a!” Chân vừa mới đặt trên mặt đất, đầu gối Minh Sùng liền mềm nhũn ngã xuống.

Huyền Dân vội ôm lấy eo nâng hần dậy, “Thân thể của người còn chưa khôi phục, không thể xuống giường.” Thấy Minh Sùng trừng hai mắt muốn nổi giận, Huyền Dân vội nói một câu, “Ta đi sắc.”

Minh Sùng nhú mày, “Người biết làm?” Dù sao Huyền Dân trong ấn tượng của Minh Sùng là một tên tàn phế chín cấp trong sinh hoạt — tuy rằng gần đây không cần người giúp cho ăn cùng tắm rửa cột tóc, bất quá vẫn là trình độ tàn phế tám cấp.

Huyền Dân cau mày nhếch môi, “Ta sẽ sắc tốt.”

Kỳ thực ta cũng có thể sắc thuốc giúp người mà. Tĩnh Liễu mắt giật mấy cái, vẫn là đem câu nói này nuốt xuống, dù sao mấy ngày nay xem tiểu sư thúc nỗ lực làm cũng có chút ý tứ.

Tu Viễn đứng bên cạnh Tĩnh Liễu trợn to hai mắt, hần cảm thấy khó tin nổi, vị đại sư này rốt cuộc là thần thánh phương nào? Thế mà khiến quan chủ không dính bụi trần nhân gian chủ động đi sắc thuốc!

10. Chương 10: Tình Ý

Huyền Dân nửa đêm mơ mơ màng màng bị Minh Sùng lay tỉnh, y chớp đôi mắt còn chưa mở lớn của mình, đem hai tay Minh Sùng đang ngắt má mình kéo xuống, “Sao vậy?”

“Người người, ta ta chúng ta thật sự làm cái kia!” Minh Sùng cười trên lưng Huyền Dân lắc vai y.

“?” Huyền Dận nhu nhu hai mắt.

“A... Hình như là ta chủ động...” Minh Sùng chờ ra một chút, “Nhưng người cũng không thể thấy ta chủ động liền... Liền đem ta làm cái kia a!” Hắn bình thường chọc ghẹo Huyền Dận chủ yếu là mang theo tâm tính đùa giỡn, chưa hề nghĩ tới hai người thật sự sẽ đột phá giới hạn kia.

Bây giờ qua hai ngày, hẳn rồi cuộc phản ứng lại, cũng bắt đầu nhìn thẳng vào mối quan hệ bây giờ của hai người.

Huyền Dận tỉnh lại, y ngồi dậy, sử dụng lực đem Minh Sùng áp trên giường, “Người hối hận rồi? Lẽ nào người muốn tìm người khác? Hoắc là muốn kéo đến lần phát tác thứ bảy rồi sau đó chết đi?”

“Ặc...” Minh Sùng ngẩn ra, lúc dự đoán phát ra thì ý thức của hắn đang mơ hồ, không biết khống chế làm những việc mất lý trí, hiện tại nhớ lại mình nằm dưới thân Huyền Dận tư thế hầu hạ mặt bất giác đỏ lên.

Thấy Minh Sùng không phủ nhận Huyền Dận sắc mặt lạnh xuống, trong đôi mắt đen tuyền kia hiện lên vài tia huyết sắc, hoa văn hoa sen giữa chân mày mơ hồ nổi lên ánh sáng, y một tay nắm cằm Minh Sùng, một tay ấn xuống nơi bí mật kia của Minh Sùng, ngón tay cách vài vóc muốn nhét vào trong, “Ngoại trừ ta người còn muốn tìm ai? Người muốn cho ai tiến vào nơi này?”

“A!” Vải thô ráp không ngừng xâm nhập hoa huyết vẫn còn đang xưng của Minh Sùng, âm vật nhạy cảm bị ma sát, khiến Minh Sùng bị đau kẹp chặt hai chân, trái lại đem ngón tay thô bạo đang giữ hai đùi của Huyền Dận dễ dàng xâm chiếm.

Đầu ngón tay Huyền Dận cách vài tiến vào chiều sâu nhất định, y cong ngón tay táo bạo đào bên trong non mềm, “Như trước người nói muốn tùy tiện tìm tiểu quan sao?”

“Huyền Dận! Không nên như vậy!” Minh Sùng đau đến đổ mồ hôi lạnh, trong đau đớn mang tới chút vui sướng khiến hoa huyết chảy ra từng dòng chất lỏng, cảm thấy ngón tay được vài bao lấy bị thấm ướt, Huyền Dận gắng sức tiến vào càng sâu.

“Huyền Dận!” Hai tay Minh Sùng ôm đầu Huyền Dận đem trán mình đập mạnh lên.

Huyền Dận rên lên một tiếng động tác trong tay ngừng lại.

“A a a đau quá đau quá! Đầu của người quả nhiên là làm bằng sắt đi? A, đầu ta sẽ không bị lõm vào chứ?” Minh Sùng sờ sờ cái trán, ừm, không lõm, còn lồi lên.

Minh Sùng tức giận kéo hai má Huyền Dận, “Ta lúc đó chỉ là thuận miệng nói một chút thôi! Sao thật sự có thể đi tìm người khác chứ! Ta là lo lắng cho người! Người cùng ta làm việc kia người có biết không! Chúng ta chính là bằng hữu! Sau khi làm...”

“Lúc quyết định muốn ôm người, ta đã không còn ý định chỉ làm bằng hữu của người.” Huyền Dận bình tĩnh lại, y rút ngón tay ra, hai con mắt đen như mực đầy tối tăm, “Người chắc sẽ không nhớ, từ lần đầu tiên nhìn thấy người, người đối với ta mà nói chính là đặc biệt... Người là người đầu tiên ta nhìn thấy.”

Minh Sùng nhìn Huyền Dận bị mình bóp hai gò má đỏ lên cười ha ha, “Người đầu tiên người thấy sao có khả năng là ta? Đương nhiên là mẫu thân người, nếu không cũng là sư phụ người đi? Mà người lúc nào có ký ức?”

Huyền Dận mím môi, ôm chặt Minh Sùng, y lầm bầm một tiếng, “Mặt của ta đau quá.” Chỉ có người, tuyệt đối không thể bỏ lại ta, chỉ chấp nhận tên người đặt cho ta, ta sẽ truy tìm từng kiếp của người.

“Ta cũng rất đau!” Minh Sùng vỗ vỗ đầu Huyền Dận, “Phía trên đau mà phía dưới còn đau hơn!”

Huyền Dận cọ cọ cổ Minh Sùng, “Ta giúp người bôi thuốc.”

“Hừ.” Minh Sùng rên một tiếng.

“Không đúng, người đang làm cái gì.” Huyền Dận liền nhỏ giọng bồi thêm một câu.

Minh Sùng cười lạnh sờ xuống dưới quần Huyền Dận, “Người nhịn được sao?”

Huyền Dận miệng run rẩy, giật giật eo, “Nhịn được.” Sau đó hình như nghĩ tới điều gì đó nhìn về phía Minh Sùng, “Ta... Thích người... Vậy còn người?”

“Ân—? Người thấy thế nào?” Minh Sùng cười híp mắt nhìn Huyền Dận.

“Ta không biết.” Huyền Dận rầu rĩ đem đầu vùi vào trước ngực Minh Sùng.

Minh Sùng cười hắc hắc vươn mình đặt Huyền Dận dưới thân, trước ánh mắt kinh ngạc của y cúi đầu hôn lên môi mỏng hé mở, không hề có kỹ thuật mà gặm cắn cùng dán nước miếng lên mặt đối phương, Minh Sùng cười hì hì hỏi: “Biết chưa?”

— Sau đó hắn lại bị Huyền Dận đặt dưới thân.

Cảm nhận được vật cứng đặt dưới bụng mình, Minh Sùng cười bỉ ổi, “Nhịn được?”

“Không nhịn được.” Huyền Dận đành hoàng trả lời.

Minh Sùng cười hì hì, “Không nhịn được cũng phải nhịn!”

“Ồ ô...” Huyền Dận ôm Minh Sùng cọ một chút, lại cọ tiếp một chút.

“Ha ha ha! Người là cầu sao?” Minh Sùng cười hí hửng xoa nhẹ tóc Huyền Dận, “Không thể chính là không thể! Giúp ta bôi thuốc, sau đó ngủ! A ta buồn ngủ quá, phải ngủ trước, người phải đành lòng giúp ta bôi thuốc, không cho phép làm chuyện khác! Cứ như vậy, ngủ!”

Hai người cũng không chú ý tới nền đồ tinh xảo trên bàn phòng ngoài đột ngột cháy lên ngọn lửa thanh lam.

11. Chương 11: Cổ Nhân

“Tiểu tuyết liên tinh! Ta lại tới rồi!” Nam nhân thân hình cao lớn xách theo một bầu rượu trắng vui vẻ nịnh hót, “Coong coong! Người khẳng định chưa từng nhìn thấy đi! Đây là rượu ới!” Lại nghĩ tới cái gì mà sụp bả vai, “Đúng nha, người còn chưa nhìn thấy.”

Đối diện nam nhân là một cây tuyết liên sinh trưởng ở khe núi đá, lá sen xanh biếc càng dễ thấy ở một nơi toàn tuyết, tầng tầng lớp lớp cánh hoa trắng tuyền trong gió rét mở rộng, dường như muốn cùng tuyết hòa làm một thể.

Nam nhân mắt sáng rực lên, “Ồ! Được! Ta cho người uống!” Nói xong nam nhân liền tháo khăn đỏ trên bầu rượu, nghiêng bầu rượu rót về nơi rễ cây của tuyết liên, trong miệng không ngừng căn nhắc, “Người ở đây ngây ngốc lâu như vậy rất lạnh đi? Cái này có thể khiến cho người nóng người á!”

Tuyết liên ở trong gió rét trầm mặc lay động.

Minh Sùng mở hai mắt ra, ánh sáng thừa thớt của buổi sáng xuyên qua cửa sổ chiếu rọi khắp phòng. Huyền Dận ở bên cạnh đã tỉnh rồi, đang lẳng lặng nhìn hắn, hoa văn hồng liên giữa chân mày bị nắng sớm nhuộm tím sẫm.

“Huyền Dận, ta mới vừa mơ một giấc mộng.” Minh Sùng chớp mắt mấy cái, nhớ tới tuyết liên tinh khiết trong mộng, “Mơ thấy ta tưới rượu cho hoa, còn cùng nó tán gẫu, người nói ngốc không?”

Hồi lâu cũng chưa được đáp lại, Minh Sùng quay đầu nhìn người bên cạnh, chỉ thấy Huyền Dận lẳng lặng theo dõi hắn, hai con mắt đen như mực, y từ từ mở miệng, “Ừm, thật ngốc.”

Được đáp lại như thế Minh Sùng liền không vui, hắn lật người Minh Sùng lại nắm hai má của y, “Người sao có thể nói ta ngốc như thế! Cho dù trong mộng của ta người cũng không thể nói hắn ngu!”

Thời gian trôi qua rất nhanh, mới đây đã gần tết Nguyên Tiêu.

Huyền Dân dưới sự nhõng nhẽo cùng đòi hỏi thù lao hiến thân của Minh Sùng, rốt cuộc gật đầu đáp ứng mang Minh Sùng xuống núi — tuy rằng đợi Minh Sùng hiến thân xong sắc trời cũng đã tối lại.

Một năm này, cây nến nhỏ làm từ máu giao nhân Minh Sùng mang bên người ngày càng thu nhỏ, hai người cũng chú ý tới cây nến đỏ này thỉnh thoảng còn bốc cháy lên, hỏa diễm thanh lam cứ như vậy lay động, cho dù làm cách nào cũng không thể khiến nó tắt.

“Ô ô, cái kia cái kia! Chúng ta mua đồ chơi làm bằng đường đi!”

Lúc này Huyền Dân đang công Minh Sùng đi dạo chợ đêm — tại sao Minh Sùng bị công đạo lý này chắc ai nấy đều có thể hiểu.

Một năm này khiến đỉnh đầu Minh Sùng vốn trơn lóc cũng mọc ra chút tóc, Minh Sùng đã không còn mặc tăng bào nữa nhưng trên tay phải vẫn như cũ quấn một vòng phật châu.

Thiếu niên mắt như điểm nước sơn, da nõn nà, giữa chân mày một vết hồng mỏng, lông mày kéo dài đen như mực cùng đôi mắt không nhiễm bụi trần, Huyền Dân vẫn đẹp xuất trần đến thế, mà Minh Sùng lại hoàn toàn khác biệt với y, tóc ngắn khô cứng làm cho hán càng thêm cương nghị tuần lãng, mày kiếm mắt sao như trước, nụ cười vẫn sáng như trời sao, vẻ ngoài hai người đều rực rỡ, cứ như vậy cùng nhau đi trong chợ khiến càng nhiều người vây quanh chú ý.

Hai người bị người nhìn chăm chú cũng không quan tâm, Minh Sùng không an phận trên lưng Huyền Dân lắc lư, chỉ huy Huyền Dân đi đến trước sạp đồ chơi làm bằng đường.

“Cho chúng ta hai món đồ chơi làm bằng đường đi!” Minh Sùng nằm nhoài trên lưng Huyền Dân cười hì hì nói với tiểu thương.

“Được!” Tiểu thương đáp ứng, hai tay linh hoạt nắm khối đường trong tay nặn ra hai món đồ chơi rất sống động.

Minh Sùng lấy ra túi tiền Huyền Dân trả tiền lấy hai món đồ chơi.

“Thật giống!” Minh Sùng nhìn hai món đồ chơi trong tay, cầm phật châu cùng món đồ chơi nhỏ giờ lên trước mặt Huyền Dân, “A! Ta đem ‘Ta’ cho ngươi, ‘Ngươi’ của ta!”

Tiểu thương lúc nặn dựa theo yêu cầu của Minh Sùng, đồ chơi nhỏ vẫn là đầu trơn bóng loáng, thân mặc tăng bào, trên chóp đầu rất là đáng yêu.

Huyền Dân nhếch miệng, “Được.”

Minh Sùng lập tức dùng đồ chơi làm bằng đường đâm đâm vào môi mỏng của Huyền Dân, “Tới, ăn nó!”

“?” Huyền Dận nhí tởi trước đây thấy đệ tử của Huyền Thiên quan đem đồ chơi của người trong lòng cất giấu giữ gìn thật tốt.

Minh Sùng liếm liếm món đồ chơi làm bằng đường toàn thân mặc đạo bào trắng, cười hì hì nói, “Chúng ta đem đổi phương ăn, bên trong người có ta, bên trong ta có người.” Vừa nói vừa đem đồ chơi nhỏ hình hòa thượng trong tay đưa đến bên mép Huyền Dận, “Ăn đi ăn đi! Mùi vị cũng không tệ lắm!”

Huyền Dận nhếch miệng đem món đồ chơi trong tay Minh Sùng liếm liếm, mùi thơm trong trẻo tràn đầy khoang miệng, vị ngọt chi phối thẳng tới tim.

“Mau nhìn mau nhìn! Đốt đèn rồi!” Minh Sùng vỗ vai Huyền Dận chỉ vào bầu trời ra hiệu Huyền Dận ngẩng đầu lên.

Vô số ánh sáng từ đèn lồng từ từ bay lên trời tạo thành những điểm nhỏ trên bầu trời đêm, ngàn chiếc đèn thả lên, chiếu rọi khắp mặt đất.

Huyền Dận nhìn ánh sáng ấm áp trước mắt, chỉ cảm thấy khí tức ấm áp của Minh Sùng tiếp cận lỗ tai hắn, làm ngứa tâm người ta.

“Chúng ta đi thả hoa đăng đi!” Minh Sùng hai mắt sáng lấp lánh nhìn quây hàng cách đó không xa tụ tập một đám người, hắn chỉ một chỗ tương đối vắng người, “Đem ta để xuống chỗ cây kia, người đi mua đèn, ta ở đó chờ người!”

“Ta muốn đèn cầu nguyện!” Minh Sùng ngồi dưới tàng cây hí hóp mắt ngửa đầu nhìn Huyền Dận, trong mắt đầy sao, “Mau đi đi!”

Dòng sông nhỏ trong trấn nhỏ nổi lơ lửng hàng trăm nghìn hoa đăng, từ xa cùng nhau tạo thành ánh sáng rực rỡ lan truyền.

Minh Sùng ngồi xếp bằng một mình bên bờ sông, bộ dáng im lặng ít thấy, đôi mắt đen kịt nhìn ánh đèn ấm áp, lẳng lặng nhìn bờ bên kia mà xuất thần, thân thể chưa khôi phục thoát nhìn có chút gầy, giống như muốn dung nhập vào trong ngọn đèn lớn.

“Minh Sùng.” Cầm hai cái đèn trời Huyền Dận bước nhanh tới chỗ Minh Sùng.

“Hả?” Minh Sùng quay đầu nhìn về nơi phát ra âm thanh, nhìn thấy Huyền Dận ngẩn người, lập tức cười ha hả, “Ha ha ha, biểu tình gì thế kia?”

— Khuôn mặt vốn lãnh khốc của người mặc đạo bào trắng kia tan rã, đặt lên đó là từng tia sợ hãi.

Huyền Dận ném hai lồng đèn đi ngồi xổm ôm Minh Sùng, “Đừng tiếp tục bỏ ta lại nữa.”

Minh Sùng trừng mắt nhìn, nhớ tới lần trước sau khi cùng Huyền Dận tham gia hội hoa đăng, hấn cười cười, ôm lại Huyền Dận, vỗ vỗ lưng y, “Sao thế được chứ? Người đã nói sẽ không rời ta đi? Vậy ta cũng sẽ không bỏ lại người! Ngược lại là người, năm năm qua không có ta quấy rầy tu vi tăng lên không ít đi? Đợi người đắc đạo sẽ không thể không bỏ lại ta đây.”

Huyền Dận lắc lắc đầu, y nâng hai má Minh Sùng, chớp mũi để lên cọ cọ, đôi mắt đen láy nhìn thẳng Minh Sùng, “Sẽ không bỏ lại người, cho dù người rời ta đi, ta cũng sẽ tìm được người, đuổi theo người.”

“Ha ha xem ra ta rước lấy một khối mè xững rồi a!” Minh Sùng cười ha ha ôm Huyền Dận té nằm trên bãi cỏ.

Huyền Dận nhìn đáng vẻ cười hì hì của Minh Sùng lông mày hơi nhíu lại, nghiêm túc nói: “Người nếu lại không nói tiếng nào mà rời đi, đợi ta tìm được người, chắc chắn để người không thể rời bỏ ta.”

“Ha ha ha! Nếu là có lần sau nữa thì người làm thế nào? Cột ta sao? Hay là muốn đánh gãy chân củ ắt?” Minh Sùng cười lớn vén tóc mai của Huyền Dận lên.

“Nếu như cần thiết phải như vậy.” Huyền Dận nghiêm túc nói.

“Oa oa! Người người này! Thời điểm nào lại trở nên u ám như vậy!” Minh Sùng bị dọa đến sắc, tay hấn cào bên hông Huyền Dận, “Nói mau! Năm năm này người học từ ai thế? Đưa ta tiểu bạch liên khả ái đây! A!”

Huyền Dận nâng cái gáy Minh Sùng lên chặn lại cái miệng đang ồn ào.

Sau một hồi triền miên, Minh Sùng liếm liếm đôi môi ướt át, “Người còn dám thế a, nơi này tuy rằng không có người nào đến, nhưng mà rất trống trải.”

Huyền Dận cúi đầu mổ lên đôi môi phúng phính, “Đây là chuyện của chúng ta, sao lại lưu ý tới ánh mắt của người khác?”

Hai người môi miệng quần lấy hồi lâu, Minh Sùng thở nhẹ đẩy Huyền Dận ra, “Ô! Người người này! Nói cái gì thanh tâm quả dục đâu? Ta cũng không muốn ở đây tới lần nữa! Hơn nữa phía dưới còn đang sùng sục đây!” Hấn đẩy Huyền Dận ra đứng lên, “Chúng ta đi thả đèn đi!”

“Người nói đèn trời có thể đem nguyện vọng của phàn nhân tới thần tiên, như vậy nguyện vọng sẽ đạt được.” Minh Sùng nhìn hai ngọn đèn sáng gắn với nhau từ từ bay lên, “Nguyện vọng của ta cũng sẽ được thực hiện sao?”

Huyền Dận nhìn gò má bình thản của Minh Sùng, “Sẽ.”

Đợi đến lúc hai người trở về Huyền Thiên quan, lại bị cảnh tượng trong phòng làm sợ hết hồn.

Chỉ thấy trên tháp nhỏ phòng ngoài của Huyền Dận có hai người đang ngồi, hai người kia một người mặc cẩm bào hoa văn phức tạp màu tím, một người mặc đạo bào thuần trắng, hai người châm ánh nến đang đặt trên mặt đất, có một vị cô nương áo đỏ mỹ lệ đứng lặng một bên, trong ngực ôm quang cầu màu tím, bên cạnh nàng là cây nến đỏ đang cháy ngọn lửa thanh lam.

Thấy Huyền Dận cùng Minh Sùng vào nha, hai người trên tháp nhỏ đồng thời xoay đầu lại, nam tử mặc cẩm bào khẽ mỉm cười, “Minh Sùng, đã lâu không gặp, có khỏe không?”

12. Chương 12: Nguyên Nhân

Khuôn mặt của nam tử cẩm bào đen thoảng nhìn thì không có gì lạ, cũng rất nhẫn nại nhìn — đoán chừng vì khí chất đoan chính của hắn, hắn đi về phía trước Minh Sùng khẽ mỉm cười, nói: “Minh Sùng, đã lâu không gặp, có khỏe không?”

Minh Sùng ngẩn ngơ nhếch miệng hỏi, “... Người là vị ấy?”

“A!” Nam tử cẩm bào dường như nhiên tỉnh ngộ điều gì, hắn duỗi bàn tay che mặt mình, bàn tay vụt qua một cái, lộ ra khuôn mặt hiền hậu, “Sùng nhi, người ngay cả sư phụ đều không nhận ra sao?”

“Phù! Sư phụ?!” Minh Sùng tròn to hai mắt, không thể tin chỉ vào nam tử cẩm bào — gương mặt kia rõ ràng là của Tịnh Như đại sư mấy năm trước tọa hóa, “Ngài ngài ngài! Ngài không phải tọa hóa rồi sao?!”

Nam tử cẩm bào khôi phục khuôn mặt ban đầu, hắn khẽ mỉm cười thân thiết, “Ta ở phàm thế quả thật đã tọa hóa, mà hiện tại đây mới là ‘Ta’, ta chính là thái quân ở cửu giới.”

“... Sư phụ.” Huyền Dận thi lễ với nam tử còn lại, nam tử mặc áo trắng kia dung mạo cùng Huyền Thiên quan quan chủ giống nhau, bất quá khí chất khác nhau rất xa, so với Huyền Thiên tử hòa ái dễ gần, Huyền Thiên quân lại lạnh lùng nghiêm túc, hắn khoát tay áo một cái, cũng hướng Huyền Dận thi lễ một cái.

Minh Sùng vẫn kinh hãi nói không ra lời, giọng hắn sứt mẻ lắp bắp nửa ngày mới thốt ra được vấn đề, “Sư phụ, đây là chuyện gì? Ngài làm sao?...”

Có thể dùng “Quân” làm tên, chỉ có thần linh, người bình thường hoặc người tu tiên không được phép bỏ chữ “Quân” vào tên, mọi người cho rằng đây là không tôn trọng thần linh.

“Chúng ta quả thật là thần linh, cũng là hai vị thần còn sót lại trên thế giới này.” Thái quân đương nhiên nhìn thấu tâm tư Minh Sùng, hắn gật đầu nói, “Chúng ta sở dĩ đến đây... Hoặc là nói chúng ta trước đây ‘Nhập thế’, cũng là vì các ngươi.”

Đôi mắt Minh Sùng như hiện ra thành dấu chấm hỏi, “Chúng ta?”

Thái quân vẫy tay với hồng y nữ tử vẫn luôn lẳng lặng đứng một bên, nàng trên tay ôm quang cầu cùng nền đỏ nổi lơ lửng bên cạnh lập tức từ từ bay về phía thái quân, hần duỗi ngón tay ở trong tử quang cầu lôi kéo, một quang cầu màu trắng khác từ ngón tay của hần tách ra từ tử quang cầu ra, “Thiên địa huyền hoàng, Vũ trụ hồng hoang (1), tất cả sinh mệnh trên cõi đời này đều cùng sinh ra trong hỗn độn, Cổ Thần là thần linh đầu tiên được sinh ra.”

Thái quân nhìn hai quang cầu một lớn một nhỏ quần lấy nhau trôi nổi, ánh mắt trở nên tỉnh mạch, giống như lâm vào ký ức đã lâu, “Cổ Thần cùng mấy vị thần mới chúng ta khác nhau, người không có danh hào, là thần đại diện cho sự ‘Có’ cùng ‘Không’, là thần tinh khiết nhất, cho dù chúng ta sau này sinh ra làm thần, cũng không thể hoàn toàn vô dục vô cầu.(2)”

Mặt Minh Sùng đầy nghi vấn nhìn thái quân, không hiểu hần vì sao nói tới những thứ này.

“Thần một khi nổi lên dục vọng, liền không thể làm thần, dục vọng sẽ trở thành tâm ma, khiến thần từ từ sa đọa, từ từ hóa thành ma.” Thái quân nhìn về phía Minh Sùng, “Thần linh cũng bởi vì vậy mà số lượng ngày càng ít, chỉ có nhóm tiên giả — nhờ tu tiên thành công mà trở thành tiên, thiên đạo cần có người kế thừa ý chí của thần, vốn chỉ điểm cho vạn vật hồng trần phương pháp thành tiên — bọn họ không lo lắng thần giảm bớt, bởi vì chỉ cần có Cổ Thần, thế gian có thể không cần thần khác, mãi đến khi bọn họ phát hiện Cổ Thần thuần khiết nhất bị ma khí làm bẩn.”

Thái quân chỉ quang cầu màu trắng, chỉ thấy quang cầu từ từ kéo dài biến thành nam tử cả người màu bạc mặc áo bào trắng, giữa chân mày y có một vết hồng liên dễ thấy.

“Huyền Dân?!” Minh Sùng tròn to hai mắt nhìn thân ảnh trong suốt kia, hần quay đầu nhìn về phía Huyền Dân bên cạnh, chỉ thấy Huyền Dân cau mày nhìn bóng người kia.

Bóng người kia sau khi nhìn thấy Minh Sùng hai mắt trở nên có sức sống hơn nhiều, y bay tới chỗ Minh Sùng, muốn chạm Minh Sùng, lại bị Huyền Dân mím môi phẩy tay áo làm tản đi.

Bất quá khói trắng kia rất nhanh ngưng tụ thành hình người, cùng khuôn mặt Huyền Dân giống nhau như đúc nhưng lại có nụ cười lỗ mắng hoàn toàn không xuất hiện trên mặt Huyền Dân, há miệng ra hợp lại nói gì đó.

“Không được tới gần tên đó!” Tiếng Huyền Dân ẩn giấu sự tức giận, y đem Minh Sùng kéo về phía sau.

Thái quân cười cười, chỉ bóng người kia, “Đây chính là thứ bị Cổ Thần vứt bỏ, tâm ma của y.”

Bóng người kia bay tới trước người thái quân, đem quang cầu màu tím khác thật cẩn thận nâng lên.

Minh Sùng cảm thấy đầu mình có chút rối loạn, đột nhiên biết thanh mai trúc mã của mình Cổ Thần khiến hần không biết nên làm về mặt gì.

“Sùng nhi, người còn nhận ra nàng không?” Thái quân đột nhiên hỏi.

Bị điểm tên Minh Sùng ngẩn người, theo đầu ngón tay thái quân nhìn lại, đầu ngón tay thái quân chỉ kia chính là hồng y nữ tử.

Minh Sùng lắc lắc đầu.

“Ma đầu tiên trên cõi đời này, chính là do nàng sinh ra, nàng là đệ nhất công chúa của Nam Hải giao quốc, một vị thần linh bởi vì cùng nàng yêu nhau mà sa đọa, hài tử của bọn họ, chính là ma đầu tiên trên đời này.” Thái quân duỗi tay ra muốn sờ đầu Minh Sùng bị Huyền Dận gạt đi, ngẩng đầu liền nhìn thấy huyết sắc nhuộm dần hai mắt Huyền Dận, hấn kinh hãi, cùng Huyền Thiên quân liếc mắt nhìn nhau, lẩm bẩm nói, “Đã chuyển xấu đến đây rồi sao?” Tay thái quân nắm cổ tay Minh Sùng lên đặt ba ngón tay trên mạch đập của Minh Sùng, hấn nhú mày, “... Không có?”

“Sư phụ, người nói... Con là ma kia sao?” Minh Sùng đang ngẩn ra rồi cuộc cũng tỉnh táo lại, trừng mắt nhìn thái quân đang cầm cổ tay mình.

“Ngàn năm trước Cổ Thần bởi vì thấy thiếu hứng thú mà phong ấn thần lực của mình hóa thành hạt sen ngủ say trong núi tuyết, muốn lĩnh hội sự thú vị của vạn vật sinh trưởng, lại có một con ma vụng về mà trêu y.” Thái quân tao nhã lườm một cái, thả tay Minh Sùng xuống ấn bụng hấn, “Chúng ta vẫn luôn chăm chú theo dõi Cổ Thần, bởi vì trong phạm vi an toàn cho nên dung túng cho ma kia tiếp cận Cổ Thần đã mất hơn phân nửa ký ức, nhưng không biết khi nào xảy ra vấn đề, thêm vào Cổ Thần đem trái tim mình chôn rất kỹ, chúng ta cũng không phát hiện y bắt đầu từ khi nào có dự vọng, sinh tâm ma, bất quá nhóm tiên giả chúng ta đa số cho rằng Cổ Thần bị ma khí xâm nhiễm... Sao lại không có?”

“Không có gì?” Minh Sùng nghi ngờ nhìn thái quân.

“Hài tử!” Thái quân nhú mày, “Làm khó ta tốn nhiều sức lực như vậy...”

“Chờ đã?” Minh Sùng lần này phản ứng vô cùng nhanh, “Dự đoán kia chẳng lẽ là người hạ sao?!”

Thái quân quay đầu nhìn Huyền Thiên quân vẫn luôn trầm mặc, “Y hạ.”

Xấu xa quá! Minh Sùng khóe mắt giật giật, vừa muốn mở miệng, liền bị thái quân cắt đứt, “Vì để cho Cổ Thần khôi phục bộ dạng ban đầu, nhóm tiên giả dự định diệt trừ ma kia, mà bọn họ quả thật đã làm như vậy, nhưng bọn họ không biết trưởng công chúa giao quốc kia cùng vị thần sa đọa hy sinh chính mình để đem hồn phách ma kia tách làm hai, một phong ấn trong cây nền dùng máu của trưởng công chúa tự chế thành, cũng dùng hồn lực bảo vệ, mà một khác thì đưa vào luân hồi, chuyển sinh làm người, mà Cổ Thần hóa thành tuyết liên hồ đồ hấp thụ máu của ma, tăng nhanh tốc độ sa đọa, bắt đắc dĩ Huyền Thiên quân phải vào trần thế lập Huyền Thiên quan, tự mình chăm non Cổ Thần.”

“Các người còn muốn sau này giết hấn lần nữa sao?” Huyền Dận đem Minh Sùng che chở ở phía sau, hoa văn hồng liên giữa chân mày đỏ tươi như máu, quanh thân cũng dần có tơ hồng huyết sắc lượn lờ, tâm ma

ôm quang cầu màu tím trên mặt nổi lên nụ cười trào phúng, thân thể nửa trong suốt dần trở nên rõ ràng.

Thái quân vẫy tay, “Mời ngài tỉnh táo lại, nếu như ta muốn giết Sùng nhi hà cớ gì phải chờ tới bây giờ, sớm ở lúc nhất được mà đem giết, ta vào đời chính là vì muốn ẩn giấu đi khí tức của Sùng nhi khiến hắn không bị tiên giả phát hiện.”

“Các người sao phải giúp... Chúng ta?” Minh Sùng hỏi, thần cùng tiên chẳng lẽ không cùng một phe sao?

Thái quân khẽ mỉm cười, “Ngàn tỉ năm nay không ngừng có thần sa đọa, nhưng không có thần linh mới ra đời, đây là vì sao? Không thể nào bởi vì đám tiên giả thay thế thần, cho dù thừa kế ý chí của thần, tiên vẫn là người, mà thần cho dù xuống làm ma, bọn họ vẫn có thần cách như trước, trật tự thế gian cũng sẽ không bị ảnh hưởng.”

“Người nếu như chết đi, Cổ Thần sẽ không khôi phục, triệt để bị ma hóa, ma hóa quá sâu, thần cách sẽ tan vỡ.” Huyền Thiên quân rút cuộc mở miệng nói chuyện, “Nhóm tiên giả muốn lợi dụng cơ hội này triệt để thay thế thần.”

“Vì tác động bên ngoài mà thần ma hóa, gần như đều sẽ bị đánh mất thần cách, chúng ta vốn là nghĩ Cổ Thần bị tác động bên ngoài mà ma hóa chứ không phải người tự ma hóa, cho nên mới cho hai người tiếp xúc nhiều. Hiện tại tiên giả đã phát hiện đầu mối, phỏng chừng chẳng mấy chốc sẽ tìm tới các người.” Thái quân vẫy tay gọi tử quang cầu, “Sùng nhi, con nhất định phải nhanh khôi phục thành ma, không thể dùng sức mạnh của mình con bây giờ căn bản không thể chống lại bất cứ tiên giả nào.”

“Hai người đã giao hợp rồi?” Thái quân nâng mắt nhìn hai người một chút, “Không có hài tử cũng coi như may mắn, ở thời kỳ bất thường này nếu có hài tử sẽ bị trời buộc, nhưng nếu hiện tại hài tử được sinh ra, tiên giả nhất định không dám vọng động, hài tử của thần đầu tiên cùng ma đầu tiên, lực lượng có thể khiến trời đất rung chuyển.”

Minh Sùng nhìn vẻ mặt đứng đắn của thái quân thảo luận cùng mình vấn đề hài tử, cảm giác mình lần đầu tiên nhận thức sự phụ của mình.

Huyền Dân mắt cúi xuống nhìn bụng Minh Sùng, trong mắt mù mịt khó hiểu.

=====

(1): Thiên địa huyền hoàng nghĩa là trời đất chưa thật sự hình thành. Vũ trụ hồng hoang nghĩa là vũ trụ còn trong tình trạng hoang sơ của lúc ban đầu. Tình trạng này cũng được Lão Tử đề cập đến, và gọi là Đạo. Nguyên cả câu được dùng để diễn tả tình trạng ban đầu của vũ trụ. Nghĩa bóng là cách nay đã lâu lắm rồi, ngày xưa ngày xưa, tức là 1 thời điểm rất xa xưa, không thể xác định rõ ràng là bao lâu rồi. Theo triết học Nhất Nguyên của Trung Hoa, thời điểm này được gọi là Thái Cực. Sau đó phân thành Lưỡng Nghi là Âm và Dương. Dương nhẹ bốc lên cao thành trời. Âm nặng chìm xuống thành đất. Sự kết hợp hài hòa của Lưỡng Nghi tạo nên con người là Nhân. Đó là Tam Tài: Thiên-Địa-Nhân (Trời-Đất-Loài Người). Lưỡng Nghi sẽ tiếp tục phát triển thành Tứ Tượng: Thái Dương, Thiếu Dương, Thái Âm, Thiếu Dương.

(2): *Không ham muốn, không truy cầu.*

13. Chương 13: Xâm Nhiễm

“Giống thật... Cũng không có biến hóa gì?” Minh Sùng nhìn dấu tay trên mặt của mình — hẳn dưới sự trợ giúp của thái quân đã đem màu tím của quang cầu thuộc về mình hấp thu, mà thái quân cùng Huyền Thiên quân bởi vì lý do thân phận cũng không thể ở lại nhân gian lâu, nên đã đi về.

Minh Sùng sờ sờ đầu của mình — a, tóc thế mà lại dài ra, vốn cái đầu chỉ có mấy cọng tóc đã bị tóc ngắn bao trùm, tuy rằng cũng rất ngắn — hẳn nhìn Huyền Dận từ nãy đến giờ vẫn chưa mở miệng, thuận theo ánh mắt của Huyền Dận nhìn xuống bụng của mình, nheo mắt duỗi hai tay che bụng lại, “Nhìn cái gì mà nhìn? Ta mới không mang thai đâu!... Đại khái...” Huống hồ chỉ mới làm có hai, ba lần mà thôi, nếu mang bầu thì cũng thật là...

Huyền Dận cuối cùng đang tầm mắt đang nhìn chăm chăm bụng Minh Sùng dời đi, y nhìn Minh Sùng từ từ nói, “Ta bị nhiễm ma khí, nguyên nhân không phải vì ngươi, là vấn đề của chính ta.” Y đi tới cạnh Minh Sùng, kéo gần khoảng cách hai người, đôi mắt đen lấy nhìn thẳng vào trong mắt Minh Sùng, “Lần đầu tiên nhìn thấy ngươi, lòng ta liền rung động, bất quá khi đó ta cũng không rõ đó là dạng tình cảm gì... Thẳng đến về sau...”

“Ha ha ha! Ngươi thế mà lại nhất kiến chung tình với ta sao?” Minh Sùng xoa xoa tóc Huyền Dận, xoa đã tay liền trượt tới trên mặt Huyền Dận, “Chờ đã, ngươi vốn sớm biết ta là ai?”

Huyền Dận gật gật đầu, lùi về sau một chút, “... Ban đầu lúc có lại sức mạnh hóa thành hình người ta bị mất đi ký ức, đến sau này khi nhìn thấy ngươi mới từ từ nhớ lại.”

Minh Sùng híp mắt cong ngón tay nhéo hai má Huyền Dận, “Ngươi biết cũng không chịu nói cho ta!”

Ánh bạc của vầng trăng xuyên qua cửa sổ chiếu sáng cả căn phòng.

Huyền Dận nhìn Minh Sùng ngủ say bên cạnh, bởi vì cùng ma nguyên dung hợp, mặt mày của Minh Sùng nhiều thêm phần tà tử, y dùng ngón tay dài miêu tả ngũ quan của Minh Sùng, đầu ngón tay từ lông mày đen đặc trượt tới khóe môi — ngàn tỉ năm trước hẳn chưa từng thấy rõ ma, chính là đáng vẻ thấy này sao?

“Các ngươi còn định tiếp tục như vậy bao lâu?” Mang theo nụ cười ngả ngớn, tâm ma liền xuất hiện trong không khí, thân thể gã từ từ nằm úp sấp trên giường.

“Cút.” Huyền Dận cau mày thấp giọng gầm nhẹ.

“Ha ha, đừng như vậy.” Tâm ma đột ngột xuất hiện bên kia của Minh Sùng, gã sờ lên hai má Minh Sùng,

cười hì hì nhìn Huyền Dân, “Ta chính là người, cho dù người không muốn thừa nhận, ta cũng là một phần của người — một phần hắc ám sâu trong nội tâm của người.”

Hai con mắt đen láy của Huyền Dân nhiễm huyết sắc, âm trầm nhìn tâm ma.

“A nha — biểu tình thật là đáng sợ —” Tiếng nói của tâm ma cùng Huyền Dân giống nhau như đúc, trong lạnh lẽo còn mang theo chút ngả ngớn, “Người còn có thể chống đỡ bao lâu? Hử? Có nhớ không? Người trước đây — chưa bao giờ để ý tới ta, người sẽ không thể thoát khỏi ta, chúng ta sớm muộn cũng hòa hòa thành một thể.” Gã cười hì hì hôn lên đôi môi Minh Sùng, lập tức tiêu tan trong không khí, “— Chờ đến lúc đó, hắc còn có thể tới gần người sao? Còn tiếp nhận người sao?”

Hai tròng mắt vốn đỏ tươi của Huyền Dân cơ hồ muốn chảy xuống máu tươi, tay y đem Minh Sùng ôm vào trong lồng ngực, đem mặt chôn vào hõm vai Minh Sùng không ngừng lẩm bẩm, “... Không thể bỏ lại ta, người không thể lại bỏ ta xuống nữa... Ta sẽ...”

Minh Sùng ngủ không an ổn lắm, cho dù là trong mộng, hắc cũng cảm thấy đầu căng đến khó chịu — giống như có thứ gì muốn lao ra ngoài — hoặc là có thứ gì quan trọng, muốn quay về.

Hắc cảm thấy bản thân quên mất chút gì đó.

Trong tầm mắt chỉ là một mảng trắng xóa — đây là Huyền sơn? Minh Sùng cảm thấy cảnh tượng này có chút quen mắt.

“Ha! Nhìn xem ta tìm được gì!”

Minh Sùng nghe thấy tiếng nói của mình, xuất hiện theo nó trong tầm mắt của hắc xuất hiện một đóa hoa màu trắng tinh xảo, ở trong gió rét run lấy lấy, rồi lại kiên cường đứng vững.

— A, là giấc mộng này.

Minh Sùng nhớ ra rồi, gần đây thường mơ tới, là đóa tuyết liên kia.

Rõ ràng là từ góc nhìn theo ngôi thứ nhất, thế nhưng tầm mắt của Minh Sùng lại hoàn toàn không thể không chế, hắc chỉ có thể nhìn hành động của chủ nhân thân thể này — Ách, còn có thể nghe rõ tiếng lòng của người này.

Lần này giấc mộng đặc biệt dài, Minh Sùng dường như cảm thấy giấc mộng này trải qua thời gian cả đời.

“Muốn có một thứ chỉ thuộc về mình, ai cũng cướp không được, vĩnh viễn chỉ thấy ta, là vật của mình ta.” — Minh Sùng nghe thấy tiếng lòng “Bản thân” trong mộng, “Nhìn” lâu như vậy, Minh Sùng biết “Bản thân” sinh ra đã không được công nhận, phụ thân cùng mẫu thân bị ép tách ra, “Bản thân” cũng bị vứt bỏ một

mình ở thế giới này, thế giới lớn như vậy, hắn lại không thể tìm nơi cho mình dung thân, bây giờ chỉ có thể cùng hoa tinh tu vi thấp kém đối thoại – thực sự là, vừa buồn cười vừa đáng thương.

“Tiểu tuyết liên, ta cho ngươi cái tên nha?”

Minh Sùng nghe thấy “Bản thân” hỏi như vậy — dù biết rõ đối phương còn chưa thể nói.

“Không nói lời nào coi như ngươi đáp ứng!”

Minh Sùng có thể cảm thấy nội tâm mình chưa xót — hắn sợ bị cự tuyệt, sống một mình, thật sự rất cô quạnh, đã quá lâu rồi.

“Cứ gọi thế đi!”

Minh Sùng dựng lỗ tai lên chăm chú nghe, nhưng vẫn không nghe rõ cái tên kia, giống như tận lực bị gió lạnh thổi bay đi.

Đóa tuyết liên kia vẫn yên tĩnh nằm trong bao tuyết, qua một hồi lâu, nó lay động một chút.

Minh Sùng có thể cảm thấy khuôn mặt của “Bản thân” biến hóa — mặt mày lập tức giãn ra, tâm vốn ề ảm lại bị chưa xót thay thế.

“Ngươi đáp ứng! Quá tốt rồi!”

Theo tầm mắt thay đổi, thân thể này nhào tới bên tuyết liên — ai, tuyết liên đáng thương bị thô lỗ cọ rơi mất hai cánh hoa.

“A a! Cánh hoa của ngươi! Thật có lỗi nhưng mà ta vui lắm, ta không cần thận!”

Minh Sùng nhìn tuyết liên bị trụi một góc, đột nhiên cảm thấy rất muốn cười, còn chưa đợi hắn bật cười — thể mà thân thể này lại bật cười — cảnh tượng trước mắt liền trở nên một màn đỏ sẫm.

Trước mặt là một đám người xa lạ không quen biết, miệng hé ra khép lại nói cái gì đó Minh Sùng không hiểu — Ừm, chủ nhân thân thể này hiển nhiên cũng không nghe hiểu.

— Sau đó hắn liền bị công kích.

Này này! Đừng có mà nói không hợp mà đánh người chứ! Minh Sùng rất muốn trừng mắt.

Đột nhiên không kịp chuẩn bị một đòn trực tiếp đâm xuyên bụng hắn, thế nhưng Minh Sùng lại không cảm thấy đau đớn — bởi vì đây là cảnh trong mộng mà.

Tuy nhiên cổ thân thể này rất đau, dòng máu đỏ sẫm lập tức trào ra, đám người kia cùng nhau tiến lên phát động công kích với “Bản thân”.

Đây là một trận đấu đầy máu tanh.

“Bản thân” hiển nhiên rất mạnh, cho dù bị trọng thương, cũng không dễ đối phương dễ chịu.

“Không thể chết được!”

— Minh Sùng lần thứ hai nghe tiếng lòng của “Bản thân”.

“Rõ ràng mới tìm được một thứ chỉ thuộc về mình! Tuyệt đối không thể ngã xuống!”

Trước mắt loáng một cái, Minh Sùng lại thấy tuyết trắng mênh mông, tầm nhìn có chút mơ hồ không rõ.

“ , ta đã về rồi!” Minh Sùng cảm giác “Bản thân” dựa vào vách đá ngồi xuống, sau đó đầu ngón tay truyền đến xúc cảm mềm mại — hắn sờ sờ tuyết liên, “Ta muốn ngủ một giấc, đừng làm ồn nha...”

“Xin lỗi, ta không nên ban tên cho ngươi.”

“Xin lỗi, phải để ngươi sống một mình trên đời, một thân cô quạnh, ta đã quá rõ điều đó.”

— Minh Sùng cảm thấy tim mình lần thứ hai tràn đầy chua xót đau đớn, cùng với ý nghĩ hồ thẹn, khi người tu hành chấp nhận được đặt tên, liền nói lên cả đời phải đi theo, vĩnh viễn không gạt bỏ, chỉ một người này, mà nay, cái người đặt tên cho y lại muốn bỏ y lại.

Thân thể không thể không chế ngã trên mặt đất, tầm mắt Minh Sùng mơ hồ đầy đỏ sẫm, nhưng đóa tuyết liên kia vẫn trắng không tì vết như thế.

— Xin lỗi, ...

Lần này, Minh Sùng rốt cuộc cũng đã nghe được hai chữ luôn khắc sâu trong lòng.

Ánh trăng lạnh lẽo bao trùm căn phòng vắng lặng.

Minh Sùng vừa mở mắt liền nhìn thấy hoa văn hồng liên giữa chân mày của Huyền Dận.

Hả? Cái tên này khi nào lại chui vào trong lồng ngực của mình thế?

Mới vừa tỉnh lại, Minh Sùng cũng rất tỉnh lại, hắn đưa tay sờ sờ hoa văn hồng liên giữa chân mày Huyền Dận, đầu ngón tay xẹt qua sống mũi thẳng tắp, xẹt qua môi mỏng nhợt nhạt, cuối cùng xoa nắn hai má trơn mềm của y.

“Hàn Mạch, ta đã trở về.”

14. Chương 14: Dâm Dục

Vì không để Huyền Thiên quan chịu ảnh hưởng, hai người quyết định rời khỏi Huyền sơn, đi về phía Bắc Mạc thừa thốt người.

“Sao vậy?” Huyền Dận nhìn thần sắc cổ quái của Minh Sùng.

Minh Sùng sau khi ngồi lên xe ngựa không bao lâu biểu hiện liền đứng ngồi không yên.

“... Không có gì.” Tay Minh Sùng cào cào tóc ngắn khô cứng của mình, thân thể trái phải nghiêng vẹo đem cặp chân dài lộ ra.

Huyền Dận đứng dậy ngồi vào bên cạnh Minh Sùng, đem cái trán đặt lên — không có nóng lên.

Nhìn Minh Sùng cả người chảy mồ hôi lạnh, Huyền Dận cau mày nói: “Ta để Tĩnh Liễu tiến vào nhìn người một chút.” — Bởi vì Tĩnh Liễu là tâm phúc của Huyền Dận thêm vào y thuật cao siêu mà hắn nắm giữ, hai người liền mang người theo.

“A! Đứng!” Minh Sùng kéo ống tay áo Huyền Dận lại, lau lau cái trán đang chảy đầy mồ hôi lạnh, “Thật sự không sao.”

“Vẫn là để hắn nhìn chút.” Huyền Dận dứt lời muốn đem màn cửa vén lên.

“Không không không!” Minh Sùng kéo tay Huyền Dận về, đỏ mặt gãi hai má, ấp úng, “Ta... Ách... Ừm... Người xem đi...” Nói xong Minh Sùng liền mở lớn hai chân ra.

“?” Huyền Dận không hiểu gì nhìn hai chân đang giang rộng của Minh Sùng.

Minh Sùng cúi đầu nhìn quần màu đen, xoa mặt, lôi kéo tay Huyền Dận đặt lên đùi quần của mình.

— Tay ướt, bởi vì do quần đen gây lại, vừa này không nhìn thấy, hiện tại Huyền Dận sờ tới đều là một đồng ướt át hồ hởi.

Huyền Dận ngây người một chút, “Người... Bị sao...”

Minh Sùng che mặt, “Ta cũng không biết chuyện gì xảy ra!”

Huyền Dận trừng mắt nhìn, “Nếu muốn đi tiểu chúng ta có thể dừng lại...”

Minh Sùng thả hai tay đang che mặt xuống, mặt không thay đổi nhìn Huyền Dận, nâng tay nhéo hai gò má của tên kia, “Không phải tè ra quần!” Hắn nắm tay Huyền Dận để lên nội y của mình, “Hiểu không?”

Còn chưa quen với việc buông thả giữa ban ngày ban mặt thế này Huyền Dận thân thể cứng đờ, ngón tay chạm tới hoa huyệt non mềm của Minh Sùng, lúc này nơi đó đã cổ đại tràn lan, Huyền Dận có thể cảm nhận được chất lỏng ngắt quãng chảy qua đầu ngón tay của mình.

“Chuyện này... Chuyện gì xảy ra?” Khuôn mặt Huyền Dận vẫn thản nhiên trang nghiêm, đầu ngón tay lại nhìn không được giật giật, đẩy miệng hoa huyệt non mềm ra thăm dò vào trong nơi ướt át.

“A a! Người không cần sờ loạn!” Nhục thịt đã trở nên mẫn cảm bị ngón tay ma sát, Minh Sùng không nhịn được nhúc nhích eo, thở gấp, “Ta không biết... Ta nóng quá...” Nhiệt độ khá thấp của Huyền Dận lúc này đem Minh Sùng đang như trong lò lửa cảm thấy khá thoải mái, hắn ép thắt lưng để ngón tay Huyền Dận tiến vào sâu hơn.

“Ừm... Sâu hơn một chút...” Minh Sùng dè ngón tay Huyền Dận đừng đưa mờ, lúc này âm thanh khàn khàn thô lỗ lại mang theo tia quyến rũ.

Huyền Dận trừng lớn hai mắt nhìn động tác phóng dăng của Minh Sùng, dè nén thở dốc trầm thấp thỉnh thoảng truyền vào tai mình — lẽ nào dục dẫn vẫn còn chưa giải hết? Vừa lúc nghĩ như thế, y dường như bắt được vị ngọt như có như không tràn ngập trong không khí.

“A... A!...” Giống như chạm vào điểm nào đó, Minh Sùng hét lên một tiếng, sau đó nhớ tới mình đang trong xe ngựa liền cắn chặt môi, bàn tay đang quấy rối chà xát của Huyền Dận động tác càng nhanh hơn, tay hắn ấn gáy Huyền Dận lại dăng đôi môi tới, đem tiếng rên rỉ trầm thấp chặn lại ở đôi môi hai người đang giao hợp, Huyền Dận cảm thấy một lượng lớn chất lỏng thấm ướt tay mình, trên cổ tay cũng bị chất lỏng sền sệt bắn ra dính lên — Minh Sùng trước sau đều đạt tới cao trào.

Minh Sùng xụi lơ, hắn tựa đầu trên vai Huyền Dận thở gấp.

“Minh Sùng... Vẫn để cho Tình Liễu...” Huyền Dận rút bàn tay ướt nhẹp ra, ôm Minh Sùng thay đổi vị trí của hai người, để Minh Sùng dựa vào trên người mình.

“Không được!” Minh Sùng kẹp chặt hai chân, “Mất thể diện lắm!” Kẹp chặt hai chân mấy lần — hân vẫn rất nóng, cao trào vừa nãy càng làm cho hân thêm trống rỗng.

Mặt đỏ dâng trào ngẩng đầu nhìn về phía Huyền Dận, lửa nóng trong thân thể khiến ôm Huyền Dận càng chặt, “Minh Sùng, bây giờ còn đang trong xe ngựa.”

“Ta không quan tâm!” Minh Sùng tức giận vỗ tay y, trực tiếp đem vạt áo của mình mở rộng lộ ra lồng ngực, “Ta nóng! Ta ngứa!”

Huyền Dận nhìn cơ bụng rắn chắc theo từng nhịp thở của Minh Sùng mà phập phồng, dời ánh mắt đi, “Nghe lời, chờ...”

Minh Sùng đem áo của mình cởi đến bên hông, “Không chờ! Không chờ! Ta không chờ!” Hân mở lớn chân trở mình ngồi khóa trên đùi Huyền Dận, hạ thân đè thấp dùng sức làm phiền dưới khổ Huyền Dận, đứng quần Minh Sùng sớm đã ướt đầm, vãi vốc không kịp hấp thu chất lỏng không ngừng thấm ra ngoài, nhiễm ướt quần Huyền Dận.

Minh Sùng tựa đầu để trên vai Huyền Dận, thở gấp đưa tay tìm đến đai lưng Huyền Dận mở ra.

“A!” Bàn tay Minh Sùng nóng bỏng bao lấy tính khí mềm nhũn còn cúi đầu của Huyền Dận, Huyền Dận rên lên một tiếng nắm chặt bàn tay đang không an phận của Minh Sùng khỏi hông của mình, “Minh Sùng, chớ lộn xộn.”

“A...” Minh Sùng dùng đưa vòng eo của mình dùng tính khí vênh cao lộ ra ngoài nội y quấy rối eo Huyền Dận, quần đen bị cọ xát kéo xuống lộ ra đến tận mông Minh Sùng.

“Huyền Dận... Ôm ta... Ừm...” Bàn tay Minh Sùng thoát khỏi đôi tay không nắm chặt của Huyền Dận, đặt lên tính khí Huyền Dận hơi nâng cao âu yếm.

Huyền Dận hít vào một ngụm khí lạnh, không biết nên nắm chặt eo Minh Sùng đang loạn động hay mở ra bàn tay đang nắm lấy tính khí ma sát của mình.

“Không chịu nổi... Nóng...” Minh Sùng ngẩng đầu lên, đôi mắt ướt át nhìn Huyền Dận, “... Ta nóng... Hàn Mạch...”

Huyền Dận bỗng dưng trừng to hai mắt, đôi mắt đen láy nhìn về phía Minh Sùng, cổ họng của y giật giật, âm thanh không lưu loát thoát khỏi đôi môi, “Người... Gọi ta là gì?” Y giơ tay lên nâng cằm Minh Sùng, dùng chút lực rút ngắn khoảng cách của mình với Minh Sùng, “Gọi một lần nữa, Minh Sùng, người gọi ta là gì?”

Minh Sùng híp mắt liếm liếm đôi môi, áp sát vào Huyền Dận, nước từ miệng huyết ướt át ngậm lấy đỉnh của nhục trụ, đôi môi chà sát Huyền Dận, thấp giọng nói, “Ôm ta, Hàn Mạch.”

Đồng tử Huyền Dận run rẩy, cảm thấy viền mắt chua xót, y trừng mắt nhìn, dùng sức hôn bờ môi ướt át của Minh Sùng, sử dụng lực nắm hai tay Minh Sùng ấn xuống.

“A ưm!” Minh Sùng trừng lớn hai mắt, muốn ngẩng đầu lại bị Huyền Dận ấn vào sau ót, trong cổ họng bị một vật thể ẩm ướt nóng hổi cạy mạnh chen vào.

Phút chốc nhục thịt thâm nhập thẳng vào tận tử cung nhạy cảm đảo quanh mở rộng nơi sâu nhất, đau đớn nóng bỏng khiến miệng huyết Minh Sùng căng lại, hần muốn nâng hai chân lại bị Huyền Dận kẹp lại giữ tư thế giữa hai chân, muốn nhấc eo cũng bị Huyền Dận mạnh mẽ ngăn lại.

Huyền Dận ôm sát bờ eo bunn rún của Minh Sùng, hai người dính sát vào cùng một chỗ, giữa đôi môi đang giao hợp tràn ra chút nước bọt thuận theo cái cảm trơn nhẵn của Minh Sùng mà chảy xuống.

“A ha... Ha...” Tiếng vang đầy dâm mỹ, Minh Sùng cúi đầu đem trán dựa vào vai Huyền Dận, nước bọt từ chiếc lưỡi hồng nộn giữ đôi môi đang hé mở chảy xuống.

Xe ngựa chạy ở trên con đường không bằng phẳng mà lắc lư, thân thể của hai người cũng theo tần suất không đồng đều như thế mà lên xuống, tính khí cường tráng cọ xát nội bích nhạy cảm của Minh Sùng, quy đầu cực lớn chà sát miệng huyết nhạy cảm, khiến Minh Sùng phát ra từng tiếng rên rỉ vụn vặt, từ kẽ hở tràn ra chất lỏng thấm đẫm hạ thể, mới vừa phát tiết không lâu tính khí nộn hồng bị kích thích từ từ đứng lên.

Huyền Dận nắm cầm Minh Sùng đem đầu hần nâng lên đôi môi dán lên trên, y cọ xát đôi môi Minh Sùng, “Gọi một lần nữa, gọi tên của ta...”

Minh Sùng xoay đầu trốn chạy đầu ngón tay của Huyền Dận, hần di chuyển phần eo bị nắm chặt, miệng huyết bắt đầu co lại hút lấy tính khí nóng như lửa, “Người nhúc nhích, ta không muốn như vậy... A...”

Huyền Dận nâng tay ấn ót Minh Sùng, nhẹ giọng nói, “Người gọi tên của ta, ta liền di chuyển, hử?”

Minh Sùng dùng trán đập vào trán Huyền Dận, “Người động ta sẽ kêu nữa!”

Huyền Dận nheo đôi mắt xinh đẹp lại, ngẩng đầu cắn lấy cái miệng không nghe lời của Minh Sùng, hai tay nhấc Minh Sùng lên để tính khí mình rút ra chỉ còn lại đỉnh đầu, lại dùng lực đem mông Minh Sùng ấn xuống.

“A a!” Minh Sùng lắc đầu hai tay cấu lấy vai Huyền Dận, nước mắt không kiềm được tuôn ra khỏi viền mắt, chỉ cảm thấy hạ thân vừa xót vừa đau, nơi sâu nhất trong hoa huyết ồ ồ tuôn ra một lượng lớn chất lỏng, từ nơi giao hợp cùng tính khí phun tung tóe ra.

Huyền Dân cọ cọ chớp mũi ướt của Minh Sùng, lăm bằm nói, “Ta chuẩn động, người gọi ta một tiếng, ần?”

Hoa huyết lần thứ hai trải qua cao trào khiến Minh Sùng cau mày, hạ thân không ngừng tiết ra chất lỏng nóng hổi khoái cảm khiến cho thân thể hắn khẽ run, đang đắm chìm trong dư vị cao trào xem nhẹ lời nói của Huyền Dân.

Huyền Dân nhếch miệng, ôm Minh Sùng đứng dậy, sau đó xoay người đem hắn đặt trên một góc rộng rãi trên xe ngựa đem hai chân mở lớn, áp đầu gối của hắn đến tận hông, tính khí ngây ngô của Minh Sùng hồng hồng bại lộ trong không khí, bên trong nội bích đỏ tươi nhúc nhích chèn ép ra chất lỏng trong suốt xẹt qua đùi màu mật ong, rất nhanh ở dưới thân hắn tạo thành một bãi chất lỏng.

Huyền Dân nâng eo dùng đầu tính khí từ từ cọ xát hậu huyết còn đang co rút của Minh Sùng, vẽ loạn cọ xát miệng huyết đóng chặt, miệng hé mở đẩy ra chất lỏng dính dáp từ nơi eo hẹp.

“A... Phía sau?...” Minh Sùng sau khi hồi phục tinh thần giật giật thắt lưng, hậu huyết bị cọ xát ngứa không chịu được lại co rút, “Phía trước ngứa... Phía sau... Phía sau...”

“Phía sau làm sao?” Huyền Dân thẳng lưng đâm nhẹ vào miệng huyết hơi hé mở, đầu tính khí mỗi lần đều là khẽ xen vào miệng huyết lập tức lui ra, đùa đến khi miệng huyết tham lam khép mở.

“Ừm... Phía sau cũng ngứa...” Minh Sùng nhéo cánh tay Huyền Dân, “Đều tại người!... A... Muốn...”

Huyền Dân mắt đếc tai ngơ, hết sức chuyên chú đùa giỡn miệng huyết đang khao khát, thậm chí khá thành thạo dùng bàn tay nhào nặn âm vật phía trước.

“A... Cái tên này...” Minh Sùng nâng eo lên cao hơn muốn đem cái côn thịt đang có ý xấu đùa giỡn hắn ăn vào, lại bị rất nhanh tránh ra, “Huyền... A... Hàn... Hàn Mạch, tiến vào...”

Huyền Dân nheo mắt lại cười cười, đầu tính khí bị làm ướt nhẹp ma sát xương chậu nhạy cảm, thâm nhập vào trong hoa huyết non mềm, chưa chờ nó kịp thích ứng liền rất nhanh trừu sáp.

“A a a...” Minh Sùng thỏa mãn sảng khoái rên rỉ lại bị Huyền Dân chặn ở trong miệng, môi lưỡi quấn lấy phát ra tiếng nước dính dáp.

“A... Mạch... A Mạch... Ừm...” Đầu lưỡi hồng nộn của Minh Sùng đuối theo đầu lưỡi thu về của Huyền Dân tiến vào trong khoang miệng y thăm dò, bờ môi hai người mới tách ra liền rất nhanh hợp lại, phát ra âm thanh “Tầm tắc” không ngừng.

“A... A... A ừm...” Minh Sùng dựa về chỗ ngồi đầy miếng lót dày phía sau, giữa hai chân hoa huyết ướt át đỏ tươi tùy ý nam nhân tuần mỹ trên người dính lỏng, phía dưới từng trận trừu sáp mà chảy ra chất lỏng ướt nhẹp.

Huyền Dận cúi người dựa vào trên lồng ngực mở rộng của Minh Sùng, ngậm vào đầu vú nâu nhạt gồng gượng mà cắn hút.

Đầu nhũ bị hàm răng cứng rắn ma sát gặm cắn, đầu lưỡi mềm mại nóng bỏng thỉnh thoảng quấy quanh liếm láp, Minh Sùng ngược đầu ôm đầu Huyền Dận ưỡn ngực đem đầu nhũ tiến càng sâu vào trong miệng Huyền Dận, “Bên phải, bên phải cũng muốn...”

Huyền Dận tàn nhẫn cắn mút đầu nhũ của Minh Sùng một chút sau đó buông tha bên đang sưng to đến phiên vật nhỏ còn lại.

“Ừm a —” Đầu nhũ cùng lúc bị mạnh mẽ hút, âm vật phía dưới của Minh Sùng cũng bị vôn vê mãnh liệt, hấn khó nhịn mà rên rỉ, hoa huyết nhanh chóng co rút lại mấy lần sau đó mở rộng lần thứ hai dâng lên cao trào, phía trước vênh cao cũng lay động bắn ra chất lỏng sền sệt.

Huyền Dận thở gấp dừng lại động tác trườn sát, nắm chặt bụng cảm nhận khoái cảm chất lỏng từ trong huyết thẩm thấu tính khí của mình, khoái cảm này khiến tính khí của y lại lớn hơn một vòng, đem miệng huyết đang chặt cứng lại càng mở rộng.

“A a... Quá lớn... Không muốn lớn nữa... A Mạch... A Mạch...” Minh Sùng còn đang trong cao trào hoa huyết gian nan nuốt lấy tính khí đang trở nên cực kỳ thô to, hai cánh hoa mỏng manh bị kéo căng đến trong suốt, miệng huyết bị hành thân lấp đầy không kẽ hở, chất lỏng nóng hổi còn sót lại đều bị chặn trong khoang huyết.

Theo âm thanh “Ba” vang lên, Huyền Dận cắn răng rút ra tính khí to lớn sưng lên không nhịn được, hoa huyết của Minh Sùng trở nên đỏ ngầu phun ra chất lỏng, bên trong xe ngựa tràn ngập mùi dâm mỹ nồng nặc.

Huyền Dận nhìn thấy tính khí Minh Sùng đáng thương co lại thành một đồng nhỏ, liếm liếm môi mỏng bị tình dục làm cho đỏ tươi, nâng eo dùng tính khí của mình cọ tính khí còn đang uể oải của Minh Sùng. Y một tay kiểm đầu gối Minh Sùng lại đem một chân mở rộng ra, tay còn lại hướng về phía dưới vôn ve hoa huyết còn đang sưng tấy, một bên động eo dùng tính khí đâm vào phần thân của Minh Sùng.

A a... Ừm a...” Tiếng rên rỉ vụn vặt của Minh Sùng vang lên, eo dường như cong lên như đường cung, hấn ngược đầu, nước bọt quá nhiều tràn ra khoe miệng hồng hào xẹt qua hai má chảy xuống dưới tạo thành vũng.

Tính khí trước người Minh Sùng không ngừng bị ma sát lay động, từng tí một ngẩng đầu, cùng lửa nóng của Huyền Dận quần quýt ma sát lẫn nhau, phát ra tiếng vang dâm mỹ.

Huyền Dận mạnh mẽ vôn vê âm vật của Minh Sùng ngón tay sau đó xuống chút nữa thăm dò vào hậu huyết từ lâu đã hé ra khép lại chảy nước chờ đợi lâm hạnh. Đầu ngón tay ngựa quen đường cũ nghiền nát chỗ cứng rắn kia.

“A a!” Minh Sùng rít gào bị Huyền Dân chặn lại, thất lưng hần co quắp nâng cao, tính khí bị ma sát không khỏi chảy ra chất lỏng trong suốt.

“Ừm!... A ừm... Ừm...” Minh Sùng giãy dụa thất lưng lung tung nhưng trước sau vẫn không thoát khỏi ngón tay đang làm ác trong cơ thể, tính khí của hần hé ra bắn ra một luồng chất lỏng dính dính, đem tính khí hai người vốn đang ướt nhẹp càng thêm trơn trượt.

“A... Ừm —” Minh Sùng bụng co quắp, hai mắt trợn lên dường như muốn ngất đi, tính khí ngẩng cao đầu từng đợt bắn ra chất nhầy nhụa — không có bắn tinh, lại đạt tới cao trào.

Thân thể Minh Sùng nghiêng vẹo, thân thể rắn chắc toàn bộ đều bị ngâm đến ướt nhẹp, hai đùi mở lớn lộ ra hai cái miệng huyết đã không còn khép lại được, hoa huyết phía trước bởi vì bị thời gian dài bị vật trắng kiên trì sấp mà tạm thời mất co giãn, giờ khắc này hé ra một lỗ tròn lộ ra bên trong đỏ tươi còn có thể xen vào, cửa động dính đầy chất lỏng sền sệt, bên trong không khép lại được phun ra chất lỏng trong suốt, cúc huyết phía sau cũng bởi vì ngón tay vừa rời đi mà hé ra một lỗ nhỏ, chảy ra một chút dịch non vàng óng ánh.

“Không được...” Bắp đùi Minh Sùng thời gian dài bị mở ra mà run rẩy, hạ thân từ lâu ướt đầm dính đến rồi tinh rồi mù, miệng huyết bị ma sát mà run rẩy muốn khép lại, hần giật giật thân thể muốn tránh ra, lại bị Huyền Dân cầm đầu gối không tha, cửa động không đóng lại được liền nghênh đón khách cũ, phía dưới Huyền Dân dính sát vào hạ thân Minh Sùng, “Ta còn chưa tới mà.”

“A a —” Minh Sùng bắp đùi run rẩy, hần vẫn còn duy trì tư thế nghiêng nửa người liền bị thứ thô to cứng rắn tiến vào, hai chân thon dài bị nhấc lên, Minh Sùng bị Huyền Dân lật trở lại, một chân bị mở rộng khoát lên trên vai Huyền Dân, hần mơ hồ có thể nhìn thấy nơi hai người giao hợp, tính khí tránh kiên nhẫn đâm từ từ chen vào hoa huyết đã sưng tấy, miệng huyết bị kéo căng mở ra một động lớn đỏ tươi, từng tĩnh mạch hung ác biến mất trong miệng huyết, nộn thịt non mềm bị đưa vào một chút, miệng huyết bị ma sát sung huyết, tình cờ rút khỏi một chút sẽ đem theo một chút thịt đỏ tươi trong nội bích, động tác xâm nhập cứ lặp đi lặp lại, Minh Sùng chảy nước mắt lắc đầu, “Không được... Ta... Rất mỏi... A a... Nha nha... Ừm a...”

Một lần nữa nhồi vào huyết cảm nhận nội bích nhạy cảm, tĩnh mạch thô ráp ma sát miệng cung non mềm, đụng thẳng vào nơi mềm mại nhất.

“A a a —” Xe ngựa run rẩy dữ dội một chút, vừa vặn cùng phần eo Huyền Dân nghiêng nát nội bích Minh Sùng đến cực hạn, hai cánh hoa nở lớn bị mạnh mẽ chạm vào, tính khí của hần bán kiên trì động mấy lần, miệng tính khí đỏ ngầu run rẩy phun ra bạch trọc.

“Người... Bắn nhanh... Ừm...” Minh Sùng uốn eo, hoa huyết bị mạnh mẽ ma sát mang đến cảm giác ê ẩm sưng tấy khiến bụng hần co rút nhanh, hoa huyết mất co giãn nhu thuận mà phun ra nuốt vào vật thô to đang trườn sấp kéo dài, tình cờ co giật mấy lần biểu thị sự kháng nghị ngược đãi kéo dài này.

Huyền Dân hôn một cái lên đôi môi bị hôn đến sưng tấy của Minh Sùng, miệng lấy lấy môi Minh Sùng ôm chặt eo dùng sức đem tính khí đưa đến nơi sâu nhất, tính khí trương lớn khiến Minh Sùng trừng mắt giằng co, “A a! ... A...”

“Ừm —” Tính khí thâm nhập vào trong di chuyển phun ra một lượng lớn chất lỏng nóng hổi mạnh mẽ đánh vào trong nội bích nhạy cảm của Minh Sùng, miệng huyết của Minh Sùng kịch liệt co rút lại dâng lên cao trào, hần ưỡn thất lưng, hoa huyết sưng tấy vẫn còn dán chặt với tính khí Huyền Dận đang đâm sâu vào, bên trong mạnh mẽ bắn ra khiến trước mắt Minh Sùng bỗng trắng xóa, thất lưng vốn vô lực của hần nhuyền xuống, ngọc đầu ngủ thiếp đi.

15. Chương 15: Dung Hợp

Sau một đợt xốc nảy, xe ngựa dừng lại, bên ngoài vốn im lặng truyền đến giọng nói cẩn thận của Tĩnh Liễu, “Khụ, ừm, tiểu sư thúc? Chúng ta đã đến khách điểm, ta đi mượn phòng trước?”

Huyền Dận nhìn Minh Sùng còn đang bất tỉnh trong lòng mà trả lời, “Ừm.”

Tĩnh Liễu hình như đã dặn tiểu nhị cho nên cũng không có ai tiến tới dắt xe ngựa đi,

“Ừm... Ừm?” Cảm thấy xe ngựa không lắc lư nữa Minh Sùng từ từ tỉnh lại, “Đã tới chưa?”

“Rồi.” Huyền Dận xoa xoa eo Minh Sùng, “Tĩnh Liễu đi mượn phòng rồi, chúng ta chuẩn bị ra thôi.”

Minh Sùng ngồi dậy nhưng bởi vì Huyền Dận không kịp chuẩn bị mà rửa sạch thân thể của hần, hần vẫn còn cảm thấy tinh dịch chảy trong hạ thể mình, bởi vì lý do làm quá độ, hoa huyết của Minh Sùng vẫn hở ra một động nhỏ, theo di chuyển của hần mà chất lỏng trắng đục bên trong chảy ra.

“A...” Minh Sùng chân run cố gắng thắt chặt miệng huyết – Huyền Dận cũng không mặc quần vào giúp hần, cái quần đen kia vốn đã dơ không chịu nổi, cho nên Huyền Dận chỉ giúp hần mặc áo ngoài sạch sẽ.

— Bởi vì không cởi quần áo ra, vải bên hông Huyền Dận lưu lại một đồng nước lớn.

Trên xe ngựa từ áo khoác ngoài chống lạnh lúc rời khỏi Huyền sơn cũng không chuẩn bị quần áo nào khác, cho nên hai người hiện tại gặp phải tình huống khó xử.

“A a! Phải làm sao bây giờ?” Minh Sùng cào tóc, hần còn cảm nhận được chất lỏng chảy dọc xuống bắp chân của mình đây! Hần cũng không muốn ai chú ý tới đâu! Hơn nữa vì mở rộng hai chân một khoảng thời gian dài, Minh Sùng đứng còn không vững, “Đều do ngươi! Sao không chịu nổi khiêu khích như vậy!” Minh Sùng không nói lý lẽ tức giận giơ chân lên đập Huyền Dận một cái.

“...” Huyền Dận giơ tay dễ dàng cầm lấy bàn chân Minh Sùng, hạ mắt nhìn thấy hoa huyết còn chảy ra nước óng ánh giữa hai đùi rắn chắc của Minh Sùng — Tên ngọc này luôn không chịu phòng bị tí gì.

“Người làm gì... A a!” Giây dựa nhỏ bé này của Minh Sùng với Huyền Dận không đáng làm gì, Huyền Dận dùng tí lực nắm bàn chân kéo Minh Sùng ngã về phía mình.

“Hà? A! A a!” Minh Sùng theo lực đạo của Huyền Dận nhảy vài cái chân liền mềm nhũn, mới ngã xuống đất đã bị Huyền Dận nhanh tay lẹ mắt kéo vào trong lòng.

“Rít—” Ngồi lên đùi Huyền Dận, Minh Sùng lập tức hít một ngụm khí lạnh, hân hơ nhích mông, cách cái côn thịt lớn cách huyết của hắn xa chút, “Người?!”

Huyền Dận thả lỏng eo, nắm eo Minh Sùng đưa hoa huyết đến chỗ tĩnh khí còn đang gắng gượng của mình, tĩnh khí hăng hái tách hai bên âm môi ra xông thẳng vào bên trong.

“A a!” Hoa huyết của Minh Sùng còn sưng đỏ, đâm vào như thế khiến hạ thân của hắn phát đau, hắn đâm vào vai Huyền Dận mấy lần, cắn vành tai Huyền Dận lý sự, “Đau quá!”

Huyền Dận thở nhẹ, tĩnh khí bị bên trong kích thích làm cho nó lớn hơn chen đầu vào, mãi đến khi hạ thể hai người sát vào, y xoa xoa mông của Huyền Dận, thì thầm, “Kẹp chặt chút.”

“A... Đau... Đau quá...” Thân thể Minh Sùng run lên, hoa huyết tìm cách thích ứng với thứ to chôn sâu trong nó.

“Nhịn một chút.” Huyền Dận kiềm chế kích động trừu sấp, tay y cầm áo khoác lông rộng lớn trên người choàng qua người Minh Sùng buộc chặt hai người lại, một tay nâng mông Minh Sùng vén màn che cửa xe, dùng tư thế ôm đứa nhỏ ôm Minh Sùng xuống xe ngựa.

“Ha a!” Hai chân Minh Sùng quăn chặt eo Huyền Dận, vốn bên trong khô khốc tràn ra dung dịch.

Huyền Dận ấn ót Minh Sùng lại để hắn vui mặt vào vai mình, “Có người đấy.”

“A...” Minh Sùng nhắm hai mắt há mồm cắn chặt vai Huyền Dận, khuôn mặt đỏ bừng lên.

“Khách quan, ta giúp ngài đem xe ngựa dắt đi.”

Tiếng nói xa lạ đột ngột vang lên khiến Minh Sùng sợ hãi, hoa huyết cùng lúc kẹt chặt tĩnh khí đang quấy rối bên trong.

Tiểu nhị ân cần dắt ngựa, “Khách quan yên tâm, nơi này của chúng ta đều có cỏ tốt để chăm ngựa cho ngài, xe ngựa cũng sẽ giúp các ngài dọn sạch sẽ.”

“A a...” Cả khuôn mặt Minh Sùng đều chôn vào bả vai Huyền Dận, cắn mạnh vai y, toàn thân run rẩy không

ngừng.

“Vị khách quan kia ngã bệnh sao?” Tiểu nhị chú ý tới thân thể run rẩy của Minh Sùng đang được Huyền Dận ôm lấy, “Ồ, có cần tìm đại phu tốt nhất ở bắc mạc tới xem không?”

Tiểu nhị lại gần khiến Minh Sùng cả người căng thẳng, bên tai Huyền Dận đều là tiếng khóc nức nở thút thít của Minh Sùng, y động viên vỗ lưng Minh Sùng, nói với tiểu nhị, “Làm phiền chủ quán phí tâm, không có vấn đề lớn gì.” Dứt lời ôm Minh Sùng đi vào trong khách điếm.

Minh Sùng vì mắc cỡ mà đỏ cả người, hần khăn trương mà ôm chặt eo Huyền Dận, lúc đi vào trong khách điếm theo bản năng lặng lẽ ngẩng đầu lên, quan sát những ánh mắt thờ ơ của những người khác.

Hai người đều được bọc lại trong áo choàng rộng, hai chân trần truồng của Minh Sùng cũng bị áo choàng Huyền Dận bao lấy, hiện tại là giữa trưa, là lúc bắc mạc nóng nhất, hai người mặc áo choàng tất nhiên bị ánh mắt của mọi người ở đây chú ý.

Minh Sùng cảm nhận được tiếng tán chuyện huyên náo của những khách nhân uống rượu vang lên bên tai, cảm thấy có vài ánh mắt nhìn kỹ, khiến hần khăn trương thắt chặt miệng huyết, cảm nhận được xấu hổ ngập tràn, hoa huyết sưng tấy theo từng trận trồi sụt sấp nhọt nhọt của Huyền Dận mà mở ra khép lại, trong cơ thể rất nhanh tiết ra dịch, bị cơn thịnh Huyền Dận chặn ở miệng huyết, không biết có phải do tác động tâm lý, Minh Sùng luôn cảm thấy bản thân nghe được tiếng nước bí ẩn, theo bước đi mà truyền ra.

Tĩnh Liễu từ lầu hai đi xuống, “Tiểu sư thúc, ta mượn hai gian hảo hạng cho hai người...” Hần nhìn Minh Sùng nằm sấp trên ngực Huyền Dận, cho rằng Minh Sùng không thoải mái lắm — cả đường đều phải nghe đông cung đồ sống, Tĩnh Liễu cảm thấy Minh Sùng chắc sẽ rất cực khổ — hần vỗ vỗ lưng Minh Sùng, “Sao vậy?”

“A —” Minh Sùng sợ hãi ôm chặt lấy Huyền Dận, âm môi bị kéo căng co rút lại, nhiệt dịch bị mắc kẹt trong cơ thể tuôn trào ra bị chặn ở miệng huyết.

Huyền Dận lập tức hơi thở run rẩy, y nhú chặt lông mày, nhắc chân đi lên lầu, “Mang chúng ta tới phòng.”

Tĩnh Liễu nháy mắt cứng đờ thu tay về, hần hình như đã nhận ra chuyện gì rồi?

Sau khi đưa hai người về phòng, Tĩnh Liễu hiểu chuyện mà lui xuống, còn dặn tiểu nhị mang điếm tâm tới muộn một chút.

Đóng cửa lại Huyền Dận lập tức đem áo choàng cởi xuống.

Minh Sùng cả người ướt đẫm, hần há miệng tha cho bả vai bị mình cắn đến chảy máu, trong miệng mơ hồ rên rỉ. Tính khí trong cơ thể theo động tác vẫn luôn nặng nề mà lộng bên trong nơi nhạy cảm, quy đầu cường tráng cũng chặn lại ngay miệng huyết, khiến bụng Minh Sùng tưởng không chịu nổi, tính khí ngày

ngô trước người đã tiết ra một lần, chất lỏng dính đầy trên bụng của hắn, tính khí nộ hồng ngẩng cao đầu không ngừng chảy ra chảy nhầy.

Huyền Dận vốn nhịn đã lâu ôm chặt Minh Sùng đi nhanh vào trong phòng, tính khí tráng kiện theo di chuyển mà ma sát dừng đạo.

“Ha a... A... Không muốn...” Hoa huyết non mềm phun ra nuốt vào thứ khổng lồ của Huyền Dận, chỗ hai người giao hợp phun ra vài bọt nước nhỏ, từ những trận trêu sấp mà nước không ngừng từ miệng Minh Sùng chảy xuống trường bào của Huyền Dận, thời gian dài bị ma sát khiến âm môi đỏ tấy lên, đau đớn bên trong bị thay bằng khoái cảm khiến Minh Sùng không ngừng vặn vẹo eo, “A ư... Đau...”

Huyền Dận thả Minh Sùng xuống giường, dùng sức động mấy lần lại thấy hoa huyết Minh Sùng sưng đỏ thê thảm, liền rút tính khí của mình ra.

“Ưm a...” Minh Sùng xụi lơ, áo ngoài mỏng manh dán chặt thân thể của hắn, bởi vì vừa rồi ma sát lẫn nhau, vạt áo hắn mở lớn lộ ra lồng ngực dính đầy mồ hôi ẩm ướt, hai chân mềm nhũn mở rộng thả xuống bên giường, giữa hai chân hoa huyết vốn khép kín bởi vì bị làm lâu mà mở rộng ra, chất lỏng còn giữ lại trong cơ thể dựa theo tính khí rút ra mà tuôn trào, thân thể Minh Sùng cực kỳ nhạy cảm run nhẹ, đầu tính khí Huyền Dận vừa mới rút ra, hắn liền vô thức rên rỉ lên, chất lỏng từ cái lỗ nhỏ trong hoa huyết dâng trào, rất nhanh thấm ướt sàng đan dưới thân, theo mạn giường mà chảy xuống đất thành một vũng nước lớn.

Bên trong tràn ngập hương thơm dâm mỹ.

Huyền Dận thở gấp nhìn Minh Sùng cả người ửng hồng co quắp trên giường, tay xoa xoa đầu vú đứng thẳng của Minh Sùng, nhưng không nghĩ bàn tay lại truyền tới cảm giác ấm áp co giãn, Minh Sùng liền rên lên một tiếng – tính khí trước người hắn phun trào, tính khí cùng hoa huyết cùng khép mở chảy ra càng nhiều chất lỏng.

Nóng tay của Huyền Dận — quá nhạy cảm?

Minh Sùng dần bớt run rẩy, hắn mê man mở hai mắt ra, trải qua nhiều lần cao trào khiến thần trí có chút mơ hồ, thế nhưng hắn vẫn cảm thấy cả người khô nóng không chịu nổi, hắn di chuyển cơ thể, hoàn toàn quên mất Huyền Dận còn ở bên người, tay đặt trên ngực của mình, ngón tay thô ráp nhào nặn nhũ hoa đứng thẳng trên lồng ngực.

Huyền Dận kinh ngạc nhìn tư thế phóng túng của Minh Sùng, quanh chớp mũi đầy mùi hương ngào ngạt.

“Ưm... Ưm...” Minh Sùng khẽ rên, hai tay càng dùng lực mà xoa ngực mình, nhũ hoa trên ngực đã sưng lớn, rung động như muốn phun ra thứ gì, quần áo trên người hắn xộc xệch, hạ thân trần truồng, tính khí giữa hai đùi căng gượng, miệng tính khí hé ra phun trào, cục huyết cũng hơi co rút lại.

Giống như cảm thấy không hài lòng, Minh Sùng mở to hai mắt mở lung tìm kiếm thứ gì trong phòng, tầm mắt dừng ở trên mặt Huyền Dận một hồi lâu, cuối cùng trượt xuống phía dưới, nhìn vào cự vật đầy

tính mạch đang lắc lư kia.

Mặt Minh Sùng ửng hồng liếm đôi môi ẩm ướt, đưa bàn tay xuống tách ra hai bờ mông rần chắc lộ ra cục huyết đang chôn sâu giữa hai khe mông của mình, “Cho ta... Mạch... Qua đây...”

Huyền Dận cảm thấy Minh Sùng sai sai nhưng không kiểm được lý trí như đàn đứt dây của mình, y hô hấp nặng nề cúi người đem tính khí nhắm thẳng vào cục huyết của Minh Sùng.

Bên trong cục huyết Minh Sùng vô cùng ướt át, từng đường nhăn nheo ngay miệng huyết bị kéo căng ra, nhiệt tình ngậm lấy nhục thịt thô cứng.

“A a... Thoải mái quá... Còn muốn...” Minh Sùng ngẩng đầu lên, đầu lưỡi phấn hồng đưa ra khoe môi, từ nơi đó không ngừng chảy ra những sợi chỉ bạc, hai tay hắn cầm lấy tính khí ngây ngô của mình vuốt ve, bên trong hoa huyết sừng tấy phun ra chất lỏng trắng đục.

Huyền Dận từ từ rút tính khí rồi lại chen vào trong hậu huyết Minh Sùng, đem Minh Sùng lật lại làm thành tư thế nằm úp sấp, tay dùng lực vôn về hoa huyết đã đỏ đậm của Minh Sùng.

“A a — Ừm... A...” Ngay lập tức Minh Sùng thẳng người, mông hướng lên cao, miệng huyết ngậm lấy cự vật hưng phấn co rút lại, tính khí trước người ngẩng cao dán trên bụng, lắc lư tràn ra vài giọt trắng đục.

Huyền Dận cắm vào sâu trong dũng đạo, đầu ngón tay lúc nặng lúc nhẹ vôn về âm vật Minh Sùng, hoa hạch sừng lớn hơn, theo đầu ngón tay Huyền Dận mà thống khổ rung động.

Bụng trương lên khiến hắn giãy dụa thân, nắm lấy tính khí của mình, quay đầu bất lực nhìn về phía Huyền Dận, “Muốn đi tiểu... Muốn đi tiểu...”

Huyền Dận nhìn hai mắt ướt át cùng cả người đỏ bừng của Minh Sùng, trong lòng truyền đến khoái cảm khác lạ, y sờ sờ tóc ngắn khô cứng của Minh Sùng, hai ngón tay mò vào môi chơi đùa với cái lưỡi đỏ mềm mại của hắn, một tay nắm chặt hai bàn tay đang xiết chặt tính khí của Minh Sùng, y nhẹ nhàng dùng đưa eo dùng tính khí tìm nơi có thể khiến Minh Sùng mê loạn, “Có thể tiểu, tuy nhiên...” Ngón tay y banh rộng hoa huyết vôn về hoa hạch sừng to của Minh Sùng, đầu ngón tay chà xát lỗ nhỏ phía dưới hoa hạch, “Dùng nơi này đi.”

Thân thể Minh Sùng run lên lắc đầu một cái, “Không muốn... Không muốn... A a...”

Huyền Dận cúi xuống nằm sấp trên người Minh Sùng, lồng ngực dán chặt vào lưng Minh Sùng, y dùng chóp mũi cà cà bên tai Minh Sùng, giọng nói trầm thấp truyền tới, “Một lần thôi, muốn xem, có được không?”

Cho dù bị tình dục làm cho lý trí mơ hồ, mong muốn của Huyền Dận vẫn có kết quả với Minh Sùng, Minh Sùng ngoan ngoãn nức nở tay xiết chặt nam căn bụng dùng chút lực.

Đầu ngón tay vân vê lỗ nhỏ của hoa hạch, tính khí chôn vào hậu huyết Minh Sùng dùng đỉnh đầu nghiền nát điểm nhạy cảm bên trong.

“A a... Ô ô... Không được...” Hai mắt Minh Sùng chảy ra nước mắt không ngừng, hần cầu xin nhìn Huyền Dân, “Ô... Nước tiểu... Không tiểu được... Ừm a... Đau...”

“Có thể.” Móng tay cứng rắn đâm vào lỗ nhỏ bí ẩn kia, có vài lần đầu ngón tay lơ lửng dùng sức đâm vào bên trong khô khốc, Huyền Dân cúi đầu hôn lên mí mắt ướt át của Minh Sùng, hạ thân dùng động tác nghiền nát mà chuyển động từ từ, mỗi lần rút ra đâm vào đều ma sát điểm nhạy cảm.

“A a!... Ừm... A...” Bụng căng lên cảm giác đau đớn hiện rõ, Minh Sùng vẫn ngoan ngoãn nắm nam căn, dùng đưa giầy dựa hông, bụng sử dụng lực, hoa huyết chịu lực mở lớn, hoa hạch đỏ đậm, lỗ nhỏ phía dưới cũng mở ra chuẩn bị cho cái gì đó.

“A a... Ô ô... Đau... A —” Tính khí tráng kiện chôn sâu vào trong đường ruột bắn ra chất lỏng nóng hổi, kích thích khiến đường ruột co rút nhanh, nơi bí ẩn kia căng đau, rốt cuộc từ lỗ nhỏ đứt quãng chảy ra chất lỏng nhạt màu, cửa động bị chất lỏng thiếu đốt, đôi môi bị hai ngón tay chơi đùa nhiều đầy nước bọt xuống, hần mơ hồ không rõ lên án, “Ô ô... Đau... Người xấu... Ừm... Nóng...”

“Ngoan.” Huyền Dân rút ngón tay trong miệng Minh Sùng ra, vẫn dùng tư thế bắn bên trong xoay Minh Sùng qua hông lên bờ môi ướt át, đầu lưỡi mềm mại thâm nhập vào khoang miệng Minh Sùng cùng chiếc lưỡi quấn quýt tạo ra thêm nước bọt.

“Ô... Ừm a...” Nơi bí ẩn kia còn đang chảy ra nước tiểu đứt quãng, hai tay vô lực buông tính khí, linh khẩu cũng chịu không nổi mà chảy ra chất lỏng màu vàng nhạt.

Huyền Dân thở phào nhẹ nhõm, từ bên trong rút ra tính khí, cọ âm môi đem tính khí gương gương chen vào dùng đạo ướt át trắng mịn.

Hạ thân Minh Sùng ẩm ướt rối loạn, giữa hai chân đầy chất lỏng, toàn bộ đều bị va chạm đến đỏ chót, tính khí không còn bắn ra được tinh dịch bị kích thích chỉ có thể cố gắng kiên trì chảy ra chất lỏng khác, bên hông cùng bắp đùi toàn là dấu ngón tay xanh tím, giữa hai chân không khép lại được miệng huyết đáng thương co rút chảy ra tinh dịch, hoa huyết trở nên đỏ ngầu che kín cự vật dữ tợn đang xâm chiếm, âm môi mỏng manh bên trong bị lật ra gian nan cắn nuốt cự vật.

“A a... Không được... Phía trước...” Minh Sùng chảy nước mắt đẩy Huyền Dân, muốn thoát đi sự đau đớn vui sướng này, “Đau... Ừm a...” Miệng huyết mẫn cảm sưng tấy rất đau, bên trong lại tham lam không biết liêm sỉ mút vào cự vật thô to đang chen ép, “A a—” Minh Sùng ngửa đầu nâng eo lên cao trào, chất lỏng trong hoa huyết bị kích thích phun tung tóe.

“Thơm quá.” Huyền Dân vùi đầu vào cổ Minh Sùng, liếm mò hơi ẩm ướt đang chảy ra từ da thịt màu mật ong, lại chuyển xuống liếm lên đầu vú sưng to.

“A a...” Minh Sùng bị kích thích miệng huyết căng cứng, bên trong hoa huyết tuôn ra nhiều chất lỏng hơn.

“Người ngày càng nhạy cảm hơn...” Huyền Dận rên lên một tiếng, vừa gặm cắn đầu vú sưng to đứng thẳng vừa chơi đùa âm đạo dưới thân hân.

“A a! Không được... Nơi nó... A... Muốn... Hư...” Minh Sùng trợn mắt giật tóc Huyền Dận, hoa hạch nhạy cảm bị đùa bỡn đến tím lên, lỗ thủng phía dưới không khống chế được chảy ra chất lỏng, đau đớn như bị đốt cháy.

Huyền Dận ngồi dậy cúi đầu nhìn hoa hạch sưng to của Minh Sùng, thất vọng chep miệng, thu tay về, đem bất mãn phát tiết bên trong hoa huyết, tính khí khổng lồ ma sát mạnh mẽ trong âm đạo.

Minh Sùng tay nắm chặt lấy áo Huyền Dận, giọng khàn bởi vì tiếng rên rỉ dâng trào, thân thể vừa thoát khỏi cao trào này lại co quắp đón tiếp cao trào khác, trong cơ thể ngậm lấy tính khí thô to của Huyền Dận như thủy triều không ngừng phun trào.

Quá nhạy cảm. Bàn tay Huyền Dận dè xuống bụng đang trướng lên của Minh Sùng, nhìn Minh Sùng lần nữa bị khống chế, trong lòng dâng lên cảm giác thành công cùng thỏa mãn khiến y nhếch miệng nheo hai mắt lại.

“Oa — thực sự là bộ dạng đáng thương lại ngon miệng.” Chẳng biết lúc nào tâm ma xuất hiện bên giường cười hì hì nhìn Minh Sùng đang hôn mê trên giường, gã nhìn về Huyền Dận sắc mặt đang trở nên âm trầm, “Người đã bắt đầu dung hợp cùng ta, thật vui vẻ ~” Gã tiến đến bên tai Huyền Dận, giọng điệu ngả ngớn, “Không tồi, cứ như vậy, đem chuyện bên trong nội tâm cần làm, toàn bộ — đều làm.” Gã vươn ngón tay chen vào nơi hai người giao hợp, lúc rút ra ngón tay dính chất lỏng trơn trượt đút nó vào miệng liếm, “Hắn sẽ theo người sao? Người như vậy, chúng ta như vậy, hắn sẽ chấp nhận sao?” Dứt lời thân hình liền tan đi.

Hai mắt Huyền Dận đỏ lên, y cương quyết đè đầu gối Minh Sùng thô lỗ làm hoa huyết đang sung huyết, thô bạo đem nước của âm môi đánh lên miệng huyết.

“A a a — A! A ha... A... A...” Hai mắt Minh Sùng khép hờ, đôi môi không khép lại được tràn ra nước bọt dính đầy cảm, tiếng phát ra khàn khàn dựa theo trều sắp thô bạo mà rơi vào vực sâu dâm mỹ.

16. Chương 16: Động Dục

“Đây là... Phát tình sao?” Nửa đêm Tỉnh Liễu bị Huyền Dận xách ra từ trong chăn bịt hai mắt từ trong kẽ hở liếc trộm hai người đang quấn lấy nhau.

Huyền Dận vừa về tới phòng đã bị Minh Sùng quấn lấy, mặt đỏ ửng chặt lấy Huyền Dận, phần eo rắn chắc cọ eo Huyền Dận, Huyền Dận mặt lạnh bình tĩnh ôm lấy Minh Sùng chỉ mặc cái áo mỏng manh ngồi trước bàn, ra hiệu Tỉnh Liễu cũng ngồi xuống.

Tĩnh Liễu chăm chú bắt mạch, “Mẫu thân của Minh Sùng là giao nhân phải không? Theo ta được biết, giao nhân sẽ có thời kỳ giao hợp, mỗi lần đến lúc từ trong cơ thể sẽ phát ra mùi thơm, dù đồ người khác giao phối cùng mình, mãi đến khi mang thai mới thôi.” Hắn từ bên cửa sổ đã ngửi được mùi hương thoảng thoảng.

Minh Sùng bình thường dù hào phóng nhưng vẫn luôn ngay thẳng, không nghĩ tới... Chắc chắc. Tĩnh Liễu từ trong khe hở nhìn thấy Minh Sùng ngồi trên người Huyền Dận dâm mị ngẩng đầu liếm lên đôi môi cùng má Huyền Dận, cảm thấy suy đoán của mình tuyệt đối chính xác.

“Ờ ta...” Minh Sùng liếm bờ môi Huyền Dận, tay cầm lấy bàn tay lạnh lẽo để sát lên ngực mình, để đầu vú hồng hào dựng đứng quấy rối ngón tay Huyền Dận.

Huyền Dận nhìn Tĩnh Liễu đang cố gắng che mắt, mặt lạnh rút tay về, đem vạt áo Minh Sùng nắm chặt, “Vậy hắn hiện tại... Có sao không?”

“Không có gì.” Tĩnh Liễu nhớ tới kết quả mới vừa bắt mạch cho Minh Sùng, nhún vai: “Hắn bây giờ khỏe đến nỗi không thể khỏe hơn.”

Thời kỳ động dục sao? Huyền Dận nghĩ Minh Sùng đang vặn vẹo lại, cau mày hỏi: “Có biện pháp gì có thể để hắn không mang thai không?”

Y nhớ tới thái quân từng nói nhóm tiên giả đã bắt đầu hành động, tìm tới bọn họ chỉ là vấn đề thời gian, đến lúc đó Minh Sùng nếu như mang thai, thai nhi nhất định sẽ ảnh hưởng tới hắn.

Có đó, người dùng bắn vào là được rồi — đương nhiên phương pháp này Tĩnh Liễu không dám nói, hai mắt chớp chớp sau ngón tay, “Có thể dùng thuốc tránh thai, tuy nhiên... Trạng thái này của hắn sẽ kéo dài đến khi nào mang thai mới thôi.”

“...” Huyền Dận đề mông đang vặn vẹo của Minh Sùng lại, “Người về nghỉ ngơi đi.” Y khoát tay áo ra hiệu Tĩnh Liễu lui ra.

Tĩnh Liễu xoay người ngáp một cái, đi tới cạnh cửa quay đầu lại nói, “Ta giúp các người gọi hai thùng nước nóng tới?”

Huyền Dận thả lỏng mặt, “Không cần, người sáng ngày mai dọn hành lý đi tới ốc đảo phía trước tìm chúng ta.”

Đợi Tĩnh Liễu rời đi, Huyền Dận ôm Minh Sùng ngồi một lúc lâu, ngoài cửa ánh trăng chiếu vào bóng tối u ám nơi đây.

“Người do dự cái gì?” Tâm ma lại xuất hiện, gã nhẹ nhàng bay tới bên người Huyền Dận, “Người đang sợ hãi à? Sợ hắn lại bị lần nữa bị xóa bỏ? Sợ hắn lần nữa bỏ người đi?”

Nhớ tới cảnh tượng bầu trời đỏ sẫm đã khắc sâu vào ký ức kia, đôi mắt đen láy của Huyền Dận đỏ lên.

“Lẽ nào người cảm thấy mình, cảm thấy chúng ta không đủ để bảo vệ hần chu toàn?” Tâm ma cúi người nâng cằm trơn láng của Huyền Dận lên, khóe miệng cười kháy, tiếng nói ngả ngớn theo thân hình gã từ từ biến mất, “Cùng ta dung hợp đi, phóng thích triệt để sức mạnh của người, từ ngày chúng ta chấp nhận tên gọi kia của hần, chúng ta chỉ là ‘Hàn Mạch’ của một mình hần, chỉ cần hần khỏe mạnh chúng ta ra sao cũng không quan trọng, không phải sao —”

Minh Sùng tránh bàn tay đang giữ mình lại của Huyền Dận, hạ thân làm phiền y, bên trong hoa huyết bởi vì động tình mà trở nên ướt át tràn ra chất lỏng đem vãi vốc giữa hai chân Huyền Dận thấm ướt, “Ôm ta... Ô... A...”

Huyết sắc trong mắt như ẩn nấp trong màn đêm, Huyền Dận nắm hai má Minh Sùng kéo đầu hần xuống thấp, đôi môi hôn nhẹ lên chóp mũi Minh Sùng, nhẹ nhàng lướt xuống hôn Minh Sùng, bờ môi cả hai chạm vào nhau, Huyền Dận nhẹ nhàng gặm cắn môi Minh Sùng, đầu lưỡi ra sức hút liếm, đầu lưỡi hồng hào ôm lấy lưỡi Minh Sùng quấn quýt thăm dò vào trong khoang miệng ấm áp kia, theo tiết tấu mà quấn lấy lưỡi Minh Sùng vừa liếm vừa hôn.

“A a... Ừm... A...” Minh Sùng được hôn thoải mái nheo mắt lại, hần tìm lấy bàn tay hơi lạnh của Huyền Dận để lên lồng ngực ướt đầy mồ hôi của mình, “Ừm... A... A a? A!...”

Huyền Dận đột nhiên áp đảo Minh Sùng lên mặt bàn, tay nắm hai má Minh Sùng đem lưỡi thâm nhập vào trong cổ họng liếm láp, đi vào quá sâu khiến Minh Sùng không thoải mái mà đẩy Huyền Dận ra, bờ môi đầy đặn bị ép mở lớn để Huyền Dận cạy mạnh cướp đoạt, đầu lưỡi Huyền Dận rê lên hàm trên nhạy cảm của Minh Sùng, bá đạo xâm nhập vào trong cổ họng chật hẹp mà liếm, Minh Sùng bị kích thích không ngừng chảy nước miếng hòa lẫn cùng nước bọt Huyền Dận chảy đầy trong khoang miệng hần, nước miếng từ khe hở giữa đôi môi hai người đang quấn lấy mà tràn ra làm ướt trán của hần.

“A a... Ừm...” Minh Sùng bị hôn mất ửng đỏ, thân thể mẫn cảm khẽ run, hoa huyết phía dưới không ngừng khép lại mở ra chảy ra dòng chất lỏng óng ánh, cổ họng bị liếm khe rứt lại, trong cơ thể dâng lên khoái cảm mơ hồ, Minh Sùng nâng hai chân bủn rủn quấn lấy bên hông Huyền Dận, nâng mông để hoa huyết đang kịch liệt co rút dính sát eo Huyền Dận, “A a...”

Chỉ là bị hôn đã khiến mông Minh Sùng run rẩy đạt cao trào, trong hoa huyết chảy ra chất lỏng nóng hổi làm ướt eo Huyền Dận, tính khí trước người vĩnh cao cũng lay động phun ra chất nhầy.

“A a...” Đầu lưỡi Huyền Dận rút ra tạo thành sợi chỉ bạc, lượng lớn nước bọt tràn ra khi Minh Sùng nghiêng cổ, ở trên bàn đọng lại thành vũng nhỏ.

Huyền Dận cúi người hôn lên đôi môi sưng tấy của Minh Sùng, đầu lưỡi trêu chọc dụ dỗ Minh Sùng đưa nó vào trong miệng mình, đầu lưỡi linh hoạt liếm lấy đầu lưỡi phấn nộn của Minh Sùng sau đó ôm lấy nó, làm cần mà dẫn dắt nó xoay chuyển, đầu ngón tay cùng lúc thăm dò vào trong xiêm y đơn bạc của Minh Sùng tìm tới đầu vú hồng hào, dùng móng tay cứng rắn khẩy lấy.

“A... Ừm... A —” Minh Sùng cả người run rẩy lên cao trào lần nữa, hoa huyết ẩm ướt tí tách phun chất lỏng, tính khí trước người bán đứng dừng.

Huyền Dân buông bờ môi bị hôn sưng tấy của Minh Sùng ra, tay ôm Minh Sùng lên tìm hai bộ xiêm y sạch sẽ sau đó mang người từ cửa sổ đi ra ngoài.

Hai người ngồi dưới một hang đá ở ốc đảo trong bóng tối.

“Ôm ta... Nóng quá... Ngứa...” Minh Sùng dựa trên vách đá mặt đỏ đẫy hai chân mình ra, miệng huyết đã quen bị thao mở rộng với Huyền Dân, từ cửa huyết còn có thể thấy bên trong đỏ tươi, chảy ra từng lớp chất lỏng dính dáp.

Huyền Dân sờ sờ mặt Minh Sùng, nhẹ giọng nói, “Ngoan, nơi này không thể dùng.”

Minh Sùng cau mày né đầu gạt tay Huyền Dân ra, “Có thể sử dụng, muốn làm, ngứa lắm... Ôm ta... Ôm ta một cái...” Hắn táo bạo ngồi lên người Huyền Dân cởi vạt áo của y, một bên dùng hoa huyết non nớt ma sát trên đùi Huyền Dân.

Huyền Dân nắm lấy hai tay đang nôn nóng của Minh Sùng, cúi đầu hôn lên bờ môi sưng tấy, “Ta không vào, chỉ giúp người liếm liếm, có được không?”

“Liếm?” Minh Sùng mê man mở to hai mắt, suy nghĩ của hắn có chút trì trệ, nghĩ đã lâu cũng chỉ biết rằng có vật sẽ tiến vào nơi đang ngứa ngáy, vì vậy mà vui vẻ gạt đầu, tự nằm xuống trên mặt đẫy mở lớn bấp đùi đem ngón tay đẩy hoa huyết mở rộng cho Huyền Dân nhìn.

Hoa môi đầy đặn bị ngón tay mở ra, lộ ra miệng huyết bên trong, vách thịt bên trong ướt nhẹp nhiệt tình đóng mở chào đón Huyền Dân, bên trong chảy ra dâm thủy, cúc huyết không đành lòng để hoa huyết chiếm thể thượng phong mà chảy ra tràn dịch óng ánh, hấp dẫn kẻ khác tới xâm lấn.

Huyền Dân ngồi xổm trước người Minh Sùng, tay nâng bờ mông rắn chắc của hắn lên, cúi đầu cắn cắn nụ hoa đầy đặn sưng to của hoa huyết, chóp mũi chôn vào hoa môi ướt át, Huyền Dân hút mạnh, mùi thơm dâm mỹ nhất thời tràn ngập xoang mũi y, chiếc lưỡi mềm mại thăm dò vào trong huyết ướt át.

“A a...” Mông Minh Sùng co rút nhanh, hoa huyết kẹp chặt đầu lưỡi Huyền Dân, ở bên trong tuôn ra dòng nước trong.

Huyền Dân rút đầu lưỡi ra liếm láp đầy chậu căng cứng của Minh Sùng.

“A a.... Ừm... A...” Minh Sùng thẳng lưng, nhưng bởi vì hai chân mở lớn bị đè xuống thành ra tư thế đem mông để sát vào Huyền Dân, trong hoa huyết tràn đầy chất lỏng thuận theo mông Minh Sùng cùng âm vật chảy xuống, tí tách chảy xuống bụng hắn, cổ chất lỏng phun ra làm ướt nhẹp gương mặt tựa như bạch ngọc của Huyền Dân.

Thật sự quá nhạy cảm, Huyền Dân nhấc ống tay áo lên lau dòng nước óng ánh trên mặt, ôm Minh Sùng lên, để hắn ngồi xuống vách đá, chỉ dẫn Minh Sùng mở hai chân ra quỳ gối trước mặt mình. Y cúi đầu há mồm ngậm vào dương vật của Minh Sùng.

“A a!” Minh Sùng thẳng người, hai tay chống vách đá, bên trong hoa huyết chảy xuống dâm thủy.

Huyền Dân nâng mắt nhìn Minh Sùng một cái, sau khi hút liếm dương vật Minh Sùng mấy lần, còn thịt ngây ngô kia quả nhiên đem tinh dịch tích trữ bắn ra.

Huyền Dân nuốt xuống tinh dịch tanh đắng, mút mút quy đầu đã mềm nhũn xuống sau đó đem người lật lại, ẩn mông Minh Sùng lại đem hoa huyết ướt át đưa lại gần mình.

Không biết có phải vì do động dục hay không, hoa huyết Minh Sùng như ẩn giấu một dòng suốt cuộn cuộn chảy không ngừng, hai ngày qua chưa từng khô khốc, hiện tại nước cũng tí tách chảy thấm ướt hạ thân hắn.

Huyền Dân tiến lên ngậm lấy hoa môi đầy đặn của Minh Sùng, đầu lưỡi thô ráp ma sát, liếm láp một hồi lâu lại chuyển sang bên khác, đầu lưỡi cọ khe hở giữa hoa môi, khiến hoa huyết động tình mà chảy nước ra nhiều hơn.

Huyền Dân đưa tay ra sau Minh Sùng, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve miệng cúc huyết nhăn nheo, đầu ngón tay lạnh lẽo khiến cúc huyết Minh Sùng co lại một chút, nặn ra vài giọt tròng dịch, đầu ngón tay linh hoạt dựa vào chất lỏng ấy nhẹ nhàng đâm vào cúc huyết. Động tác trong miệng cũng không dừng lại, đầu lưỡi cứng rắn xâm nhập vào hoa môi, đẩy cánh hoa mỏng manh ra, đầu lưỡi trong miệng huyết đảo quanh vài vòng, lúc nặng lúc nhẹ đâm vào miệng huyết, Huyền Dân nghiêng đầu đem môi tiến sâu vào hoa huyết, chớp mũi cọ âm vật sưng to của hoa môi, mùi dâm mỹ nồng nặc xông vào mũi y, y hít sâu một hơi, đôi môi cắn mút miệng huyết ướt át.

“A a... Ừm... Thoải mái quá...” Minh Sùng một tay chống vách đá tay còn lại nắm tóc Huyền Dân, đem hạ thể áp về đôi môi kia, hắn hiện tại gần như là ngồi trên mặt Huyền Dân, hoa huyết chèn ép đôi môi y di chuyển, ồ ồ chảy chất lỏng.

Huyền Dân tiến vào dững đạo trắng mịn, liếm láp từng tác bên trong, đầu lưỡi nghiêm áp nơi mẫn cảm, ép ra càng nhiều chất lỏng hơn, đôi môi mềm mại che lấp hoa môi mà mút vào.

“A a —” Ngón tay chôn sâu trong hậu huyết Minh Sùng thoáng nghiền nát điểm nổi lên, Minh Sùng gào khóc rên rỉ, hoa huyết co rút kẹp chặt lưỡi y, ngón tay liên tục nghiền nát, đầu lưỡi cong lên đánh vòng bên trong, mũi làm phiền âm vậy sưng to đứng thẳng, đôi môi cũng dùng sức mà mút.

“A a... A a... A —” Minh Sùng thít chặt bụng, khoái cảm tê dại chồng chất, hắn tê dại cả người mà nổi da gà, cuối cùng dững đạo nóng bỏng kịch liệt co rút, từ sâu bên trong phun ra nhiệt dịch.

Huyền Dân nâng mông Minh Sùng bởi vì cao trào mà nhu nhược cả người lên, há mồm uống lấy chất lỏng ngọt đang tuôn ra trong hoa huyết, chất lỏng quá nhiều tràn ra làm ướt cầm y, y mút mạnh vào sau đó rút

đầu lưỡi ra, lộ ra chất lỏng trong suốt. Huyền Dận liếm đôi môi ướt át, há mồm ngậm lấy hoa hạt đang run rẩy trước mặt, Minh Sùng cơ thể xụi lơ không ngừng co quắp, hoa hạt bởi vì bị Huyền Dận hút cắn mà sưng to như quả nho.

Qua lâu sau, Minh Sùng dường như khôi phục lại chút lý trí, tư duy trì độn của hắn xoay chuyển, thân thể nhấc lên đẩy Huyền Dận đang chôn giữa hai chân ra, tức giận đẩy Huyền Dận lên vách đá, “Người gạt ta, ta không muốn liếm!” Hắn táo bạo xé áo Huyền Dận, xé rách quần trong của Huyền Dận móc cự vật thô to đang ngủ đông của y.

Huyền Dận nhú mày nhìn Minh Sùng đang nôn nóng lấy tay xoa nắn tính khí mềm nhũn của mình.

Minh Sùng ủy khuất nhìn cự vật xoa nắn thế nào cũng không gượng lên, kẹp chân lui về sau một chút, nằm sấp trên đùi Huyền Dận, há mồm liếm lên quy đầu.

“A!” Huyền Dận rên lên một tiếng, nâng đầu Minh Sùng cách xa quần mình ra, chưa kịp mở miệng đã bị Minh Sùng táo bạo đẩy tay mình ra, gần như là nhào tới, Minh Sùng nằm xuống dưới khó Huyền Dận, như cầm lấy của quý mà nâng lên tính khí phồng lớn của y, đầu lưỡi khát khao từ chỗ đáy chậu nhạy cảm liếm lên quy đầu, mặt mày hớn hở nhìn tính khí hoàn toàn cương to, hắn không quản dùng phương pháp gì mà mút liếm hồi sau sau đó ngồi thẳng di chuyển đầu gối đem hoa huyết ướt át ngấm ngay quy đầu khổng lồ nóng bỏng kia, hoa huyết non nớt gần như lập tức ngậm lấy quy đầu nhạy cảm.

“A... A... Nóng quá... Lớn quá...” Minh Sùng ngược đầu đem côn thịt thô to nhất vào trong cơ thể mình, gân xanh dữ tợn từ từ biến mất trong miệng huyết đỏ tươi xinh đẹp, mới đưa vào phân nửa, quy đầu đã phá nát hàng rào sâu bên trong, Minh Sùng ép cơ thể xuống nhưng vẫn sợ hãi mà nâng lên, từ từ lên xuống để côn thịt ma sát dững đạo nhạy cảm của mình.

“Người di chuyển... Di chuyển đi...” Động tác bị hạn chế khiến Minh Sùng bất mãn, hắn chỉ cảm thấy bên trong ngứa ngáy, chỉ có thể cầu xin nhìn về Huyền Dận không chịu nhúc nhích.

Huyền Dận nghiêm mặt nhìn Minh Sùng vặn vẹo cười trên người mình, y đã cố gắng nhẫn nại rất lâu, nhưng Minh Sùng lại trêu chọc y như vậy, chút lý trí gần như bị đánh vỡ, huyết sắc gần như che lấp hết màu đen trong mắt, xóa đi chút ôn nhu cuối cùng, y nâng tay nắm chặt phần eo Minh Sùng nhấc lên, không có chút báo trước đem Minh Sùng đè xuống, ở dưới hạ thân cũng phối hợp đỉnh lên, tính khi to dài đâm thẳng vào dững đạo nóng bỏng kia tới nơi sâu nhất bên trong.

“A a a —” Minh Sùng khàn giọng khóc gào, hoa huyết bị ép đặt tới cao trào, dững đạo non nớt bị tính khí chèn ép, nhanh chóng phun ra chất lỏng tung tóe.

Huyền Dận nghiêng về phía trước đem Minh Sùng áp ngã xuống đất, đem đùi thon dài khiêng trên vai, phần eo nhanh chóng đỉnh vào, gân trên côn thịt cọ sát dững đạo nhạy cảm, từng sợi tàn nhẫn phá tan từng chỗ sâu nhất bên trong.

“A a... A!... A a!” Còn ở trong dư vị cao trào cơ thể chịu đựng ma sát va chạm, hoa huyết ngọ nguậy phun nước, niêm dịch nhanh chóng bị ma sát thành từng bọt nhỏ, ở chỗ hai người giao hợp phát ra tiếng ‘Xì xì’,

“Không muốn... A a— Quá kích thích... Sâu quá... Ô...” Vành mắt Minh Sùng đỏ lên khấn cầu Huyền Dận, “Dừng lại... Dừng lại... A a...”

Huyền Dận nhìn nam nhân cao lớn dưới thân vì mình mà mở lớn hai chân, bộ phận giữa hai chân mở lớn tùy ý mình ra vào, hai mắt ướt át đáng thương cầu xin đánh tan sự thanh tỉnh cuối cùng trong mắt Huyền Dận.

Hoa huyết bị sưng này giờ bị túi thô ráp đánh ào, lông cứng thỉnh thoảng cọ xát hoa môi đỏ tươi, hoa hạt sưng to dị thường không bị ma sát mà muốn rách da, quy đầu khổng lồ phá nát miệng tử cung, ở lúc nó không kịp khép lại tàn nhẫn va chạm mở rộng, đỉnh lông thô lỗ vào nơi mẫn cảm sâu bên trong, từ miệng huyết đến tử cung đều bị cọ xát mà mất đi độ co giãn, mở lớn thành một lỗ tròn.

Thân thể nhạy cảm của Minh Sùng một lần nữa không bị gián đoạn lên cao trào, trong hoa huyết không ngừng chảy nước, tính khí trước người vĩnh viễn cố gắng gượng nhưng lần này tới lần khác đều không bắn được gì, ngay cả nước tiểu cũng không thể bắn ra, cục huyết run rẩy chảy ra lượng lớn niêm dịch trắng mịn.

Tư duy của Huyền Dận vẫn lãnh tĩnh. Y thấy nam nhân dưới thân gào khóc rên rỉ, tỉnh táo tự hỏi, huyết sắc đầy trời trong ký ức một khi xuất hiện sẽ không thể thu về, tâm ma nói không sai, y chính là đang sợ hãi, sợ Minh Sùng lại lần nữa không nói gì rời mình đi.

— Y muốn hấn, y cần hấn, cần người này, muốn hấn chỉ thuộc về mình. Y chỉ là “Hàn Mạch” của hấn, y cũng hy vọng hấn cũng là “Minh Sùng” của mình y, mình không thể rời khỏi hấn, cũng hy vọng hấn không rời bỏ mình. Muốn hấn, muốn làm dấu hấn! Ở trên người hấn làm ra ký hiệu của riêng mình mình!

“Minh Sùng... Sùng Sùng... Người là của ta, có phải không?” Hoa văn giữa chân mày đỏ như máu, Huyền Dận bóp lấy cằm Minh Sùng để hấn nhìn mình.

Minh Sùng mơ hồ nhìn Huyền Dận, ánh trắng lạnh lẽo khiến người phía trên toàn thân đều đen kịt, chỉ có hoa văn cùng hai mắt đỏ ngầu kia cực kỳ rõ ràng. Hấn mơ hồ cười cười, nâng tay sờ lên hai ám lạnh lẽo của Huyền Dận, khẽ gật đầu một cái, “Mạch... Người... Đều là của người...”

“”Minh Sùng, Sùng Sùng, Sùng Sùng của ta...” Màu máu giữa chân mày Huyền Dận biến mất, cùng lúc đó trên ngực Minh Sùng xuất hiện một dấu ấn hoa sen giống như đúc của Huyền Dận, Huyền Dận cúi đầu hôn Minh Sùng, thô lỗ gặm cắn bờ môi sưng tấy của hấn, tính khí hùng hực cấp tốc ma sát vào chỗ nhạy cảm của Minh Sùng, cuối cùng ở chỗ sâu bên trong bắn tinh dịch.

“A a — A... Nóng quá...” Minh Sùng quay đầu tránh bờ môi Huyền Dận đang đuổi theo mình, lưỡi liếm bờ môi, bàn tay vuốt ve bụng nóng hầm hập của mình, mơ hồ nở nụ cười, “Thật thoải mái...”

Huyền Dận đem mặt chôn vào lồng ngực Minh Sùng cọ nhẹ, Minh Sùng phản xạ có điều kiện xoa mái tóc dài mềm mượt của y, cả người hấn ướt đầm, hoa huyết vẫn còn trong cao trào mà co rút mút thứ thô to trong cơ thể, khẽ rên rỉ, “Um... Um... A? A...”

Ngón tay đang vuốt ve mái tóc bồng dưng nắm chặt, hấn ngược đầu, eo cong thành đường tròn, tính khí bắn xong trong cơ thể không mềm xuống, lại lần nữa bắt đầu run rẩy, tinh dịch nóng hổi dựa theo lực lớn bắn nhanh ra, trầm ổn mạnh mẽ không ngừng cọ xát dừng đạo. Giống như vĩnh viễn không có điểm dừng mà bắn vào Minh Sùng, tính khí thô to chặn lấy hoa huyết, đem chất lỏng chặn lại tất cả ở trong bụng Minh Sùng, khiến bụng vốn bằng phẳng của hắn từ từ nhô cong lên.

Huyền Dân ngẩng đầu liếm đôi môi ướt át, đem tính khí còn găng gượng rút ra, hoa huyết co rút nhanh ngậm lấy cự vật phát ra ‘Ba’, mà tính khí găng gượng của Huyền Dân rất nhanh liền nhét vào hậu huyết ẩm ướt của Minh Sùng, miệng huyết nhăn nheo hoàn toàn bị kéo căng nhu thuận nuốt lấy vật thô to, đem tính khí chôn vào sâu bên trong, Huyền Dân buông lỏng bụng, chất lỏng nóng hổi đánh vào tràng ruột, khiến Minh Sùng không thể thả lỏng eo, Huyền Dân giật giật háng đem tính khí rút ra một chút, chất lỏng nóng bỏng mạnh mẽ giội lên điểm nhạy cảm kia trong hậu huyết.

“A a a —” Minh Sùng lần thứ hai bị nước mắt làm mất mơ hồ, lượng lớn nước mắt làm viền mắt đỏ bừng, khoái cảm vượt qua sức chịu đựng của hắn khiến hắn mạnh mẽ co quắp, hoa huyết không thể hiểu rõ đóng chặt không để chất lỏng trong cơ thể chảy ra một giọt, bụng phồng lên truyền tới cảm giác muốn bài tiết nhưng khoái cảm nơi hậu huyết không thể gián đoạn khiến hắn không biết nên vui thích hay thống khổ, tính khí trước người vĩnh viễn cao run rẩy dữ dội phun ra một bãi nhỏ không biết là tinh dịch hay nước tiểu.

Huyền Dân nắm chặt hông Minh Sùng, nặng nề trườn sát vài lần, rốt cuộc than nhẹ đem tính khí nhuyển xuống rút ra. Y nhìn hai miệng nhỏ ướt át dưới thân nam nhân co rút, híp mắt đưa tay vén hoa môi non nớt bên trong tiểu huyết, đầu ngón tay cắm vào rút ra, chảy ra một cổ chất lỏng dơ bẩn, đồng thời tay kia đè lên bụng phồng lên của Minh Sùng, chất lỏng đang hòa lẫn bên trong cơ thể Minh Sùng đột ngột từ miệng huyết trào ra, lực bắn ra nhanh khiến nó như cột nước phun trào, từng luồng bắn ra trên vạt áo Huyền Dân, hậu huyết cũng thư giãn mở rộng phun chất lỏng trong suốt bên trong.

Minh Sùng cả người run rẩy cảm thụ khoái cảm bài tiết khiến da đầu tê dại, trong miệng phát ra tiếng rên rỉ vụn vặt. Hạ thân hắn dơ không chịu nổi, dưới hạ thể đỏ bừng cũng đầy chất lỏng tạp nham, hai miệng huyết mở lớn còn đang phun ra chất lỏng dơ bẩn, đem màu sắc dưới thân hắn nhuộm càng nhiều, chất lỏng vẫn đục ở dưới thân hắn tụ lại thành từng vũng nước.

Khóe miệng Huyền Dân cười nhạt, hai con mắt đỏ ngầu hơi híp, đầu lưỡi duỗi ra liếm bờ môi sau đó cúi người đè lên người nam nhân.

17. Chương 17: Nảy Sinh

— Biến thành cây thông lớn đi!

Minh Sùng che mặt núp ở góc xe ngựa, hạ thể sử dụng quá độ mà chưa xót đau đớn, cho dù hiện tại quần áo chỉnh tề, hắn vẫn còn cảm thấy như có thứ gì nhét vào hạ thân mình tạo thành hai cái lỗ bên trong.

Khi hắn khôi phục lý trí điều đầu tiên nhìn thấy là mặt Huyền Dân, đẹp như vậy nhưng lại lãnh đạm như thế, vẫn là xuất trần... Thế nhưng tại sao một mỹ nhân xuất trần như vậy lại có một hung khí dữ tợn như

thế chứ, hơn nữa hung khí còn cắm vào bên trong hạ thể của hắn?!

Sau đó Minh Sùng nhớ lại tư thế phóng đăng của mình, rồi cái người thần kinh thô da mặt dày bám vào người nam nhân không buông ra là ai kia?!!! Cái người ngậm lấy tính khí nhân là ai hả?!!! Cái người đâm đăng không thể không chế câu dẫn nam nhân là ai?!!! Cái người bị thao gần chết lại tiếp tục câu dẫn nam nhân là ai?!!! Là ai chứ?!!! Hắn không biết người đó đâu!!!!

Minh Sùng dùng đầu “Cộp cộp” đập vào vách xe ngựa, hận không thể đem mình đâm chết.

— Ách, lại bắt đầu, thực sự quá kịch liệt đi. Tình Liễu ở ngoài xe ngựa vừa đánh xe vừa nhai mứt./

“Sao vậy?” Huyền Dận cảm động tác của Minh Sùng lại, xoa lấy cái trán bị đụng đổ lên của hắn.

Minh Sùng hung ác trừng Huyền Dận, hét lớn một tiếng nhào qua người y tàn bạo nắm chặt hai má Huyền Dận, thở hổn hển nói, “Người! Người người người!”

“?” Hai má bị kéo qua hai bên, Huyền Dận vô tội nhìn.

Minh Sùng nhớ tới mấy ngày nay mình không biết xấu hổ câu dẫn người này, khoe môi hắn kéo căng thả hai má Huyền Dận ra, nhìn thấy da thịt bị ngắt mà đỏ bừng liền sờ sờ thối thối, thối thối đột nhiên chú ý tới đôi môi đỏ tươi khác lạ của Huyền Dận, dưới hông căng thẳng, cảm giác phía dưới lại bắt đầu đau — mấy ngày liên tục giao hợp khiến phía dưới của hắn trở nên khô khốc, va vào đều đau — “A a a —” Hắn che mặt ngồi xổm về một góc, tiếp tục dùng đầu “Cộp cộp” đập vào thành xe.

“Minh Sùng.” Huyền Dận cúi người đặt tay lên trán hắn — động tác cúi người của y khiến Minh Sùng theo phản xạ mà lui về sau hai bước.

“...” Huyền Dận mím môi kéo Minh Sùng ngồi bên cạnh mình, y nhìn bụng Minh Sùng một chút — động dục dừng lại chứng tỏ nơi này đã chôn xuống mầm móng của y rồi đi, tuy rằng Tình Liễu cũng không bắt ra hỉ mạch.

Minh Sùng nhìn theo Huyền Dận xuống hạ thân của mình, chân hắn khép lại, đưa tay nhéo hai má còn hồng hồng của Huyền Dận, “Người nhìn cái gì? Không cho phép nhìn!”

Huyền Dận vẫn như cũ nhìn chăm chăm bụng bằng phẳng của Minh Sùng, “Còn đau không?” Tầm mắt của y cúi thấp, nhìn về nơi giữa hai đùi Minh Sùng, nơi kia bị sử dụng quá độ bây giờ có khả năng không thể khép lại đi.

“Đau chết luôn!” Trán Minh Sùng nổi gân xanh, hắn cắn răng ôm đầu Huyền Dận đập vào — Sau đó liền ôm đầu của mình rên lên. Đây luôn không phải là sở trường của hắn.

“Vừa rồi ta rõ ràng đã tỉnh táo lại tại sao ngươi không dừng lại?!” Minh Sùng xoa trán lên án.

Huyền Dân cúi đầu, nhỏ giọng nói, “Xin lỗi.”

Minh Sùng luôn cảm thấy giả bộ đáng thương là tuyệt chiêu của Huyền Dân, tên này bản thể là hoa mà? Sao hẳn lại thấy có lỗi tại cùng đuôi cầu chứ? — Minh Sùng vẫn cứ cảm thấy sự oan ức xin tha trên khuôn mặt lãnh đạm kia của Huyền Dân, hẳn cảm thấy cần phải để Tĩnh Liễu viết đơn thuốc trị bệnh mắt này của mình đi.

Minh Sùng gãi gãi mặt, xoa xoa eo bủn rủn của mình, nói thầm, “Thật là, vì sao mỗi lần đều là thời điểm ý thức ta không rõ ràng thế này...”

Huyền Dân giúp Minh Sùng xoa eo, “Lần sau ta...”

“Không có lần sau đâu!” Minh Sùng lăm bắm cắt đứt Huyền Dân, lần sau bản thân còn lại tìm đường chết câu dẫn ten mình thì để tự bóp chết mình cho rồi!

Nhìn mặt mày Huyền Dân ủ rũ, Minh Sùng bĩu môi lăm bắm tay đè đầu Huyền Dân, ngẩng đầu hôn lên môi Huyền Dân, cười nói, “Được rồi, sau này đợi ta tỉnh táo rồi làm!”

“Ừm.” Huyền Dân nâng cằm Minh Sùng hôn sâu hơn.

“Khụ khụ!” Tiếng Tĩnh Liễu đột ngột vang lên.

Huyền Dân nhìn Tĩnh Liễu vén màn cửa nhìn vào bên trong, cau mày thu lại lưới của mình trong miệng Minh Sùng, y liếm một cái, ngẩng đầu ra hiệu Tĩnh Liễu tiếp tục.

“Tiểu sư thúc, chúng ta đã đến.” Tĩnh Liễu hai mắt nhìn chỗ khác nói.

Chuyến đi lần này của ba người là tìm hang động quan chủ tiền nhiệm trước kia dùng để tĩnh tu, huyết động này ẩn giấu bên trong dãy núi ở bắc mạc, Huyền Dân mang theo hai người xuyên qua khe đá chật hẹp, đi quanh một hồi, trước mặt ba người liền xuất hiện thạch thất rộng rãi.

“Oa!” Nhìn thạch thất không ít đồ dùng, Minh Sùng cảm khái lên tiếng — Bên trong thạch thất có gian nhà rộng rãi, dùng bình phong chia bố cục trong phòng, bên trong từ nhà bếp đến thư phòng giống nhau không ít, thậm chí còn có một ao hồ, hơn nữa còn có nước chảy, thạch thất cũng không cao ngất ngưỡng, bên trong đầm nước còn có thể nhìn thấy chân trời xanh thẳm, ánh mặt trời chiếu lên ao khiến hồ nước xuất hiện sóng nước dao động, rất xinh đẹp.

“Nơi bí mật này, bên ngoài còn có bố trí kết giới cùng trậ pháp, bất kể là người hay quỷ thần cũng rất khó tìm ra.” Huyền Dân.

“Là nơi an thai rất tốt.” Tĩnh Liễu liếc nhìn Minh Sùng.

Minh Sùng trừng mắt, “An thai gì? Ai cần an thai?”

“Đương nhiên là người đó.” Tĩnh Liễu rửa ấm nước, để lên bếp nấu nước, “Người bây giờ có thể khôi phục thần trí, nhất định là do mang thai.”

“Sao có khả năng?” Coi như thân thể của mình không giống bình thường, Minh Sùng cũng chưa từng nghĩ tới mình cũng có công năng thai nghén.

“Không phải người bây giờ còn đang dính lấy tiểu sư thúc sao.” Tĩnh Liễu ngáp một cái — mấy ngày nay hắn vì đánh xe mà ngủ không ngon. Hắn nhún nhún vai, “Người không tin ta cũng không thể nói cái gì, mấy ngày nữa chính người sẽ có cảm giác.” Dứt lời hắn tìm nơi sạch sẽ đem chăn đệm ra phơi, lại nghĩ tới cái gì mà nhìn về phía Huyền Dận, “Tiểu sư thúc, về sau trong vòng trăm ngày không thể làm chuyện hành phòng, dù thể nào cũng không thể làm.”

“...” Minh Sùng nhất thời đỏ cả mặt, hắn hung hăng liếc Huyền Dận một cái.

An an ổn ổn qua một quãng thời gian, Minh Sùng liền hiểu Tĩnh Liễu nói tự mình cảm nhận là chuyện gì. Thể lực của hắn giảm rõ rệt, thường xuyên ngẩn ngơ ngủ thiếp đi, nhìn thấy đồ chua ngọt liền muốn ăn — vì thế Huyền Dận phải đi tới trong trấn xa xôi mua về nhiều mứt chua.

Mà lúc này Minh Sùng đang ngồi ở trên giường sờ ngực của mình.

“Sao vậy?” Huyền Dận vốn đã nằm xuống ngồi dậy hỏi.

“A...” Minh Sùng xoa xoa bộ ngực của mình sau đó đơn giản là đem vạt áo mở lỏng cổ đến bên hông, da thịt màu mật ong cứ như thế bại lộ trong không khí, hắn nhắc chân xoay người ngồi trên giường, “Cơ ngực ta trở nên mềm nhũn!”

Huyền Dận ngẩn người, y về phía lồng ngực trần trụi của Minh Sùng, không biết có phải do ảo giác của mình không, Huyền Dận cảm thấy bộ ngực rắn chắc của Minh Sùng hình như lớn lên không ít, đường cong mạnh mẽ cũng êm dịu không ít, đầu nhũ màu nâu lại trở nên hồng hào, còn lớn hơn vài vòng, dưới bầu trời đêm lạnh lẽo mà run rẩy.

Minh Sùng nhéo nhéo đầu vú của mình, hắn cảm thấy nó có chút đau, rồi lại có chút ngứa ngáy, khiến hắn không thoải mái lắm.

Huyền Dận nâng tay chạm vào lồng ngực trần trụi của Minh Sùng, thu lại ngón tay — quả thật trở nên mềm nhũn, tuy rằng vẫn căng như trước, thế nhưng so với trước kia mềm mại hơn nhiều.

“A a! Không cần nhu như vậy đâu!” Minh Sùng tức giận vỗ bỏ bàn tay đang xoa nắn ngực mình của Huyền Dận.

“Sáng mai, để Tĩnh Liễu lại nhìn một chút đi.” Huyền Dận ôm Minh Sùng nằm xuống, đem Minh Sùng ôm vào trong lòng mình.

Minh Sùng tay sờ lên bụng bằng phẳng có chút căng của mình — nơi này thật sự đã thai nghén rồi sao? — Hắn cảm thấy có chút kinh ngạc, suy nghĩ của hắn lung lay, một hồi nghĩ tới đứa bé giống Huyền Dận khi còn bé như đúc, một hồi lại nhớ tới đóa tuyết liên cô đơn kia, một hồi lại nghĩ đến thái quân cùng đám người không rõ diện mạo. Hắn cảm thấy Huyền Dận ôm mình giật giật cơ thể, chui vào trong lồng ngực mình. Hắn sờ sờ đầu Huyền Dận, nhắm hai mắt lại, cảm thấy đứa nhỏ giống tên này như đúc cũng không tồi đâu.

“Đưa tay ra, ta xem một chút.” Tĩnh Liễu nắm tay Minh Sùng lên, tỉ mỉ cảm nhận.

Minh Sùng thân thể căng cứng nhìn Tĩnh Liễu, nhìn Tĩnh Liễu suy tư một hồi lại nở nụ cười với hắn, “Xác định, chúc mừng, hạt giống đã nảy mầm.”

18. Chương 18: Rung Động

Minh Sùng gần đây rất phiền não.

Bởi vì hắn thật sự buồn chán quá đi!

Tĩnh Liễu sáng sớm ra ngoài đi tới trấn mưa đồ, Minh Sùng nằm trên giường nửa ngày nhìn Huyền Dận đang trầm tư ngồi bên cạnh mình, tay hắn vầy vầy trước mặt Huyền Dận, nặn nặn mặt y nhưng Huyền Dận vẫn như trước ngồi xếp bằng không chịu nhúc nhích, hắn nhếch miệng cười rón rén bỏ xuống giường, mũi chân mới đặt xuống đất đã chạy nhanh tới ôn tuyền cởi sạch y phục chuẩn bị nhảy vào trong, hắn đã sớm nghĩ muốn bơi lội và vân vân — sau đó hắn vẫn giữ tư thế đưa tay nhảy xuống nhưng eo lại bị người ôm lấy.

“!” Trên gáy Minh Sùng nổi gân xanh trên trán, “Ta chỉ đi ngâm mình thôi!”

“Không được.” Huyền Dận mặt lạnh kéo Minh Sùng về phòng ngủ, lấy bộ y phục mới nghiêm túc mặc cho Minh Sùng sau đó nhét hắn vào trong ổ chăn — điều thứ sáu trong sổ ghi chép đựng phu phải chú ý, trong lúc mang thai không thể bị cảm lạnh.

“Ta muốn ra ngoài chơi! Ra ngoài chơi!” Minh Sùng ôm chăn chơi xấu lăn lộn trên giường.

Ban người bọn họ ở trong thạch thất không có đồ gì có thể giải trí, đối với Minh Sùng luôn hoạt bát là một

loại cực hình phải chịu, hấn cảm thấy mình gần móc meo rồi!

Huyền Dận cũng không muốn nghĩ nhiều, y bò lên giường ôm chặt Minh Sùng hạn chế hoạt động của hấn — điều thứ tư trong sổ ghi chép dựng phu phải chú ý, cấm kỵ động tác diện rộng, eo chịu lực — Huyền Dận rất nghiêm túc đem những điều Tĩnh Liễu ghi ra chú ý.

“Ta cảm thấy mình không khác gì phế nhân.” Minh Sùng bĩu môi thì thầm, “Ta cả thấy cơ thể hoàn mỹ của mình đang suy thoái, ta nghe tụi nó gào khóc, a, trái tim ta rất đau đó.”

Huyền Dận thở dài y sờ sờ đầu tóc ngắn thô cứng của Minh Sùng, “Người hôm nay phải ngoan ngoãn đợi, ngày mai ta sẽ dẫn người đi tới trấn gần đây một vòng, tuy nhiên chỉ có lần này, sau ngày mai người phải ngoan ngoãn ở lại.” Dem khí tức hai người tạm thời giấu đi y vẫn làm được.

“Thật sao?” Hai mắt Minh Sùng sáng ngời vươn người đặt Huyền Dận dưới thân, hấn cười hì hì cúi đầu hôn Huyền Dận một cái, “Yêu người chết đi được! Phải đi tới trấn mua chút đồ chơi về, còn có kẹo hồ lô, bánh bao nhân thịt không biết có không nữa, còn có...”

“Hử?” Huyền Dận hừ nhạ cắt đứt suy nghĩ linh tinh của Minh Sùng.

“Ồ!” Minh Sùng im lặng ngoan ngoãn nằm xuống.

Chắc, hình như có gì sai sai? Trước đây rõ ràng là chỉ có hấn hừ Huyền Dận sẽ ngoan ngoãn nghe lời mà!

Trời gần sáng, Minh Sùng đã hưng phấn kéo Huyền Dận cùng Tĩnh Liễu, sau khi đánh răng rửa mặt xong, ba người liền lên đường đi vào trấn nhỏ.

Lúc này là thời gian chợ sáng, chợ trên trấn rộn ràng đầy người buôn bán.

“Đậu phụ đậu phụ! Ta muốn ăn đậu phụ!” Minh Sùng hưng phấn kéo hai người đi tới gọi ba bát đậu phụ.

Nhìn Minh Sùng ăn không còn hình tượng gì, Huyền Dận lấy cái khăn trong ống tay áo ra lau miệng cho hấn.

“Tên ăn mày này sao lại đến đây nữa?” Cửa tiệm truyền tới tiếng huyên náo khiến thực khách chú ý.

Minh Sùng tò mò ngẩng đầu lau miệng đi tới cạnh cửa. Chỉ thấy một tiểu hài tử quần áo rách rưới cả người bẩn thỉu ngồi xổm bên đường, trước người nó còn có một người được dùng chăn mỏng qua loa che lấy. Một đại hán cơ thể cường tráng giơ dao mổ lợn la hét : “Người mỗi ngày đều ngồi gần sạp của ta mùi hôi thối kia còn ai đến mua thịt nữa! Cút mau!”

Đứa bé kia mím môi không nói lời nào. Thấy nó quật cường không chịu rời khỏi, đồ tể (1) nhấc chân đạp thân thể nó, “Bảo người cút có nghe không? Người điếc sao?” Nói xong đá một cái lên trên chân mỏng, “Mang theo vật bẩn thỉu này cút mau!”

Người đi đường hô lớn, dưới chân mỏng một thân thể lăn ra, kia là bé gái không chênh lệch bao nhiêu với đứa nhỏ, sắc mặt đã cứng ngắt xám xịt.

“Ông sao có thể làm như thế!” Tiểu hài tử chịu đựng nước mắt vồ tới ôm lấy thi thể nữ hài.

“Nếu cảm thấy thi thể này không tốt, ta có thể cắt giúp người.” Đồ tể cười lạnh giơ tay lên muốn dùng đao chém xuống.

“Này!” Minh Sùng không vừa mắt tiến lên nắm cổ tay đồ tể, “Người có thấy mình quá đáng không?”

Đồ tể trừng nam nhân cao lớn đột nhiên xuất hiện này, dùng sức giãy dụa cổ tay đang bị giữ lại phát hiện không thể cử động.

“Quản việc không đâu!” Bị nam nhân hình thể không bằng mình dễ dàng khống chế khiến đồ tể xấu hổ kêu lên, gã nhấc chân muốn đạp vào bụng Minh Sùng, lại phát hiện thân thể trong nháy mắt không thể động đây.

Minh Sùng nắm lấy chân nhấc lên của gã đạp một cái, bẻ gãy cánh tay của gã khiến gã bị đau thả đao qua bả vai.

Minh Sùng nhìn đồ tể bị đau lăn lộn trên mặt đất hừ lạnh một tiếng.

“Không sao chứ?” Huyền Dận sờ sờ vuốt ve bụng Minh Sùng, vừa nãy ra ngoài thấy đồ tể nhấc chân khiến y bị hù dọa.

“Sao có thể có chuyện chứ?” Minh Sùng cười hì hì vỗ mặt Huyền Dận, lại thấy trong mắt Huyền Dận thoáng hiện lên huyết sắc, “A?” Minh Sùng ngẩn người, lắc lắc đầu nhìn kỹ Huyền Dận một chút — hai con mắt đen như mực, trong vắt mà sâu sắc — hắc cào tóc, đại khái là nhìn nhầm đi, hắc lấy túi tiền của Huyền Dận ra đi về phía đứa nhỏ đang run rẩy cả người.

“Khà! Tiểu tử!” Minh Sùng ngồi xổm nhìn tiểu hài tử bẩn thỉu, đưa túi tiền ra, “An táng nàng cho tốt đi.”

Tiểu hài tử ngẩn người, nhìn nam nhân cao to tuấn lãng trước mặt, lúng túng nửa ngày mới lên tiếng, “Ta... Ta chỉ muốn mua quan tài... Không cần nhiều bạc như vậy.”

Minh Sùng cười cười, cũng không ngại bẩn đưa tay sờ sờ mái tóc rối bời của tiểu hài tử, “Tiền còn lại người đi mua một bộ y phục sạch, ăn chút gì đó.”

Đôi mắt của đứa nhỏ đỏ lên, nước mắt vẫn luôn kìm nén chảy xuống, nó lắc đầu một cái, “Ta... Ta chỉ muốn tiền mua quan tài...” Suy nghĩ hồi lâu như đang cố lấy dũng khí, nó nhìn Minh Sùng, “Ân nhân! Để con đi cùng người đi! Nấu cơm quét dọn con đều có thể làm! Con... Khí lực của con rất lớn! Còn có thể giúp người khôn đồ đón cùi! Để con đi cùng người đi!... Nha nha nha... Con không còn nơi nào để đi nữa...”

Minh Sùng ngẩn cả người, nhìn đứa nhỏ khóc đến nổi mặt đầy nước, hấn ngẩng đầu nhìn Huyền Dận, thấy Huyền Dận không có cau mày tức giận liền quay đầu về nhìn tiểu hài tử, hấn cười ha ha nói, “Có thể, vậy người đi cùng ta đi!”

Ba người liền bồi tiểu hài tử đi mua một cái quan tài cùng làm lễ tang đơn giản, Tình Liễu đem đứa nhỏ đi tắm thay y phục, Minh Sùng thì kéo Huyền Dận tiếp tục đi dạo chợ.

“Lần sau đừng lỗ mãng như thế nữa.” Huyền Dận lòng ôm bình ô mai, nhìn Minh Sùng đang vui vẻ gặm kẹo bên cạnh, nghiêm túc nói.

“Ta nếu không tiến lên người kia sẽ muốn chặt thi thể đó!” Minh Sùng vừa gặm kẹo hồ lô vừa mơ hồ nói, “Tuy rằng người chết sẽ không có lưu luyến với dương thế, thế nhưng như thế đối với người chết là đại bất kính, sẽ đưa tới trả thù. Hơn nữa đứa nhỏ kia cũng quá đáng thương.”

“Ta sẽ lo lắng.” Huyền Dận cúi mặt, “Nếu người bị thương, ta...”

Minh Sùng liếm liếm kẹo hồ lô trong miệng, nhìn Huyền Dận cúi đầu, chắc, người nào sao có thể nói lời đáng yêu như thế chứ? Hấn nhìn chung quanh không thấy ai chú ý tới nơi này, thật nhanh hôn lên gương mặt mịn màng của Huyền Dận một cái, “Ta không có việc gì đâu! Đừng lo! Ta không phải kẻ yếu đuối, ta sẽ tự bảo vệ tốt bản thân!”

Huyền Dận bị hôn sợ hết hồn, y sờ sờ lên gò má nhìn về phía Minh Sùng.

Cho dù ánh nắng mặt trời cũng không giấu đi được nụ cười cong cong xán lạn kia của nam nhân.

— mây kiếm mất sao, khí vũ hiên ngang, đất là sở hữu của y, của một mình y, muốn cùng người này tiếp tục sống vai tiếp tục bước, theo ánh mặt trời mà đi đến khi đầu đầy tóc bạc. Y là thần, hấn là ma, sinh mệnh hai người vĩnh viễn đều không có điểm dừng, có thể tiếp tục còn nhau tiến bước, lâu như trời đất, biển cạn đá mòn.

=====

(1) : đồ tể; tên đồ tể; người làm nghề sát sinh (ví với kẻ giết hại nhân dân), kẻ giết loài vật bán gọi là đồ tể

19. Chương 19: Động Tình

“Sư phụ, người ngồi xỏm ở đây làm gì? A? Quan chủ đang làm gì đó?” Đứa nhỏ ba ngày trước được nhặt về tò mò hai người đang ngồi xỏm phía sau tấm bình phong, Huyền Dân thò đầu lấy cành cây chọt chọt vật tròn vo trong đồng lửa – ba người sau khi hỏi mới biết đứa trẻ này không có tên, trước đây đều gọi là “Cầu tử”, cho nên Minh Sùng đặt cho nó cái tên khác, Tình Liễu thấy nó ở phương diện y dược có thiên phú nên nhận làm học trò.

Đứa trẻ này sau khi được tắm rửa sạch sẽ mới phát hiện nó chỉ mới năm, sáu tuổi, dáng vẻ khỏe mạnh khẩu khí cùng dễ nhìn, ở cùng bọn họ mấy ngày đã trở nên mập hơn một chút.

“Y đang làm bữa sáng cho chủ nhân của người, ta phải trông coi phòng chuyện ngoài ý muốn.” Tình Liễu sờ cái cằm trơn láng của mình, “Minh Lộ à, con phải cố gắng học tập quan chủ, đây mới là nam nhân tốt đó, sau này con cưới vợ cũng phải đối xử với nàng tốt như thế.”

Minh Lộ chớp đôi mắt to tròn, như hiểu như không gật đầu, thì ra quan chủ là nam nhân tốt như thế, “Con sau này cũng sẽ nướng khoai cho nương tử nha!”

“A? Thơm quá, đang cầm gì thế?” Giọng nói mơ hồ của Minh Sùng truyền tới từ phía sau, hắn ngáp một cái đi tới phòng bếp.

Nghे thấy giọng nói kia Huyền Dân ném cành cây nhỏ đi, “Người thức dậy làm gì? Còn chút nữa, ráng ngủ tí nữa đi.” Nói xong ôm lấy Minh Sùng cẩn thận đưa hắn về phòng.

“A? Ta ngủ đủ rồi mà, ai, người buông tay, ta không muốn ngủ nữa!” Giọng hai người dần dần xa đi.

Minh Lộ ngây thơ nhìn hai người, “Sư phụ, chủ nhân có phải không thoải mái chăng?” Nó gần đây thấy Minh Sùng thường hay nôn mửa, có vẻ rất cực khổ.

“Ừm... Đúng đấy, cho nên con càng phải cố gắng theo ta học y thuật, chăm sóc tốt chủ nhân của mình, còn có, người không được tới gần phòng ngủ của quan chủ cùng chủ nhân của con có biết không?” Tình Liễu đứng lên xoay người lại kéo Minh Lộ đi kiểm thảo dược — nơi này do linh khí dồi dào mà ngoài thạch thất có nhiều thảo dược sinh trưởng.

Huyền Dân trở lại nhà bếp đem củ khoai nướng xong lấy ra, tỉ mỉ đem phần cháy đen lột hết đi sau đó bỏ vào trong đĩa nhỏ rắc tí muối đảo lên, rót một chén mật ong đem mâm thức ăn về phòng ngủ.

Minh Sùng ở trên giường buồn chán đâm đâm bụng mình, đã hơn hai tháng, bụng của hắn vẫn bằng phẳng hẳn chắc không cảm nhận được sinh mệnh gì bên trong — nếu như không phải gần đây hay nôn mửa.

“Minh Sùng, lại đây uống nước.” Huyền Dân đem mâm đồ ăn để xuống, bưng chén nước đưa tới cho Minh Sùng.

Minh Sùng ăn phóng khoáng bưng cái đĩa cúi đầu hùng hục bới, y phục cũng không được buột chặt mà thả lỏng, vạt áo mở lớn nhìn thấy hai hạt đậu đỏ như ẩn như hiện bên trong.

Dù Minh Sùng thần kinh cứng cáp ra sao cũng cảm nhận được tầm mắt như lửa đốt, hắn nuốt một củ khoai xong ngẩng đầu lên, quả nhiên thấy Huyền Dận đang nhìn chăm chăm lồng ngực mình, hắn sờ sờ đầu vú có chút ngứa nhếch miệng cười với Huyền Dận, “Ngươi cả ngày nhìn chăm chăm ngực của ta hoài... Sao nào? Muốn uống sữa sao?”

Mặt Huyền Dận đỏ lên, tay thả lỏng rồi nắm lại để lên chóp mũi nghiêng đầu sang chỗ khác.

Minh Sùng cười khà khà, tay hắn kéo Huyền Dận qua ôm y vào lòng mình, kéo vạt áo để lộ đầu vú đứng thẳng ác ý cọ cọ lên đôi môi khô khốc của Huyền Dận, “Có muốn thử xem coi có hút ra sữa không?”

Hầu kết chuyển động một chút, hơi thở Huyền Dận nóng rực lên, “Tình Liễu nói sau khi sinh hài tử... Mới, ra sữa.”

Đôi môi khép mở cọ lấy đầu vú Minh Sùng khiến hắn ưỡn ngực lên, đầu vú khéo léo phồng lên bị Huyền Dận ngậm hoàn toàn vào miệng, y mở to hai mắt, đầu lưỡi run rẩy không thể khống chế liếm lên.

“A a!” Minh Sùng hoảng sợ khiến Huyền Dận bừng tỉnh, y đẩy Minh Sùng ra, cứng đờ không liếc nhìn tới hai hạt đậu đỏ kia, “Không được, còn hai ngày nữa mới đủ ba tháng.” Huyền Dận hít sâu một hơi, thu dọn tâm thức ăn nói thăm nhặn nhặn đi ra ngoài.

Hứng thú quá. Minh Sùng bị đẩy nằm ngửa trên giường ha ha cười vài tiếng, sau khi cười xong buồn bực đưa tay kẹp vào giữa hai đùi sờ sờ — tay ướt rồi — hình như mình gần đây càng thêm khao khát.

“A —” Minh Sùng rút tay ra la lớn.

Cứ như vậy bình thản qua thêm một tháng, Minh Sùng đang cùng Tình Liễu xác định lại lần nữa, ban đêm gió lớn mây đen, hắn hét lớn bỏ nhào về phía Huyền Dận đang ngồi trên giường.

Huyền Dận bị tấn công kinh ngạc đỡ lấy Minh Sùng đang trên mình.

“Ta không nhịn nổi nữa!” Minh Sùng rống lên bắt đầu giật cởi y phục Huyền Dận, hắn đè thấp người đem đầu vú ngứa ngáy đâm vào môi y, “Mau giúp ta liếm đi, ngứa chết rồi!”

Huyền Dận trừng mắt bị ép ngậm lấy đầu vú mềm mại, chưa kịp phản ứng lại hai tay đã bị Minh Sùng đặt lên bờ mông tròn trịch căng mịn.

Đây là lần đầu tiên Minh Sùng tỉnh táo đối mặt với tình dục, nhưng điều đó càng khiến Huyền Dận khát khao hơn xưa, dưới hông y bị ma sát từ từ ngạnh lớn đâm vào bụng lớn bốn tháng của Minh Sùng. Huyền

Dận hít sâu lật mình đem Minh Sùng đặt dưới thân, cẩn thận tránh đi cái bụng đang nhô lên.

Minh Sùng cười híp mắt nhìn Huyền Dận, hần liếm đôi môi hồng hào cong một chân quấy rầy thứ đang hừng hực trong quần Huyền Dận, vạt áo bởi vì động tác mà lướt xuống bên hông, hai đùi mở lớn lộ ra hoa huyết đang phấn khởi, nơi kia bị thấm ướt lộ ra màu da, vạt áo trên người mở lớn, lộ ra hai đầu nhũ vênh cao.

Huyền Dận rên lên duỗi tay cầm lấy bàn chân đang làm phiền phía dưới của mình đè thẳng nó trên giường, y chen một tay vào dưới thân Minh Sùng, ngón tay thon dài đẩy bờ mông Minh Sùng ra, vốn hậu huyết đang trống không khép mở nhiệt tình ngậm lấy ngón tay lạnh lẽo của Huyền Dận.

Tay Minh Sùng đè đầu Huyền Dận xuống, ưỡn ngực ra hiệu cho Huyền Dận, giọng trầm thấp đầy mê hoặc, “Nhanh, liếm lên đi, người không muốn thử chút sao? Nói không chừng sẽ chảy sữa đó?”

Huyền Dận nhếch môi vui đầu ngậm lấy đầu nhũ hồng hào hưởng thụ sự mê hoặc của Minh Sùng đã lâu không thấy, đôi môi mềm mại hôn nhẹ đầu vú nhạy cảm, lúc Minh Sùng không vừa lòng mà đè gáy y, Huyền Dận mở miệng dù đầu lưỡi thô ráp ma sát lên đầu nhũ ngày càng sưng to của Minh Sùng.

Minh Sùng thở gấp nằm sấp để nam nhân liếm ngực mình, hần liếm môi kéo tay Huyền Dận đặt lên bên đầu nhũ đang bị lạnh nhạt, “Bên này cũng muốn.”

Kích thích không đủ thỏa mãn hần, Minh Sùng cau mày tay xoa hạ thân đẩy Huyền Dận ra, thay đổi tư thế ưỡn người âu yếm dương vật vênh cao của Huyền Dận.

Minh Sùng nuốt nước bọt, nhẹ nhàng kéo quần trong của Huyền Dận ra, cự vật dữ tợn liền nhảy ra ngoài, hần ngây người ra, đây là lần đầu tiên tỉnh táo mà đối đầu trực diện với hung khí của Huyền Dận, hần nghĩ vật này đã tiến vào thân thể mình không ít hơn một lần, đột nhiên cảm thấy bản thân thật có tiềm lực, hần nắm lấy vật nóng của Huyền Dận, lưỡi liếm lên chất lỏng óng ánh đang chảy ra, cảm thấy mùi tanh nồng này cũng không khó tiếp thu sau đó liền há mồm ngậm vào quy đầu khổng lồ, hần ác ý dùng lưỡi ma sát quy đầu, hai tay cũng xoa bóp túi tinh, hài lòng nghe thấy tiếng rên của Huyền Dận, tâm tình vui sướng tiếp tục đùa giỡn tính khí trong miệng.

“A a!” Hạ thân truyền tới khoái cảm như điện giật khiến Minh Sùng mở miệng kêu lên ầm ỉ.

Huyền Dận mút tính khí Minh Sùng cùng lúc làm bung hoa môi đang đóng chặt, đầu ngón tay trêu chọc nhào nặn phần ruột bên trong, đầu ngón tay đồng thời trườn sấp vào bên trong, tay kia cũng không an phận đẩy bờ môi mềm mại của Minh Sùng ra đem đầu ngón tay thâm nhập vào trong dũng đạo.

Kích thích khắp nơi khiến Minh Sùng chỉ có thể ầm ỉ kêu to, tính khí Huyền Dận lại thừa dịp hần há mồm mà tiến sâu hơn vào khoang miệng ẩm áp.

“A a... Ừm...” Mùi nồng lấp đầy khoang miệng Minh Sùng, chóp mũi bị lông mau dày thô đâm che lấy, thở vào đều là mùi của Huyền Dận, tính khí thô to thỉnh thoảng đâm vào trong cổ họng, kích thích khiến cổ

họng trở nên càng chật hẹp. Hậu huyết nhạy cảm của Minh Sùng bị ngón tay xâm nhập mài mòn, âm vật vốn mềm mại bị đùa giỡn sưng to lên, bị ngón tay ma sát bên trong mà không ngừng chảy chất lỏng, bụng dưới Minh Sùng co rút nhanh, phần eo run rẩy, hần chảy nước mắt nâng eo, trong miệng mơ hồ khóc, chất lỏng bắn tung tóe, hoa huyết phun ra một đồng chất lỏng trắng sệt.

Huyền Dận rút ngón tay trong cơ thể Minh Sùng ra, nuốt vào chất lỏng tanh đắng trong miệng nhỏ ra dương vật đã nhũn xuống của Minh Sùng, y sau vài lần di chuyển liền rút tính khí của mình ra, tính khí lúc rời ra ướt nhẹp vẽ một đường đậm mỡ trên ngực Minh Sùng, lửa nóng trong lúc lơ đãng ma sát đầu vú sưng tấy khiến Minh Sùng vì nhạy cảm mà rên rỉ.

Huyền Dận cúi người nhìn thân thể ửng hồng run rẩy của hần, tay vuốt ve đôi môi đỏ mọng, hai ngón tay đâm vào khoang miệng ấm áp của Minh Sùng đùa giỡn với lưỡi đỏ run rẩy.

Gợi cảm quá... Minh Sùng chấp nhận Huyền Dận thân mật hôn lấy, nhìn người trên thân có biểu tình khác ngày thường mơ màng nghĩ — Thì ra Huyền Dận cũng có lúc lộ ra vẻ mặt như thế này a...

20. Chương 20: Đêm Nóng Bỏng

“A... A...”

Bên trong thạch thất quanh quẩn tiếng rên rỉ khàn khàn mê người.

May mắn Tĩnh Liễu sớm đã mang theo Minh Lộ vào trấn — Huyền Dận nghĩ như thế tỉnh táo giữ nguyên động tác nhẹ nhàng để tính khí đỏ đậm của mình từ từ trườn sấp trong hậu huyết người dưới thân.

“Ừm...” Tứ chi Minh Sùng chống trên giường làm tư thế nằm úp sấp, miệng huyết nhăn nheo đỏ tươi phía sau bị tính khí thô to kéo căng, trường đến nỗi miệng huyết ẩm ướt theo động tác của Huyền Dận mà phun ra nuốt vào thứ dữ tợn, thịt mềm đỏ tươi bên trong theo động tác ma sát thỉnh thoảng bị lộ ra, tràng dịch óng ánh thuận theo cự vật chảy xuống.

Động tác chậm chạp khiến hậu huyết Minh Sùng ngứa ngáy khó nhịn, hần bắt đầu xoay tay vỗ eo Huyền Dận, “Người nhanh lên tí!” Miệng huyết nộn hồng nhiệt tình co lại, dùng đạo nhiệt tình chèn ép trụ cột.

“Ha...” Bụng dưới Huyền Dận căng thẳng, gần như không kiểm soát được muốn dùng sức, tính khí đỏ tươi bị rút ra, quy đầu khổng lồ dính với miệng huyết bằng sợi chỉ bạc, lỗ nhỏ chảy ra chút dịch trắng, từ trong huyết chảy ra lượng lớn hỗn hợp “Tí tách” nhỏ xuống giường, đem sàng đan nhạt màu dần trở nên tối hơn.

“Người làm gì đó?” Minh Sùng không kiên nhẫn nổi lắc đầu, cục huyết bắt đầu khép mở, rút lại ép chất lỏng óng ánh chảy ra.

Đợi một hồi cũng không thấy người phía sau di chuyển, Minh Sùng nhếch miệng tự lực cánh sinh, tay hẩn sờ soạng nắm lấy tính khí của Huyền Dân, đưa mông về phía sau, cục huyết khát khao được người xâm lấn mà phần khởi, Minh Sùng thả lỏng hậu huyết để tạo thành lỗ nhỏ, tay cầm lấy thứ thô to để giữa hai mông trượt vào trong, tay còn lại banh mông để miệng huyết đỏ tươi xinh đẹp mở lớn cắn lấy quy đầu, nỗ lực nuốt tính khí thô to vào.

Huyền Dân cúi xuống rũ mắt quan sát động tác của Minh Sùng, con người càng trầm hơn, y động thân một chút sau đó đem tính khí dùng lực nuốt vào.

“A! A...” Minh Sùng đột ngột bị cấm vào khiến vai trượt lên trước một đoạn, khuôn mặt đầy mồ hôi chôn vào sàng đan.

Huyền Dân rên lên từ từ trều sấp, động tác tuy chậm nhưng tiến vào rất sâu, thân cán cường tráng nhét đầy dững đạo, bên ngoài dính sát vào tràng ruột non mềm, gân thô ráp không ngừng ma sát điểm nhạy cảm, hậu huyết không không chế được run lên, điểm nhạy cả bị ma sát khiến dững đạo co giật. Tính khí không ngừng bị hút khiến Huyền Dân cảm nhận được khoái cảm mà động tác tăng nhanh, y thở gấp xoa bờ mông đầy đặn của Minh Sùng, tính khí trong miệng huyết ra vào làm văng ra những bọt nước nhỏ.

“A a... A a... Thoải mái... Quá...” Minh Sùng ưỡn thắt lưng đưa mông về phía sau, miệng huyết bị cấm vào nhu thuậ phun ra nuốt vào tính khí dữ tợn trường lớn, thịt mềm bên trong từ kẽ hở mà lòi ra tạo thành những bọt nước, chất lỏng trong suốt từ miệng huyết chảy xuống, làm hoa huyết trở nên ẩm ướt, chất lỏng óng ánh trượt vào miệng hoa huyết, nhưng từ đó cũng có nhiều chất lỏng chảy ra tạo thành mũi nhọn chảy ướt sàng đan, bộ phận dương vật ngậy ngô còn thừa lại nửa ưỡn lên theo phần thaàn chảy xuống giường, Minh Sùng chống đỡ người, liếm môi quay đầu lại nhìn Huyền Dân, miệng huyết khép chặt cắn lấy tính khí chôn trong cơ thể mình, “Ừm a... Lại dùng lực... Chút... A a a!”

Huyền Dân bị tư thế dâm dăng của Minh Sùng kích thích, y nhắm hai mắt lại, tay nâng cầm Minh Sùng, tay còn lại xẹt qua bụng dưới bóng loáng của hắn, đầu tiên là nắn nắn dương vật mềm mại phía trước, sờ sờ độ cong rõ ràng của bụng hắn, đầu ngón tay ở đầu rốn vẽ vòng tròn rồi trượt lên đầu vú đang sưng vù vỉnh cao.

“A... A... Ừm...” Minh Sùng bị nâng cầm mà ngược đầu, hầu kết nhạy cảm bị vết chai mỏng ở bàn tay như có như không quấy rầy, một bên đầu nhũ bị ngón tay thô ráp xoa nắn gãi gãi, bên trong hậu huyết điểm nhạy cảm cũng bị quy đầu đụng trúng, “Ha a... A a... Nơi đó... Quá... Kỳ quái quá...” Đầu lưỡi đưa ra liếm môi, nước bọt phân bố quá nhiều mà từ khóe miệng hắn chảy xuống tay Huyền Dân, điểm nhạy cảm không ngừng bị va chạm kịch liệt khiến Minh Sùng đỏ cả mắt, hậu huyết từ từ đau xót, miệng huyết kịch liệt co rút lại.

“Thoải mái sao?” Huyền Dân nằm nhoài trên lưng Minh Sùng, xoay đầu hắn qua đụng tới bờ môi kia, hạ thân kéo dài nghiền nát nơi đang bủn rủn của hắn, “Thoải mái không? Hử?”

Minh Sùng bị khống chế ép nâng mặt lên mà chảy nước mắt, giọng nói vốn khàn khàn còn mang theo tiếng khóc run rẩy, “A... Ừm... Đừng chậm... Thoải mái... Nửa... A...”

Huyền Dân thẳng eo, rút tính khí ra nhìn cục huyết mở miệng chảy nước, y cong khóe miệng, tay nắm

chuẩn vào hoa hạt ở hoa môi, ngón tay thô ráp xoa nắn.

“A a! Ô... Nơi đó... Không được...” Minh Sùng muốn kẹp chặt hai chân đang mở lớn lại bị Huyền Dận dùng chân giữ lại, hoa huyết bất lực mà mở ra để ngón tay nhào nặn hoa hạt đang bị sưng to. “Ô ô... Ngừng tay... A a đau... Muốn... Muốn tiểu a a... A —”

Đi theo tiếng hét gào khàn khàn của hắn là hoa huyết ẩm ướt ngọt ngào, chất lỏng sền sệt đi theo chất lỏng trong suốt trào ra, dương vật trước người cũng gắng gượng từ miệng chảy ra niêm dịch, hậu huyết cũng co rút lại phun ra một luồng chất lỏng trong suốt. Hạ thân bị khoái cảm đè ép khiến Huyền Dận rên khê sau đó phun tinh dịch vào bên trong.

“A a!” Minh Sùng bị nóng mà co mông lại, dương vật trước người cùng hoa huyết phun ra chút ít niêm dịch.

“Hô...” Minh Sùng bị buông ra mà cả người xụi lơ, nằm nghiêng trên sàng đang ướt bắn, hắn hít mắt nhìn Huyền Dận còn đang quỳ ở chỗ cũ, tính khí trượt ra khỏi miệng huyết còn gắng gượng, trên nó dính đầy đàm dịch, từ quy đầu chảy xuống nửa người dưới của Minh Sùng, tay Minh Sùng móc một chút dịch trắng nhơ bắn ở đó bỏ vào miệng liếm, hắn nheo mắt lại, cả người bủn rủn nằm trước người Huyền Dận, hai tay thô ráp chuyển tới, đầu ngón tay xẹt qua hậu huyết đi tới hoa huyết hồng nộn, ngón tay dùng sức vén bên trong ra nói với Huyền Dận, “Còn có nơi này... Cũng muốn.”

Huyền Dận nhìn cái bụng phồng lên một chút, lại nhìn ngón tay giữa hoa môi co rúm, che mặt thuận theo ý Minh Sùng lần nữa đem cự vật đưa vào bên trong.

“A... Lớn quá... Nóng quá...” Minh Sùng buông tay đang đỡ bụng ra, khuỷu tay chống lên trán, mở mắt nhìn phong cảnh dưới hông mình, kẻ cái bụng cao là dương vật cùng hai cánh hoa đang sưng lên, cự vật thô to đỏ tươi biến mất trong nơi đang sưng lên ấy. Minh Sùng đung đưa mông, hoa huyết so với hậu huyết càng mềm mại nhiệt tình đón lấy tính khí quá quen thuộc, Minh Sùng vênh cao mông, thân thể di chuyển về trước, hoa huyết nộn hồng mở lớn ý đồ đem tính khí nuốt vào càng sâu, “Ưm a... Cứng quá... Nóng nóng... Thật thoải mái... Sâu hơn một chút... A...”

Huyền Dận tiến vào trong hoa huyết Minh Sùng càng thêm cẩn thận, hắn dè dặt xâm nhập vào dũng đạo trơn trượt nhiệt tình, cảm giác quy đầu đụng trúng thứ gì đó khiến Minh Sùng co giật eo mà rút ra một chút.

“A a...” Vừa nãy bị đụng vào khiến Minh Sùng run eo, hoa huyết phát ra tiếng “Phốc phốc” của chất lỏng văng tung tóe, tiếng nước âm mỹ kích thích lý trí Huyền Dận, thời gian nhập ma càng xoay chuyển, y kiểm chế lực đạo, mọi cử động của Minh Sùng đều dễ dàng gợi lên tình dục của y.

Huyền Dận cúi đầu che đi màu máu đang đổi thay trong mắt, đè nén dục vọng muốn dùng hết sức khiến người dưới thân rên rỉ gào khóc xin tha, từ từ trừu sáp, vì muốn dời đi sự chú ý của hắn mà nhào nặn hoa môi sưng to cùng dương vật đang vênh cao của Minh Sùng.

“A a... Không cần như vậy... Làm...” Sống lưng Minh Sùng tạo thành đường cong, vai rộng thả lỏng, xương vai không ngừng khép lại, hạ thân truyền đến cảm giác khác biệt, âm vật cùng linh khẩu bị đào bởi hòa với

đau đớn trong hoa huyết khiến hấn ngứa ngáy rồi lại sung sướng, ngón chân mới gập lại liền kéo thẳng.

“Đã nói... A...” Minh Sùng cắn răng nhịu cảm giác hạ thể vừa đau đớn vừa vui sướng, “Không cần làm như vậy!”

Minh Sùng gằm nhẹ bò dậy đẩy ngã Huyền Dận, ở lúc Huyền Dận chưa kịp phản ứng lại đã ngồi lên eo y, hoa huyết phần nộn mở lớn kề sát tính khí thô to, cho nó quét qua thấm ướt nơi kia.

“Người trước đây đều là chậm rì rì thao ta sao?” Minh Sùng nhếch miệng ghét bỏ nói, “Vậy ta tự mình mua đưa chuột chơi cho rồi!”

Hấn khê nâng mông lên, để miệng huyết ướt nhẹ của mình thư giãn nuốt lấy cự vật đang ngạnh nóng.

Huyền Dận nhìn động tác Minh Sùng cười trên người mình, hai mắt tối xuống, y kéo Minh Sùng xuống cà chà chớp mũi hôn lên đôi môi đang hé mở của hấn.

“A... Sâu quá...” Minh Sùng giữa kẻ hở đang hôn môi mà rên rỉ, đầu lưỡi chủ động liếm Huyền Dận, hấn xoay eo, mông lên xuống nuốt tính khí Huyền Dận vào càng sâu, tính khí hoàn toàn bộc phát to dài khác thường, Minh Sùng cảm thấy vật cứng kia dường như đâm vào trong dạ dày mình, xoay tay sờ lên phần thân còn lộ phân nửa ở bên ngoài. Trong bụng Minh Sùng nổi lên ghen tị, thân thể hấn run rẩy đem tính khí Huyền Dận nuốt vào một chút nhưng vẫn sợ sệt không dám tiếp tục, hoa huyết ngậm lấy cán co rút vài lần, chất lỏng ở trong người chảy ra từ lỗ hồng kín kẽ.

Huyền Dận cắn cắn lỗ tai đỏ bừng của Minh Sùng, “Sao không tiếp tục làm? Còn nhiều như vậy đây.” Y ưỡn eo để tính khí lại thâm nhập vào một chút.

“A a! Không được! Không được! Quá dài!” Hai tay Minh Sùng chống trên giường muốn nhấc eo lên, tính khí mới vừa được phân nửa rời khỏi miệng huyết, miệng huyết ngậm lấy quy đầu mà co rúm lại.

Huyền Dận cười cười, y xoa bóp hoa hạt đang sung huyết của Minh Sùng, một tay để phía sau, đầu ngón tay đâm vào trong hậu huyết, “Nơi này có thể đi vào thì phía trước cũng có thể.” Dứt lời bỗng đẩy hai tay đang chống đỡ của Minh Sùng ra, Minh Sùng không kịp chuẩn bị mất đi chống đỡ, cả người bủn rủn rơi xuống, côn thịt thô to cứ thế trượt vào miệng huyết, tiếng “Xì xì” vang lên, tính khí to dài đã chôn toàn bộ vào trong hoa huyết Minh Sùng, hai túi “Ba” dính chặt vào hoa môi đang phồng lớn.

Minh Sùng ngược đầu trừng hai mắt, kích thích quá lớn khiến hấn không thể phát ra tiếng, hầu kết lay động từ trong miệng truyền ra tiếng hút khí, tính khí ưỡn cao trước người phun ra niêm dịch rồi một mồi mềm nhũn, ử rử cúi đầu đặt xuống lông mao thô cứng ở dưới hông Huyền Dận.

Huyền Dận xoa xoa mông đang run rẩy của Minh Sùng, hai tay đem hoa môi Minh Sùng kéo mở, nhìn miệng nhỏ đỏ tươi ẩn hiện dưới lông của mình, y khê mỉm cười với Minh Sùng, “Nhìn xem, không phải đã vào toàn bộ rồi sao? Nó gần như còn muốn nuốt vào tiếp đây.” Huyền Dận đè mông Minh Sùng, tính khí vẫn từng chút xâm nhập, hoa huyết mở lớn ngậm lấy hai túi, từ từ chảy ra chất lỏng, thời gian mang thai

khiến bên trong hoa huyết càng ẩm ướt trơn trượt, tính khí chôn sâu giống như được đặt trong ôn tuyền, niêm dịch ẩm áp ôm lấy nó, dững đạo nóng hổi từng chút chèn ép thân gây khiến Huyền Dận rên nhẹ, y giặt eo, quy đầu khổng lồ tiến vào trong tử cung.

“A a không được!” Minh Sùng lập tức vặn vẹo giằng co, bụng dưới bắt đầu cảm thấy đau xót, hoa huyết hé mở phát ra tiếng, từ bên trong không ngừng trào ra chất lỏng, “Quá sâu! Rút ra đi! Đi ra ngoài!”

Huyền Dận cười nhẹ thuận theo phần eo Minh Sùng nâng lên mà từ từ đem tính khí rút ra, tiếng nước từ nơi hai người giao hợp phát ra, niêm dịch dính đầy miệng huyết cùng quy đầu tạo thành thủy ngân.

Minh Sùng chưa kịp thở ra, phần eo lại bị ấn xuống, “A a!” Bụng Minh Sùng lay động một chút, hần run rẩy duỗi tay theo bản năng che bụng, “Bụng... Hài tử... A a... Không muốn như thế... Nhanh... A a...” Côn thịt nóng bỏng không gián đoạn nhanh chóng ra vào nhục đạo, từ nơi giao hợp “Ba ba” phát ra bọt nước, hậu huyết cũng “Phốc phốc” phun ra chất lỏng còn giữ lại bên trong.

“A... A a—” Minh Sùng nâng eo phát ra tiếng hét cao vút, bụng phồng lớn lên một chút, tính khí của hần xui lơ cợ trên bụng Huyền Dận chảy ra nước tiểu, từ lông mao của Huyền Dận mà uốn lượn xuống.

Huyền Dận ngắt lấy mộng Minh Sùng di chuyển rất nhanh sau một lát cũng khẽ run người đem chất lỏng nóng bỏng rót vào trong đó.

Minh Sùng bị buông ra tê liệt ngã xuống giữa hai chân Huyền Dận, cơ thể chịu đựng mãi cảm mà co quắp, tính khí còn đang run rẩy sau khi bắn tinh theo động tác ngã xuống của Minh Sùng mà trượt ra khỏi miệng huyết, tinh dịch còn thừa lại phun giữa hai đùi Minh Sùng, miệng huyết không bị chặn lại mở lớn dâng trào niêm dịch tích lũy đã lâu bên trong, hoa hạt bị thao mà trở nên nát bất diễm lệ, nhục đạo bị thao mà thành hình ống, miệng huyết mất co giãn liếc vào có thể nhìn thấy âm tinh cùng tinh dịch trộn bên trong.

Kích thích quá, thoải mái quá. Thì ra Huyền Dận ở trên giường thô lỗ như thế sao? Mặt người dạ thú! — Minh Sùng bị Huyền Dận trở người bắt ngồi dậy mơ màng nghĩ. Hạ thể dính đáp rất nhanh bị côn thịt nhét vào.

Đêm, còn rất dài.

21. Chương 21: Bánh Bao

“Ồ ~ Lớn quá!”

Tiếng nói hơi quen thuộc lọt vào lỗ tai Minh Sùng, trên bụng thỉnh thoảng truyền tới cảm giác nhột nhột khiến hần không thể ngủ yên, tay hần gãi cái bụng mơ màng mở hai mắt ra, trông mắt màu nâu đậm từ từ chuyển động, rốt cuộc cũng thấy người đang mặc cẩm bào tím đứng ở đó.

“Con đã tỉnh?” Thái quân cười với Minh Sùng, bàn tay không khách khí để lên cái bụng tròn vo, “Bụng con đã lớn như vậy, sao ta nhìn lâu như vậy cũng không thấy động tĩnh gì?”

“Động tĩnh gì?” Minh Sùng ngồi dậy há mồm ngáp một cái, nhìn chung quanh lại chẳng thấy Huyền Dận ở bên cạnh, hắn sờ sờ bụng lớn của mình.

“Chính là cử động của bảo bảo đó.” Thái quân sờ sờ bụng Minh Sùng, “Yên tĩnh như vậy, là bé gái đi?”

Minh Sùng chớp đôi mắt còn chưa tỉnh táo hẳn, hắn không rõ mình ngủ bao lâu rồi, chỉ nhớ mình trước khi ngủ còn bị cơn thịnh nộ cứng ra ra vào vào phía dưới, hiện tại giữa đùi không còn cảm giác bị kéo căng, có lẽ là đã ngủ một ngày một đêm đi.

Minh Sùng mở hai mắt nhìn thái quân ghé vào nhìn bụng mình rất lâu.

“A? Sao người lại tới đây?” Minh Sùng thanh tỉnh trừng mắt nhìn thái quân.

“Ha ha, con thật sự một chút cũng không thay đổi.” Thái quân cười híp mắt xoa xoa đỉnh đầu Minh Sùng, lúc vẫn còn là “Tĩnh Như đại sư” Minh Sùng cũng là bộ dáng mới ngủ dậy mà phản ứng chậm chạp.

“Huyền Thiên tử nói muốn tới tìm Huyền Dận, ta liền thuận tiện tới thăm con một chút.” Thái quân ngồi ở đầu giường, giống như đang nghĩ cái gì khuôn mặt đang mỉm cười bỗng trở nên nghiêm túc, hắn tiến tới gần Minh Sùng nhỏ giọng hỏi, “Các người gần đây cãi nhau sao?”

“A?” Minh Sùng không kịp phản ứng, cãi nhau? Hắn và Huyền Dận dường như từ nhỏ đến bây giờ còn chưa bao giờ cãi nhau lấy một lần đi?

Thái quân sờ sờ cằm, “Có lẽ, chuyện phòng the không êm thấm chăng?”

“...” Minh Sùng giật giật khóe miệng, ở phương diện này thì quá hợp, tiểu đệ đệ của hắn bây giờ vẫn còn đau lắm!

Thái quân nhìn vẻ mặt táo bón của Minh Sùng mà biết đáp án, hắn nói nhỏ, “Nếu không phải chuyện kia, y bây giờ sao lại...”

“Huyền Dận bị gì sao?” Minh Sùng nhú mày.

Thái quân suy tư nhìn Minh Sùng một lát, “Con mới lại tu vi không lâu nên không nhìn rõ đi, chúng ta bình thường mơ hồ có thể nhìn thấy “Hạch tâm” của Huyền Dận, có lẽ là y trong lúc vô tình hiện ra.”

“Hạch tâm?” Minh Sùng mờ mịt.

“Chính là... Tương đương với bản thể, diện mạo như cũ, đó là khởi nguồn của thần lực, bình thường sẽ không dễ dàng nhìn thấy, đại khái là y có vẻ tin tưởng chúng ta, cho nên thỉnh thoảng sẽ để chúng ta nhìn thấy “Hạch tâm” của mình, trước đây chúng ta nhìn thấy là đóa hoa sen màu đỏ tươi, lần này tới tìm các người, thấy...” Sắc mặt thái quân trở nên kỳ lạ.

“Phát sinh gì sao?” Minh Sùng lo lắng nhìn thái quân.

“Thấy màu sắc thay đổi một chút.” Thái quân thay đổi sắc mặt, “Biến thành màu phấn hồng.” Nhớ tới màu hồng nhạt vừa thấy, vẻ mặt thái quân vặn vẹo một chút.

Minh Sùng trừng mắt, “Tắm rửa làm bạc màu sao?”

Thái quân giơ tay gõ đầu Minh Sùng, “Sao mà được.”

“Chỉ đùa chút thôi mà.” Minh Sùng ôm đầu lẩm bẩm, “Sẽ có ảnh hưởng gì sao? Không phải nguyên nhân là ta chứ...” Hắn sờ bụng như nghĩ tới điều gì, “Có phải là nhập ma?”

“Đừng căng thẳng.” Thái quân nắm bàn tay đang siết chặt thành quyền của Minh Sùng, “Nếu nhập ma sớm đã bắt đầu, bất quá y chống đỡ lâu như vậy vẫn luôn duy trì hình dạng nửa thần nửa ma, hiện tại thần vẫn chiếm thế thượng phong. Ta và Huyền Thiên tử không lo chuyện y vì dục vọng mà nhập ma, bởi vì y vẫn như trước có thần cách.” Thái quân nhìn Minh Sùng, “Ma vốn không sai, con là ma đầu tiên tự nhiên được sinh ra, nhưng không khác người thường, tiên giả bởi vì đã tâm cùng dục vọng cá nhân mà làm chuyện trái thiên đạo, bọn chúng sớm muộn cũng phải bị trời phạt.”

“Không nói những thứ này, nghĩ chút chuyện vui đi.” Thái quân cười khê, chỉ chỉ bụng to của Minh Sùng, “Đặt tên cho tiểu tử này chưa? Tên gì?”

Minh Sùng nghe vậy gãi gãi đầu, hắn cười hì hì, “Chỉ có nhũ danh, gọi là bánh bao!” Hắn sờ sờ bụng mình, “Không phải tròn trịa như cái bánh bao lắm sao!”

“...”

Huyền Thiên tử cùng thái quân lần này đến đây là vì muốn báo cho hai người bị thiên đạo triệu hồi, tiên giả chuẩn bị hành động phải cẩn thận hơn, giao phó xong liền vội vàng rời đi.

“Sao vậy?” Huyền Dân nhìn Minh Sùng vẫn không nói lời nào mà ôm bụng — chẳng lẽ bụng đau? Y căng thẳng đi về phía Minh Sùng.

“Ta vốn không chú ý tới...” Minh Sùng sờ bụng, “Thái quân vừa hỏi ta đã bắt đầu nghĩ, bánh bao thật sự đã lâu chưa có động tĩnh gì! Chẳng lẽ có vấn đề gì?”

Huyền Dận dừng một chút, ngồi xuống cạnh Minh Sùng, “Tình Liễu luôn chú ý tới tình hình của người, cũng không có vấn đề gì.”

Minh Sùng có chút dăm chiêu sờ bụng, “Đứa nhỏ này khẳng định không giống ta.” Hắn cười híp mắt nhìn Huyền Dận, “Im lặng như vậy, nhất định là giống tiểu tử người.” Bất kể gặp phải chuyện gì mặt mày vẫn luôn tràn đầy sức sống, vô tư cười thoải mái.

Huyền Dận cong môi mỏng, “Ta hy vọng hài tử lớn lên sẽ giống ngươi.” Tay y đặt lên mu bàn tay đang vuốt ve bụng của Minh Sùng.

“A!” Minh Sùng cơ thể kéo căng, hắn trừng trừng nhìn bụng mình, “Động rồi!” Hắn sờ về nơi rung động vừa nãy, đẩy y phục lộ ra cái bụng tròn vo, “Bánh báo, bánh bao, bánh bao nhỏ ~ Lại động nữa đi ~”

Huyền Dận bật cười nhìn vẻ mặt nịnh hót của Minh Sùng đang ôm bụng nói chuyện, nhưng cũng đem lực chú ý tập trung vào cái bụng lộ ra của hắn — qua hồi lâu, cái bụng lại nhô lên nơi hai người đặt tay chồng lên nhau.

22. Chương 22: Sóng Ngầm

Huyền Dận cảm thấy rất đau đầu.

Mang thai tám tháng, bụng Minh Sùng lớn lắm rồi nhưng không biết vì chuyện gì, Minh Sùng gần đây càng hiếu động, giống như có tinh lực cùng thể lực bất tận – có lẽ là do buồn chán do ở trong thạch thất quá lâu sao?

Mới vừa đi tìm đồ ăn vặt tới cho Minh Sùng, Huyền Dận trên đường về bắt gặp Minh Sùng, đầu y chỉ còn chóng mặt, “Ngươi đang làm gì?!”

Minh Sùng lại đang... Leo cây, không sai, là leo cây — bên cạnh thạch thất có một gốc cây già có nhánh cây lớn, nhánh cây lại mọc trên vách đá lúc thường rất dễ nhìn. Nhưng Huyền Dận bây giờ chỉ muốn chặt nó xuống.

Bụng bự giống như không ảnh hưởng gì tới động tác của Minh Sùng, hắn trượt xuống cành cây khỏ gần thạch thất, đặt mông ngồi xuống nhánh cây, tay với lấy trái cây trên cành.

“Ta thấy quả này hình như ăn ngon lắm đó!” Minh Sùng phát hiện Huyền Dận, hắn cười ha hả nháy mắt mấy cái.

“Ngươi đi xuống!” Huyền Dận đặt hộp cơm xuống, bước nhanh lại gần Minh Sùng.

“Nhẹ nhẹ, không xuống! Ta muốn hái quả kia!” Minh Sùng làm mặt quỷ với Huyền Dận, uốn éo người tiếp tục đại nghiệp hái trái cây của mình.

Nghe thấy cành cây phía dưới Minh Sùng phát ra tiếng “Cọt kẹt”, Huyền Dận tinh thần căng thẳng, “Người đừng di chuyển! Ta giúp ngươi hái!”

“A?” Minh Sùng không nghe rõ Huyền Dận nói gì, hần quay đầu nhìn Huyền Dận một chút, nửa người trên chuyển động khiến cành cây xuất hiện vết nứt, rốt cuộc chịu không được gãy đi.

A, nguy rồi — Bụng dưới Minh Sùng bỗng cảm thấy đau quặng.

...

“Ồ?” Đặt móng xuống vật thể mềm mại Minh Sùng tò mò mở mắt ra, thấy mình đang đè lấy Huyền Dận.

“Minh Sùng.” Huyền Dận mới vừa bay người qua đỡ lấy nhưng vì trọng lượng quá nặng mà nhăn mặt, thâm trầm nhìn Minh Sùng.

“Ha ha ha! Không nên tức giận nha!” Minh Sùng cười lớn kéo Huyền Dận lại hôn lên bờ môi, chớp mũi cà cà Huyền Dận, “Ta biết mình nhất định sẽ không sao, bởi vì có ngươi ở đây.”

Huyền Dận thở dài, tức giận mới vừa hình thành liền bị Minh Sùng dập tắt.

Nhìn nét mặt cong lên của Minh Sùng, y cảm thấy đầu càng đau.

“Này này! Ban ngày ban mặt, hai người có thể bớt khoa trương tí được không?” Dem Minh Lộ cùng mang thảo dược đi phơi nắng xong trở về thạch thất thấy cảnh này khiến Tĩnh Liễu đau đầu, hai người này mỗi ngày sao không chán mà cứ thích dính vào nhau chứ?

“Ồi da, các ngươi về rồi! Ai nha tiểu Liễu đang ghen tị sao?” Minh Sùng nghe vậy cười híp mắt đứng dậy, tiến lên trước cả hai hôn lên mặt mỗi người một cái — động tác nhanh nhẹn mạnh mẽ khiến người khác cảm thấy hần không giống mang bầu, Minh Lộ chưa kịp phản ứng lại khuôn mặt nhỏ nhắn đã bị nhéo nhéo, “Tiểu Lộ ngày càng có thịt nha, để ta nhéo nhéo cái nào!”

Không kịp chuẩn bị dán ngum nước miếng lên mặt khiến Tĩnh Liễu cả người cứng đờ lấy ống tay áo lau mặt, nhìn vẻ mặt bất đắc dĩ của Huyền Dận, hần thở dài, nơi này người duy nhất có thể khống chế Minh Sùng lại không nỡ đánh mắng hần, trái lại còn nâng niu để lên đầu, Tĩnh Liễu cảm thấy Minh Sùng như vậy là do Huyền Dận sủng ra.

“Leo cây?! Còn rớt xuống?!” Tĩnh Liễu bắt mạch cho Minh Sùng trừng mắt nhìn tên kia, hần nắm cổ tay Minh Sùng tỉ mỉ kiểm tra lần nữa. Hần cảm thấy khó mà tin nổi, người mang bầu sao lại lỗ mãng như thế?

Tinh lực cũng quá dồi dào đi?! Hơn nữa còn có thể leo cây? Thể lực này không giống người thường tí nào cả!

Mạch tượng tất cả bình thường, Tĩnh Liễu nhìn Minh Sùng, “Bụng không đau sao?”

“Không ăn đồ hư bụng sao lại đau chứ?” Minh Sùng nhàm chán ngáp một cái, sờ lên bụng lớn của mình.

Tĩnh Liễu xoa trán, lão đảo đứng dậy đi sắc thuốc, mấy ngày nay hắn cảm thấy tuổi thọ của mình giảm không ít.

Minh Sùng nháy mắt mấy cái, nhìn thấy Minh Sùng ngắc đôi mắt nhỏ tò tò nhìn bụng mình, hắn cười cười, ngoắc ngoắc tay bảo Minh Lộ đi qua, “Muốn sờ một cái không?”

Minh Lộ hai mắt sáng ngời, “Lạch bạch lạch bạch” chạy tới trước người Minh Sùng, nó cẩn thận đưa tay để lên bụng tròn vo của Minh Sùng, “Chủ nhân, nơi này thật sự có em trai nhỏ sao?”

Minh Sùng cười ha ha, “Cũng có thể là em gái nha.” Vừa dứt lời, bàn tay Minh Lộ sờ lên nơi hơi lồi lên.

“Oa!” Minh Lộ nâng tay lên, nhìn thấy nơi kia mơ hồ xuất hiện dấu tay nhỏ, nó tò mò đưa tay lại dán vào dấu tay nhỏ kia.

“Ha ha ha, xem ra bánh bao rất thích người đó!” Minh Sùng cười lớn.

“Em trai em gái sẽ giống chủ nhân như đúc sao?” Minh Lộ nhìn Minh Sùng.

“Ừm... Ta cảm thấy sẽ giống Huyền Dân như đúc đó.” Minh Sùng xoa cằm, trong đầu tưởng tượng tới phiên bản nhỏ của Huyền Dân chảy nước miếng bị bắt gọi mình là “Cha cha”. Tiểu Huyền Dân chảy nước miếng! Tiểu Huyền Dân bị bắt kêu! Tiểu Huyền Dân hai mắt nhắm lẹ! Tiểu Huyền Dân trắng mịn non nớt! — Đáng yêu nhất trần đời rồi!

Huyền Dân nhìn Minh Sùng mị mị nhìn chăm bản thân, sau lưng không khỏi ớn lạnh.

23. Chương 23: Biến Mất

Nếu để Minh Sùng trôi về nửa canh giờ trước, hắn tuyệt đối sẽ không lựa chọn thừa dịp Huyền Dân đi mua đồ ăn vặt cho mình mà cưỡng bức dụ dỗ dẫn Tĩnh Liễu cùng Minh Lộ ra ốc đảo ngoài thạch thất chơi.

“Hừ, thì ra thái quân đem người trốn ở đây, chúng ta không dễ tìm a!”

Ba người Minh Sùng bị một đám người mặt lạnh đứng chặn trước người, phía sau là hồ nước lớn.

“Là tiên giả.” Minh Sùng nắm chặt nắm đấm, nhỏ giọng nói với Tĩnh Liễu, “Người mang theo Minh Lộ chọn đúng thời cơ dọc theo ven bờ chạy đi!”

Tĩnh Liễu mặt lạnh tiến lên che trước người Minh Sùng, Minh Lộ cũng nắm chặt tay áo Minh Sùng không buông.

“Chúng ta không làm hại người phạm, các người tránh ra.” Tên tiên giả cầm đầu hừ lạnh lấy ra pháp khí.

Minh Sùng cầm lấy ống tay áo Tĩnh Liễu, “Tiểu Liễu, nghe lời, đi mau!” Hắn quan sát đám tiên giả đối diện liên tiếp lấy ra pháp khí, cho dù bọn chúng nói không làm hại người phạm, nhưng một khi động thủ không tránh sẽ làm Tĩnh Liễu cùng Minh Lộ bị thương.

“Người đã gần sinh, ta sao có thể không để ý tới chứ?” Tĩnh Liễu cùng Minh Lộ đều phạm nhân, trực diện là tiên giả khiến bọn họ cảm thấy áp bức rất lớn nhưng lại quật cường không bỏ rơi Minh Sùng.

“Hừ!” Tên cầm đầu phất tay áo một cái, một trận gió mạnh đem Tĩnh Liễu cùng Minh Lộ đẩy ra một bên, “Các người đã không muốn đi, vậy thì đợi ở một bên đi.”

“Các người làm cái gì?!” Tĩnh Liễu trợn to hai mắt, thân thể như bị nghìn cân đè lấy không thể động đậy được.

“Chủ nhân, chủ nhân!” Minh Lộ vành mắt đỏ lên nhìn Minh Sùng.

“Ồn ào quá.” Một tên tiên giả không chịu được vung tay lên, Tĩnh Liễu cùng Minh Lộ lại không thể phát ra âm thanh nào.

Minh Sùng cắn răng đỡ bụng lui về sau một chút, hắn nở nụ cười châm chọc, “A, các người lần này tới toàn bộ sao? Là sợ cứ tiến lên như vậy không chiếm được tiện nghi sao? Thật là một lũ nhu nhược.”

“Người!” Một tên tiên giả gầm nhẹ bước về phía trước, lại bị tên cầm đầu ngăn cản.

Tiên giả kia cười lạnh, “Bây giờ nhìn lại có lẽ chúng ta lo xa rồi.” Gã chán ghét liếc mắt nhìn bụng Minh Sùng, “Nghe đồn ma đầu tiên là loài lưỡng tính, hiện tại vừa mình đúng như dự đoán, thật sự là quái vật đáng ghê tởm.”

Minh Sùng nắm chặt nắm tay, mạnh mẽ trừng bọn tiên giả đối diện.

“Bất quá cũng quá dễ cho chúng ta, người bây giờ không thể dùng ma lực đi?” Tên kia cong khóe môi cười

lên, “Với chúng ta mà nói, người bây giờ không khác gì phế vật giống người phạm, một người tùy tiện cũng khiến người hồn phi phách tán, mang theo cả tạp chủng của mình.”

“Dưới cái nhìn của ta, đám các người là đám tạp chủng phế vật chỉ có dã tâm muốn thay thế được thần.” Minh Sùng hừ lạnh, “Nếu như hai vị thần kia ở, đám rác rưởi các người có thể làm gì chứ?” Hắn thừa dịp tinh thần đám tiên giả bất ổn mà lùi về sau hai bước dọc theo hồ nước chạy đi.

Một mảnh lụa trắng bay ra, như có sinh mệnh mà quần lấy chân hắn khiến hắn vấp ngã.

Minh Sùng bị ngã về trước chỉ có thể mím môi che bụng trở mình không cho nó rơi xuống trước, sống lưng bị đá vụn đập tới khiến hắn đau đớn rên lên.

“Chúng ta tốc chiến tốc thắng đi.” Một tên tiên giả nói khê với tên cầm đầu, “Bọn họ sắp về rồi.” Dứt lời gã xách trường kiếm trong tay bay về phía Minh Sùng bị vãi trắng trời lại không thể động đậy.

Gã đá một cước vào bụng Minh Sùng, “Thứ dơ bẩn như vậy, không nên tồn tại trên thế gian.”

Bụng truyền tới cảm giác đau đớn khiến sắc mặt Minh Sùng trắng nhợt, mồ hôi lạnh ùa ra.

Tiên giả kia đạp chân lên bụng Minh Sùng, tay giơ lên trường kiếm sắc bén, “Bất quá cũng nhờ có người sinh ra, mới để cho tên kia có nhược điểm.” Dứt lời nâng kiếm trong tay đâm thẳng qua da Minh Sùng thẳng tới lồng ngực của hắn.

“A! Vị công tử này ngài không sao chứ?” Trong trán nhỏ tiểu thương bán ô mai sợ hết hồn, nam tử mặc áo trắng trước mắt giữa chân mày đột nhiên tràn ra dòng máu đỏ dầm hù dọa hắn.

Huyền Dân nhìn máu nhỏ xuống vạt áo, trông mắt đột nhiên run rẩy, thân ảnh thon dài màu trắng trong nháy mắt biến mất trên đường phố, bình chứa đầy ô mai ngã xuống vỡ vụn trên mặt đất.

“A!” Minh Sùng trợn to hai mắt, thân thể đau đớn khiến làn da trở nên đỏ bừng.

“Cho nên chúng ta phải cảm ơn người a.” Thân kiếm xé rách cơ thể phát ra tiếng kéo kẹt khiến người khác dựng tóc gáy, dòng máu đỏ sẫm tuôn ra chảy ướt một vũng dưới thân Minh Sùng.

Minh Sùng trừng mắt cắn chặt răng, không muốn phát ra tiếng thét yếu thế, dưới thân truyền đến ẩm ướt khác thường, hắn không cam lòng trợn to hai mắt đang hiện ra từng tia tơ máu.

Tiên giả kia nhìn hai mắt Minh Sùng từ từ lơ mờ, nụ cười bên mép không ngừng mở rộng, khi gã há mồm định nói thêm gì nữa, lại thấy hai mắt vốn đang lơ mờ của Minh Sùng đột nhiên trở nên đỏ đậm, một trận áp bức nặng nề xuất hiện khiến trường kiếm trong tay gã gãy vỡ thành hai đoạn.

“Sao...” Thắc mắc của tiên giả còn chưa phát ra, liền trở mắt nhìn thân thể của mình theo tiếng “Răng rắc” vụn vụn biến hình.

“Chuyện gì xảy ra?” Nhìn đồng bạn chết thảm, đám tiên giả rối loạn lên, “Không phải nói hắn không thể sử dụng ma lực sao?”

“Là thai nhi!” Một tên tiên giả chú ý tới bụng Minh Sùng, “Nhất định là thai nhi! Cơ thể mẹ bị tổn thương khiến nó thúc giục thứ ma lực dở bần kia!”

“Bánh bao, bánh bao, đừng sợ...” Minh Sùng ôm bụng, ma khí màu tím tạo thành lá chắn ngăn đám tiên giả đang kêu lên ra.

Minh Sùng giãy dụa bò dậy dựa vào trên cành khô, hắn nhẹ giọng nói, “Bánh bao, đừng sợ, cha sẽ bảo vệ con.” Minh Sùng cắn môi nắm chặt tay cầm thân kiếm ở lồng ngực dùng lực rút ra, máu đỏ tươi phun ra tung tóe, Minh Sùng cả người bị mồ hôi lạnh thấm ướt, hạ thân cũng từ từ tràn ra chất lỏng đỏ sẫm.

Minh Sùng cố gắng duy trì tỉnh táo, hắn cười cười, ôn nhu sờ lên bụng bự, thấp giọng nỉ non, “Tiểu bao tử, bánh bao, bánh bao của ta...”

Đôi mắt Tinh Liễu như muốn nứt ra, Minh Sùng từ từ nâng thân kiếm vỡ trong tay, cắt xuống bụng của mình.

Bụng cùng ngực truyền tới cảm giác đau nhức khiến thần trí Minh Sùng mơ hồ, ma khí ám sắc từ lá chắn bắt ổn lay động, vốn đôi môi đầy đặn cũng bị cắn đến tàn tạ không chịu nổi, Minh Sùng đưa tay vào trong bụng, lực lợi bắt được cánh tay nhỏ nhỏ.

“Bánh bao... Bánh bao... Còn chưa có đặt tên cho con đây... Huyền Dân... Hàn Mạch...” Đôi mắt nâu của hắn từ từ trở nên ảm đạm, rốt cuộc tia sáng cuối cùng cũng biến đi.

Ma khí màu tím tản đi, đám tiên giả bắt đầu khởi động cầm pháp khí xông lên trước, nhưng chớp mắt lại cùng nhau đứng tại chỗ cũ.

Hai bóng người màu trắng đột ngột xuất hiện giữa đám tiên giả cùng Minh Sùng.

“Đây là hậu quả của người khi khoan dung cho đám căn bản này.” Tâm ma đứng ở trước người Huyền Dân, mặt không thay đổi nhìn hai cỗ thân thể một lớn một nhỏ nằm trong vũng máu lớn, gã xoay người, đôi mắt đen kịt chảy ra vệt đen, gã động thân đi đến chỗ Huyền Dân, hai thân ảnh màu trắng từ từ dung hợp lại với nhau.

Đám tiên giả đứng sau lưng Huyền Dân không thấy đôi mắt y bỗng nhiên trở nên đỏ thẫm, hoa văn giữa chân mày cũng tràn ra dòng máu nhuộm lên da thịt trắng nõn, máu từ hai mắt chảy xuống không khác gì nước mắt của Tu La dưới địa ngục.

Y đi từng bước tới gần Minh Sùng bị máu nhuộm cả thân dựa lên thân cây không lên tiếng nào mà cúi thấp đầu, quỳ xuống đem hân ôm vào trong lòng.

Lúc Huyền Dận đến Tĩnh Liễu đã có thể động dậy lại, hân mang theo Minh Lộ nước mắt đầy mặt chạy về phía hai người, hân ôm lấy đứa nhỏ giống như mèo con, đứa nhỏ hô hấp đứt quãng, nhưng lại không phát ra tiếng nào.

“Tại sao lại muốn tổn thương hân lần nữa...” Huyền Dận lẩm bẩm, dưới thân hân đột ngột xuất hiện nụ hoa hồng nhạt, nụ hoa nở ra, màu sắc từ từ trở nên đỏ như máu, trong không khí tràn ngập mùi thơm nồng nặc xen lẫn mùi máu tanh như có như không.

“Mùi gì thế?” Đám tiên giả hoảng loạn kêu lên.

Dưới thân Huyền Dận huyết liên từ từ sinh trưởng tràn lan, từng đóa huyết liên nở rộ trên mặt đất.

“A a a a —”

Nơi huyết liên sinh trưởng, cây cối cháy khô mục nát, đám tiên giả bị huyết liên đụng vào da thịt dần tan thành bột máu chỉ còn xương trắng liên tiếp ngã xuống đất, đám tiên giả gần như trong nháy mắt toàn bộ đều trở thành bột máu, cả thế giới như bị máu tươi che lấp, nhìn cảnh tượng giống như địa ngục nhân gian, Tĩnh Liễu không khỏi ôm chặt đứa nhỏ trong ngực bịt mũi che miệng, hân không đành lòng nhìn về phía hai người trong vũng máu, mím môi cúi đầu ngồi xổm ôm lấy Minh Lộ đang ô ô khóc lớn.

Huyền Dận ôm chặt thân thể từ từ lạnh như băng, khóe mắt tràn ra chất lỏng đỏ tươi như máu, lại như nước mắt.

“Người muốn rời khỏi ta sao?”

24. Chương 24: Sống Lại

Bầu trời bắc mặc bị huyết sắc chiếm lấy, trên đại mạc vô duyên vô cớ nở lên từng đóa hoa sen đỏ như máu, hoa sen sinh ra ở nơi không có một ngọn cỏ, bắc mặc vốn không có nhiều cây cỏ bây giờ đã đầy rợp cây ngọn cỏ đâm chồi nảy lộc.

Mắt thấy da thịt chó hoang đụng vào hoa sen mà trong nháy mắt trở thành biển máu, cư dân trong thành trấn bắc mặc dồn dập trốn dưới nóc nhà, tránh né hoa sen đang không ngừng lan tràn sinh sôi.

Toàn bộ bắc mặc đều bị xen lẫn giữa hương hoa và mùi máu tanh.

“Sư phụ, con nghĩ chủ nhân ở đó...” Minh Lộ kéo áo Tĩnh Liễu.

“Không được.” Tĩnh Liễu ôm lấy đứa trẻ suy yếu trước ngực, hần và Minh Lộ đã bị hoa sen vây quanh, đồng xương trắng rơi vào giũ bụi hoa, trong tầm mắt của hần toàn màu đỏ tươi, nếu không phải Huyền Dân còn sót lại một tia lý trí, bọn họ hiện tại có lẽ cũng đã hóa thành biển máu.

“Minh Lộ, người cùng sư phụ cùng nhau chăm sóc tiểu bao tử.” Bởi vì sinh ra trong tình huống như vậy, Tĩnh Liễu chỉ có thể cởi áo ngoài bao lấy bánh bao, đứa nhỏ da dẻ tái nhợt khác thường, giữa chân mày hoa văn màu đỏ càng thêm diêm lệ, hơi thở đứt quãng, nhưng vẫn thủy chung ngoan cường mà hô hấp.

Tĩnh Liễu liếc nhìn Huyền Dân cách đó không xa, y vẫn không động đậy ôm Minh Sùng không còn hơi thở, giống như một bức tượng điêu khắc tinh xảo, toàn thân áo trắng trong bầu trời huyết sắc càng thêm hài hòa.

Còn tiếp tục như vậy, hần và Minh Lộ cũng khó mà thoát cái chết.

“Oa oa oa! Trời ạ! Cái gì thế này?”

Một giọng nói ôn hòa vang lên.

Từ trong ánh tím quen thuộc xuất hiện hai người trước mặt Tĩnh Liễu, giống như cảm thấy mặt đất đang bị huyết liên ăn mòn, bọn họ cũng không trực tiếp đáp xuống mà là miễn cưỡng bay phía trên.

“Sùng nhi!” Thái quân sau khi nhìn rõ tất cả đi nhanh tới trước mặt hai người, nhìn thấy Minh Sùng khiến hần nhắm hai mắt lại, sau lại tiếp tục mở mắt tỉ mỉ nhìn Minh Sùng lần nữa mà thở phào nhẹ nhõm.

“Đây chính là sức mạnh của Cổ Thần thiên địa đồng sinh... Ý của thiên đạo là như vậy sao?” Huyền Thiên tử lạnh nhạt nhìn xương trắng chất đầy mà thấp giọng nói.

Thái quân muốn chạm đến Minh Sùng bị một cỗ khí vô hình chặn lại, hần ổn định thân thể, vừa ngẩng đầu liền đối mặt với trông mắt đỏ như máu, trên mi tâm của Huyền Dân còn mang theo vết máu, khuôn mặt tuần mỹ liền trở nên vô cùng khủng bố.

“Quả nhiên vẫn là nhập ma... Rõ ràng là sắp được làm sạch...” Nghĩ đến trước đây không lâu mới nhìn thấy hoa sen màu hồng nhạt, thái quân bất đắc dĩ cười cười, bây giờ hần đã không còn nhìn thấy hạch tâm của Huyền Dân, nhưng nhìn huyết liên khắp nơi chắc nó cũng biến về huyết sắc rồi.

“Phải ngăn cản hần.” Huyền Thiên tử đáp xuống cạnh thái quân, “Hoa sen máu này đã lan tràn ra bắc mạc.”

Thái quân gật đầu, hít sâu một hơi, hét về phía Huyền Dân, “Dừng lại! Huyền Dân! Hần còn sống!”

Hai con mắt đỏ ngòm từ từ nhìn thái quân, tinh thần áp bức mạnh mẽ khiến hai vị tân thần cảm thấy đau đầu, thái quân đỡ trán tiếp tục nói, “Hắn vốn không phải người phạm, chết đi chỉ là phạm thể, chỉ cần ma nguyên vẫn còn, Sùng nhi liền có thể sống lại!” Hắn dừng lại một chút rồi kêu lớn, “Minh Sùng! Chơi đủ rồi đi ra cho ta! Nam nhân của ngươi mất không chế rồi! Ngươi không cần đứa nhỏ nữa?”

Tĩnh Liễu cách đó không xa nhất thời trợn mắt ngoác mồm — tình hình thế nào à?

Chỉ thấy một tử quang cầu to bằng nắm tay từ lồng ngực Minh Sùng bay lên, nó thân mật xoay quanh Huyền Dận hai vòng, ở chóp mũi Huyền Dận chọt chọt sau đó bay về phía Tĩnh Liễu, lẳng lặng dừng ở gần cổ bánh bao, đứa nhỏ da vốn nhợt nhạt nhất thời có chút huyết sắc.

“Minh Sùng?” Huyền Dận lăm băm nhìn nó quang cầu lúc sáng lúc tối như đang hô hấp.

— Ta đã nói sẽ không bỏ ngươi nữa!

Giọng nói thô lỗ quen thuộc truyền tới trong đầu Huyền Dận.

Tròng mắt xinh đẹp chảy ra chất lỏng màu máu, huyết liên trên đất dồn dập tung bay, cánh hoa màu đỏ múa may đầy trời.

“Sức sống của ma rất mạnh, chỉ cần ma nguyên vẫn còn, bọn họ có thể đúc lại thân thể cho mình, năm đó Sùng nhi bị tiên giả tàn sát được phụ mẫu hắn dùng toàn lực che chở ma nguyên cho hắn, đem hơn phân nửa hồn phách tiến vào cơ thể đứa trẻ bị người ta vứt bỏ.” Thái quân đáp xuống mặt đất kéo Huyền Dận, “Bây giờ rút khỏi thân thể phạm nhân, Sùng nhi hiện tại đã trở về chân thân của hắn.”

Nhìn trong mắt Huyền Dận bắt đầu khởi động huyết sắc, thái quân thở dài, “Bây giờ chỉ còn lại ta cùng Huyền Thiên tử là thần. Tiên giả bị tàn sát hết là điều tất nhiên, Ma thần xuất thế cũng là điều tất yếu, bất cứ sự vật gì ra đời hay biến mất đều được tính toán trong thiên đạo.”

Tĩnh Liễu ôm đứa nhỏ hô hấp từ từ vững vàng đưa cho Huyền Dận, ma nguyên màu tím theo hô hấp của đứa nhỏ mà lúc sáng lúc tối, hài hòa tự nhiên.

25. Chương 25: Trở Về

Thời gian trôi qua rất nhanh, đã qua hơn một năm, Minh Sùng đúc lại thân thể tiến độ cũng rất chậm, bây giờ chỉ có thể trong khoảng thời gian ngắn hóa thành hình người.

“Tiểu bao tử, đến nơi này của ta!” Minh Sùng ngồi xổm cách đứa nhỏ không xa quơ quơ cây cỏ đuôi chó trong tay, thân thể bán trong suốt không ổn định lay động.

Minh Sùng cùng Huyền Dận đều không có dòng họ, cho nên bọn họ đặt cho đứa nhỏ cái tên là Liên, đứa nhỏ này rõ ràng càng ngày càng giống Huyền Dận, ngoại trừ giữa chân mày có vết hồng dài nhỏ cùng màu mắt nâu nhạt, căn bản chính là Huyền Dận thu nhỏ, trong cơ thể của nó chứa đựng sức mạnh lớn hơn cả Cổ Thần Huyền Dận, nhưng thân thể lại vô cùng yếu ớt, có lẽ bởi vì do tình huống sinh ra kia, ban đầu mấy ngày thường nếu không ở hình người liền biến thành đóa hoa nhỏ trắng như tuyết — lần đầu tiên biến hình suýt chút nữa dọa sợ Tĩnh Liễu cùng Minh Lộ.

“Cha... Cha...” Đứa nhỏ đáng yêu như được đúc từ ngọt ngào chạy về phía Minh Sùng.

“Người coi nó là mèo sao?” Tĩnh Liễu ngồi ở một bên gặm hạt dưa chống cằm nhìn Minh Sùng dùng cổ đuôi chó đùa đứa nhỏ lớn lên trắng nõn non nớt.

“Ta cảm thấy cần phải thay nhũ danh cho nó, phải gọi là tiểu miêu mới đúng.” Âm thanh Minh Sùng không ổn định lắm, thỉnh thoảng còn mơ hồ biến mất, hắn dùng dưa cây cỏ trong tay, nhìn đứa nhỏ nhà mình dùng bàn tay nhỏ nhắn đi bắt nó.

“A, tiểu sư thúc đến, thời gian của người sắp đến rồi đi?” Tĩnh Liễu vỗ sạch cặn trong tay, gọi Minh Lộ.

“Phụ... Thân...” Nhìn thấy Huyền Dận đi vào sân, đứa nhỏ lập tức vui vẻ bước chân ngắn đi tới cạnh Huyền Dận, té nhào lên đùi y.

Huyền Dận ôm lấy thân thể nhỏ nhắn đi về phía Minh Sùng.

Minh Sùng nhún vai ném đi cây cỏ đuôi chó trong tay lắc người biến về quang cầu bay vào trong lồng ngực Huyền Dận.

“Minh Lộ, chủ nhân của người muốn tu luyện, người mang theo tiểu bao tử đi chơi đi.” Tĩnh Liễu ngoác tay ra hiệu Minh Lộ bảo nó dẫn đứa nhỏ bám dính cha mẹ không đi.

Bóng đêm dần dày đặc, Minh Sùng dưới sự trợ giúp tu hành của Huyền Dận sau hồi lâu không chịu được mà xao động — thân thể hắn tiến độ đúc lại chậm như thế nguyên nhân lớn nhất có thể là do vậy — quang cầu màu tím đảo quanh Huyền Dận, thỉnh thoảng nghịch ngợm va vào y.

Từ khi Minh Sùng biến về ma nguyên, Huyền Dận vốn ít lời càng thêm trầm mặc, hiện tại gần như cả ngày không thấy y nói ra chữ nào.

Huyền Dận đón lấy quang cầu lúc sáng lúc tối vuốt ve, mi dài nhỏ dày được ánh trăng chiếu lên ở nơi chỉ đây bóng tối, “Xin lỗi...” Nếu như ngày đó y không rời đi...

Ma nguyên nhẹ nhàng lay động một chút, tránh khỏi tay Huyền Dận.

— Người nhìn ta!

Minh Sùng mang theo nụ cười trầm thấp truyền tiếng nói vào đầu Huyền Dận.

Ma nguyên lúc Huyền Dận ngẩng đầu lên hơi lay động vài vòng, ánh sáng nhỏ nhẩn từ giữa màu tím bay ra, giống như ngôi sao trên bầu trời, chút ánh sáng ấy tỉ mỉ hạ xuống cạnh Huyền Dận bay quanh thân y giống như đom đóm.

— Khà khà! Ta gần đây buồn chán mà nghiên cứu ra, đẹp lắm đi!

Huyền Dận sững sờ nhìn quang cầu ở giữa không trung, điểm sáng trước khi chạm vào đầu ngón tay lạnh lẽo của y lại tan thành càng nhiều ánh sáng nhỏ.

“Vui vẻ chút đi.” Ma nguyên từ từ hóa thành hình người, Minh Sùng trống rỗng ôm lấy Huyền Dận, chóp mũi cà cà, đôi mắt dưới màn đêm đen kịt trở nên sâu thẳm phản chiếu ánh sáng màu tím, mênh mông như biển trời đầy sao, “Cười lên một cái sẽ càng đẹp hơn nha!”

Minh Sùng nhìn chăm chăm khiến Huyền Dận từ từ câu khóe miệng lộ ra nụ cười yếu ớt.

“Như vậy mới đúng chứ!” Minh Sùng cười híp mắt hôn Huyền Dận một cái, thân thể bán trong suốt liền trở về ma nguyên.

Túc điều động tiền lâm, thần quang thượng đông ốc. (1)

Lại bắt đầu một buổi sáng.

Hơi lạnh theo nắng sớm xuyên qua cửa sổ chiếu tới người đang nằm trên giường.

Huyền Dận nghe thấy tiếng chim kêu riu rít mà mở hai mắt ra, đôi mắt đen lầy đối mặt với đôi mắt màu nâu nhạt — chân chân chính chính tồn tại, cũng không phải là đôi mắt mờ như cũ.

Minh Sùng nằm nghiêng gối lên cánh tay của mình, giọng nói trầm thấp từ lâu khắc sâu trong tâm trí Huyền Dận từ cặp môi đầy đặn kia phát ra.

“Sớm a, Huyền Dận.”

=====

(1): Đây là 1 câu thơ trong bài thơ “Thần Hưng” của Lý Bạch. Nguyên văn câu thơ là: túc điều động tiền

lâm, thần quang thượng đông ốc. Đồng lô thêm tảo hương, sa lung diệt tàn chúc. Đầu tỉnh phong sảo dĩ, nhân bảo thụ sơ túc. Khởi tọa ngọt vô tư, khẩu xỉ tam thập lục. Hà dĩ giải túc trai, nhất bôi vân mẫu chúc. Ý nghĩa là: Chim chóc sống ở trước ngõ rừng cây, ánh mặt trời lên cao ở mái hiên phía Đông. Cả câu thơ nói về cuộc sống thanh thoản thoả mái không vướng bụi trần.

26. Chương 26: Phiên Ngoại 1 : Tâm Ma

Đó là chuyện phát sinh trước khi Minh Sùng mang bầu.

“Ồ? Đây là đâu?” Minh Sùng tò mò đánh giá bốn phía, hắn đang ở một trời tuyết trắng mênh mông, từng bông hoa tuyết rơi xuống giữa bầu trời, thân thể không cảm thấy giá lạnh mà lại có chút ấm áp, Minh Sùng cứ thế đạp lên tuyết đọng dày đặc đi trong tuyết.

“A?” Trước mắt hắn dần xuất hiện một đại thụ trụi đen thui.

Dưới tàng cây có một bàn đá vuông, trên bàn có một bàn cờ, một nam tử mặc áo trắng đang ngồi trước bàn, tay chống cằm buồn chán tự mình đánh cờ.

Minh Sùng chớp mắt đến gần vài bước, “A! Huyền Dân! Người ở đây làm gì?” Hắn chạy nhanh tới trước, “Oa!” Chạy quá mau khiến đầu hắn bị đá vào hòn đá chôn trong tuyết mà bổ nhào về trước.

“A...” Thân thể rơi vào ôm ấp quen thuộc, chớp mũi cũng ngửi thấy mùi thơm thân quen.

“Người sao... Ở đây?” Huyền Dân nâng Minh Sùng dậy, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc.

“Ha ha! Ta cũng không biết nữa!” Minh Sùng gãi gãi đầu, “Người ở đây làm gì chứ?”

Huyền Dân nhếch môi cười, “À? Ta vẫn luôn ở đây mà.”

Minh Sùng không rõ gì chớp mắt nhìn chằm đôi mắt đang lộ ý cười của Huyền Dân — Cảm giác, hình như có chút không giống thì phải?

Huyền Dân ngồi trở lại trước bàn, vén tóc mai ra sau tiếp tục xếp cờ, trông mắt đỏ tươi buông xuống.

— Đúng rồi, đôi mắt không giống nhau!

“A! Mắt của người!” Minh Sùng nhào tới trước tóm chặt Huyền Dân, hai tay nâng mặt y lên, “Mắt của người bị sao vậy?” Hắn lo lắng nói, “Bị bệnh gì sao?”

Huyền Dân sững sờ, sau đó bắt đầu cười ha hả, y nâng cầm Minh Sùng lên, đôi môi mềm mại kề sát Minh Sùng từ từ quấy rầy, “Ta không bệnh, đây là tự nhiên.”

Minh Sùng ngây người một lát, vẫn cảm thấy rất lo lắng, Huyền Dân xưa nay không cười như thế, bệnh đến nỗi đầu hư luôn rồi? “Người thật sự là bị bệnh đi?” Hắn sờ sờ mái tóc dài đen kịt của y, đem đầu y ôm vào trong lồng ngực, “Yên tâm, coi như người bệnh đến thiếu năng ta cũng sẽ không rời người đi.”

“...” Mặt bị ép vào lồng ngực Minh Sùng Huyền Dân trầm mặc một hồi, y nheo mắt lại, khóe miệng cong lớn, Huyền Dân cọ cọ ngực Minh Sùng, ngón tay lặng lẽ đem vạt áo Minh Sùng kéo ra một chút.

“A?” Ngực bị thấm ướt khiến Minh Sùng cúi đầu nhìn Huyền Dân trong lòng mình — cái tên này lại cách y phục liếm láp gặm cắn đầu vú trước ngực của hắn — “Người đang làm gì?”

“Người không cảm thấy hơi nóng sao?” Huyền Dân đẩy ngã Minh Sùng xuống mặt tuyết, nằm sấp trên ngực y cách vài vốc hút hút anh đào dựng đứng trước ngực Minh Sùng.

Minh Sùng theo bản năng sờ sờ đầu Minh Sùng, bị tuyết đọng che lấy phân nửa thân thể quả thực có chút nóng, “Ta vừa rồi cảm thấy kỳ quái, tuyết hình như không đứng thì phải? Sao lại nóng thế?”

“Nóng sao? Kia cởi y phục đi.” Huyền Dân nói xong liền ra tay cởi y phục hắn, rất nhanh, lồng ngực rắn chắc màu lúa mạch bại lộ trong không khí, trên ngực hắn có hoa văn hoa sen cực kỳ giống với hoa văn giữa trán Huyền Dân.

Huyền Dân vuốt ve cơ bụng rắn chắc của Minh Sùng, nhỏ giọng thì thầm, “Sao vẫn chưa có? Không đủ nỗ lực à...”

“Có cái gì?” Minh Sùng nghe được lời thì thầm của y.

“Không có gì...” Huyền Dân di chuyển thân thể nhích lên trên, đôi môi mềm mại dán lên Minh Sùng, đầu lưỡi khẽ cạy hàm răng tiến vào thăm dò.

Hả hả hả??? Sao lại phát triển theo hướng này chứ???

Nhận ra bàn tay đang vuốt ve mình Minh Sùng trừng mắt nhìn Huyền Dân đang liếm láp từng góc ngách trong miệng mình.

“Chờ đã!” Minh Sùng nắm lấy ngón tay đang sờ mình ra, hắn kẹp chặt hai chân, “Người... Ở đây?”

“Ừm, ta ở đây.” Huyền Dân hôn mạnh Minh Sùng, tay tránh tay Minh Sùng ra đuổi vào trong, nắm chặt tinh khí còn mềm nhũn, ngón tay ma sát hành thân chưa nở lớn.

“A...” Toàn thân ẩm áp gập phải ngón tay lạnh lẽo khiến Minh Sùng kẹp chặt hai chân lại.

“Hử? Có cảm giác sao?” Huyền Dận nở nụ cười trầm thấp, cúi đầu ngậm lấy bên đầu nhũ chưa được an ủi, đầu lưỡi treu chọc khiến nó dựng đứng lên.

“Thân thể của người, rất miễn cảm.” Huyền Dận ngẩng đầu nhìn Minh Sùng, đầu lưỡi tạo ra chỉ bạc dính lấy đầu vú hồng hào, y liếm môi, tùy ý sờ sờ hoa huyệt vì biến đổi mà ướt át mà ngừng lại an ủi tính khí.

“Tự lấy tay đem chân mở ra.” Huyền Dận mở ra cánh tay đang che mặt của Minh Sùng.

Minh Sùng đỏ mặt nghe lời lấy tay ôm bắp đùi mở ra hai bên, phong cảnh ở giữa lập tức hoàn toàn lộ ra, dương vật phía trước bởi vì xấu hổ mà rung động trường lớn, hoa huyệt mềm mại bởi vì hai chân mở lớn mà hé mở lộ ra hoa môi bên trong, trên hoa môi hồng nộn còn có vài giọt nước nhỏ.

“Đẹp thật.” Huyền Dận sờ sờ hoa môi mềm mại, ngón tay xen vào cắn một chút, thân thể lùi về sau đè xuống, gương mặt tuần mỹ đột nhiên tiến đến giữa hai chân Minh Sùng, đầu lưỡi liếm liếm bắp đùi nhạy cảm của Minh Sùng, “Ta có thể liếm nó không? Ta muốn hôn nhẹ nó.”

Minh Sùng không được tự nhiên muốn che mặt, nhưng hai tay lại không dám buông chân ra, hẩn quay đầu đi, “Người... Nói nhiều...” Hẩn nhớ tới Huyền Dận bình thường đều không nói lời nào, thật là bị bệnh sao?

Huyền Dận nheo mắt nở nụ cười, “Kia ta không khách khí.” Y cắn cắn bắp đùi mềm mại của hẩn, ánh mắt chạm đến dương vật ngậy ngô đứng thẳng, y suy tư một hồi, tay bắt lấy dương vật gắng gượng kia, trong miệng nói nhỏ, “Người quá nhạy cảm, bắn nhiều quá cũng không tốt...”

“...?” Minh Sùng thấy Huyền Dận không động đậy nắm lấy vật tính khí vênh cao có chút ngứa ngáy của mình, khó hiểu mở mắt nhìn một chút, “...Ồ! Người muốn làm gì?”

Chỉ thấy Huyền Dận không biết từ lúc nào đã cầm cây cỏ đuôi chó trong tay, đem gốc rễ của nó chuẩn bị đâm vào linh khẩu.

“Người người... Dừng tay!” Sao nơi này lại có cỏ đuôi chó?! Minh Sùng há miệng run rẩy muốn buông tay ngăn cản Huyền Dận, lại phát hiện không thể khống chế hai tay của mình.

“Không được nha, ngoan ngoan ôm nào.” Huyền Dận liếm ướt nhánh cỏ trong tay, tay vuốt ve dương vật trong tay, đầu nhọn nộn hồng từ từ chảy ra niêm dịch. Khóe môi đầy ý cười, Huyền Dận đem gốc rễ nhánh cây nhắm ngay linh khẩu, ngón tay dùng lực từ từ đưa nhánh cỏ vào, “Ừm... Thật vừa vặn.”

“A a! Không muốn... Không muốn không muốn! Dừng lại!” Minh Sùng hoảng sợ nhìn nhánh cỏ đi vào linh khẩu của mình, nhánh cỏ ma sát tiểu đạo non mềm, từng chút thâm nhập vào thân thể, đau đớn rõ ràng khiến Minh Sùng như bị thiêu đốt.

“Đừng giãy dụa, nếu đứt ở bên trong thì phải làm sao đây?” Huyền Dận mang theo ý cười hôn lên mắt đỏ lên ẩm ướt của Minh Sùng.

Đứt ở bên trong?! Minh Sùng hít khí lạnh, thân thể căng cứng không dám cử động.

“Ngoan quá.” Huyền Dận hài lòng hôn lên đôi môi run rẩy của Minh Sùng, tay dùng lực tiếp tục đem nhánh cỏ đâm vào, “Ngươi xem, rất nhanh liền tốt, chỉ có thiếu chút nữa.”

“Ô... Đau... Đừng nhét vào... Đau quá...” Minh Sùng muốn nhắm mắt lại nhưng tầm mắt lại tập trung ở nơi nhánh cỏ cùng linh khẩu đang giao hợp, thân cỏ so với linh khẩu lớn hơn một chút khiến linh khẩu sưng đỏ, có chút ít chất lỏng trong suốt chảy ra từ linh khẩu chảy xuống tính khí thẳng tới bụng Minh Sùng.

“Có đau không?” Huyền Dận dừng tay một chút, nhìn nhánh cỏ thiếu chút nữa đã đi vào toàn bộ, “Nhịn chút, sẽ không hỏng.”

“Ô ô... A...” Bụng Minh Sùng căng chặt, giống như đã trải qua một đoạn thời gian dài dằng dặc, linh khẩu rốt cuộc cũng chạm tới lòng xù hơi cứng.

“Nhìn xem, rất đáng yêu đi.” Huyền Dận hài lòng nhìn đỉnh cỏ đuôi chó lộ ra từ dương vật hồng nộn, tay gảy lông xù đang chặn kia.

“Thật khó chịu... Đừng cử động...” Minh Sùng cau mày nhích mông.

“Khó chịu sao? Ngươi nơi này rõ ràng đã bắt đầu tiết nước.” Huyền Dận xoay chuyển hai tròng mắt đỏ ngầy, ngón tay khuấy hoa huyết đã ướt nhẹp của hắn, ma sát âm vật đang ẩn nấp.

“A a... A...” Minh Sùng nâng eo, hoa huyết co rút ngậm lấy ngón tay Huyền Dận phun ra cổ chất lỏng ẩm áp.

Huyền Dận nắm chặt hoa huyết đang ngậm lấy ngón tay của mình, chất lỏng sền sệt từ ngón tay chảy xuống, y liếm liếm ngón tay ướt nhẹp của mình, khua bàn cờ trên bàn xuống, cúi người ôm lấy Minh Sùng đặt hắn lên bàn đá.

Đôi chân dài của hắn buông lỏng xuống cạnh bàn, giữa hai chân hoa huyết chảy chất lỏng rất nhanh tạo thành một bãi nhỏ trên bàn.

Tay Huyền Dận cẩn thận vuốt ve âm vật, tay còn lạt cầm tính khí bị tắc nghẽn của Minh Sùng vuốt ve.

“A a... Không muốn...” Thân thể nhạy cảm của Minh Sùng khẽ run, hoa huyết khép mở phun chất lỏng ra, tính khí trước người bắt đầu run rẩy, nhánh cỏ nhét bên trong rút ra bên ngoài một chút.

“Thoải mái sao?” Huyền Dận thưởng thức hạ thể Minh Sùng, ngón tay thậm nhập hoa huyết ẩm ướt đào bới.

“Không... Thoải mái... Lấy ra...” Minh Sùng nâng tay run rẩy muốn rút cở đuôi chó ra.

“Còn chưa được.” Huyền Dận nhịu mảy, tay Minh Sùng như có ý thức ôm lấy bắp đùi của mình, Huyền Dận hôn hần một cái, ngón tay cắm trong hoa huyết nhúc nhích một chút, “Nơi này thoải mái không?”

Minh Sùng đỏ mắt lắc đầu, “Ngứa... Không thoải mái...”

“Muốn thoải mái không?” Huyền Dận duỗi đầu lưỡi liếm liếm mi mắt bị thấm ướt của Minh Sùng, “Có muốn ta liếm liếm không?”

“A...” Minh Sùng thành thực gật gật đầu.

Nụ cười bên môi y càng lớn hơn, y rút ngón tay ra, vân vê quân cờ bị hoa huyết chảy ướt một bên, cà cà sau đó đem nó nhét vào.

“A!” Quân cờ lạnh lẽo tiến vào trong thân thể nóng hổi của Minh Sùng mang đến kích thích cực lớn, bụng hần co lại muốn đem quân cờ màu đen ép ra ngoài.

“Không ngoan nha.” Huyền Dận tiếp được quân cờ dính đầy niêm dịch, lần nữa đem nó nhét vào, còn đẩy nhánh cỏ xuống một chút, “Cắn xuống đó, ta sẽ để người thoải mái.”

“Ô ô...” Bên trong tính khí bị đâm nhói khiến nước mắt Minh Sùng càng chảy ra nhiều hơn.

Huyền Dận bưng hộp chứa đầy quân cờ lên, “Ng ngoan đem chúng nó ăn đi, ta sẽ để người thoải mái nha, nếu như rơi ra một cái, ta sẽ trừng phạt người.”

“A a...” Minh Sùng bị ép ôm chân mở lớn thân thể của mình trước mặt nam nhân, trong hoa huyết lại bị đưa vào một quân cờ màu trắng khiến bụng hần từ từ phồng lên, “A a... Không được... Ô... Đã đầy...” Hạ thân trần truồng hoa huyết mở lớn bị nhét từng quân cờ vào, miệng huyết mở lớn có thể nhìn thấy bên trong từng quân cờ đen trắng...

“Kẹp chặt đi.” Huyền Dận gãi hoa môi sung huyết, ngón tay vẽ một quân cờ phát hiện thật sự nhét vào không lọt, y khổ não nhìn nửa hộp cờ còn lại, “Màu trắng còn lại nhiều như vậy, làm sao đây? Ăn không hết ta sẽ phải trừng phạt người.”

Minh Sùng cắn môi co rúm lại nhìn Huyền Dận.

“Như vậy đi, cũng có thể dùng miệng phía sau mà.” Huyền Dận cười híp mắt sờ sờ lên cúc huyệt hơi mở của hắn, đầu ngón tay chạm tới ít chất nhầy, “Thân thể này của ngươi thật sự được dạy dỗ rất khá mà.”

“A a a... Đây quá...” Bên trong hậu huyệt cũng bị nhét đầy từng viên cờ cứng rắn, Minh Sùng nỗ lực kẹp chặt hoa huyệt không cho quân cờ trượt theo chất lỏng ướt đầm rơi ra ngoài.

“Ngươi cắn chặt như thế làm gì, ta không thể bỏ vào.” Huyền Dận vỗ vỗ mông Minh Sùng, cúc huyệt co rút cắn chặt một nửa quân cờ lộ ra ngoài.

“Nhưng mà... Phía trước...” Minh Sùng thử thả lỏng một chút, nhận thấy bên trong cơ thể buông lỏng liền nhanh kẹp chặt miệng huyệt.

Huyền Dận cười cười — Minh Sùng cảm thấy Huyền Dận như vậy rất đáng sợ.

“Ngươi xem, còn một nửa đây.” Huyền Dận nâng hộp cờ trong tay lên cho Minh Sùng xem, “Ăn không hết cũng phải bị phạt nha, ngươi muốn cả đời đều bị nhét vật này sao?” Y gãi gãi cổ đuôi chó.

“Ô...” Minh Sùng há miệng run rẩy nâng mông, hết sức để hoa huyệt hướng lên trên.

“Khóe đáng thương như vậy, ta giúp ngươi một chút đi.” Huyền Dận kéo hai chân Minh Sùng ra đặt lên vai mình, trên tay liên tục nhét quân cờ trắng vào hậu huyệt đỏ sẫm.

“A a... A...” Quân trắng hoa hậu huyệt cọ cọ chỗ nhạy cảm, Minh Sùng ưỡn eo, hoa huyệt từ kẽ hở của quân cờ phun ra chút ít chất lỏng thấm ướt hậu huyệt phía dưới, quân cờ ướt nhẹ nhích nhích một chút, từ hoa huyệt rơi xuống, ở trên bàn đá tạo nên tiếng vang dội.

Thân thể Minh Sùng căng cứng, bắt lực nhìn Huyền Dận.

“Hử?” Huyền Dận dừng động tác trong tay, nở nụ cười nhìn Minh Sùng, trong đôi mắt lóe lên ánh sáng đỏ thắm, “Rơi ra rồi.”

“Ta... Không phải cố ý...” Minh Sùng giơ chân muốn vặn người trốn tránh, động tác thể khiến bên trong miệng huyệt rơi xuống càng nhiều quân cờ hơn, từng viên một rơi xuống trên bàn đá.

“Rơi ra nhiều như vậy,” Huyền Dận ngăn Minh Sùng lại, “Nên trừng phạt ngươi sao đây?”

Minh Sùng lắc lắc đầu, “Không muốn... Trừng phạt... Ô ô...”

Huyền Dận hôn Minh Sùng một cái, “Chính ngươi tự đem nhánh cỏ đẩy ra, không cho lấy tay nha, đến, mở hai chân mình ra, đem những quân cờ này sắp xếp lấy ra.” Y liếm môi, “Ngựa lắm đi? Ngươi đem toàn bộ

lấy ra, nếu khiến ta cao hứng, có thể sẽ giúp người lấy nhánh cỏ nhỏ ra nha.”

“Ồ...” Minh Sùng đỏ mặt ôm chân, dưới ánh mắt của y thả lỏng miệng huyết, bụng hơi sử dụng lực, quân cờ bên trong hoa huyết lập tức bị khắc chế theo chất lỏng mà lăn xuống, trên bàn đá tích lũy một đồng thuận theo dòng nước mà từ cạnh bàn lăn xuống mặt tuyết, “A...” Bụng đã hết phồng lên khiến Minh Sùng thở ra một hơi thoải mái.

“Nơi này sao không ra đây?” Huyền Dân chỉ trỏ hậu huyết đóng chặt của Minh Sùng.

Minh Sùng đỏ mặt nghiêng đầu sang chỗ khác, hậu huyết cũng từ từ thả lỏng để quân cờ chờ ở miệng huyết lăn xuống.

“Không chỉ một viên đi?” Huyền Dân đưa ngón tay xâm nhập hậu huyết Minh Sùng khiến quân cờ bị đẩy vào bên trong, “Người rất thích chúng nó sao? Kia lại ăn vào một chút đi, còn có phía trước cũng vậy...” Ba ngón tay đi vào hoa huyết, tìm thấy mấy quân cờ còn bên trong mà đẩy từng cái vào.

“A... Không được!” Minh Sùng giãy dụa, tay ôm chân buông ra chống đỡ thân thể lui về sau.

“Đừng lộn xộn.” Huyền Dân cầm lấy chân Minh Sùng kéo hẳn về, “Đến, tiếp tục.”

Minh Sùng mím môi chịu đựng xấu hổ tận lực đẩy từng quân cờ trong cơ thể, từng quân cờ màu trắng bị tràng dịch thấm ướt chen nhau rơi ra ngoài hậu huyết, quân cờ rơi xuống vang dội khiến hắn xấu hổ lấy tay che mặt.

“Không ra được...” Minh Sùng cầu xin nhìn Huyền Dân đang cười khế, quân cờ trong hậu huyết đều được lấy ra, nhưng trong hoa huyết lại có những quân cờ bị nhét quá sâu không thể đi ra ngoài.

Huyền Dân cười cười, tay nắm cổ đuôi chó ở linh khẩu cắm vào một chút, khiến Minh Sùng rên rỉ thành tiếng, y đem bắp đùi Minh Sùng mở lớn, quỳ ngồi dưới đất để có thể đem đầu vùi giữa hai đùi hắn, hắn cắn cắn bắp đùi non nớt của Minh Sùng, “Không sao, ta tới giúp người.” Ngón tay thon dài ở trên hoa môi đỏ bùng ma sát một chút, ngón tay bị dính chút niêm dịch, “Dùng nước trong miệng nhỏ này của người, đem chúng đẩy ra đi.”

Đầu lưỡi nộn hồng gãi gãi hoa môi non nớt, Huyền Dân nâng mông Minh Sùng lên một chút, đầu lưỡi liếm lên cục huyết nhăn nheo, từ đó rẽ một đường lên hoa môi.

“A a... Ừm a...” Hai tay Minh Sùng đặt bên đầu Huyền Dân, giống như muốn đẩy y ra lại như muốn y càng sâu vào.

Huyền Dân nghiêng đầu, đôi môi mềm mại dán chặt hoa môi, đầu lưỡi ở bên ngoài xoay chuyển vài vòng sau đó đẩy bên trong hoa môi đang khép chặt mà duỗi vào, thân lưỡi thô ráp thỉnh thoảng ma sát hoa hạt nhạy cảm khiến Minh Sùng thở dốc. Huyền Dân thu đầu lưỡi về, hàm răng cứng rắn gặm lấy thịt mềm

trong hoa môi, điểm mẫn cảm bị hàm răng cứng rắn ma sát vừa mang theo khoái cảm vừa đau đớn, hoa huyết ngọc ngậy chảy nước, tất cả đều bị đầu lưỡi Huyền Dân liếm vào trong miệng.

“A a! Nơi đó... Dừng... Quá kích thích...” Eo Minh Sùng cong lên thành độ cong duyên dáng, hoa hạt bị lộ giữa hai chân bị Huyền Dân hút lấy, đầu lưỡi thô ráp ma sát quanh thịt mềm nhạy cảm, hàm răng thỉnh thoảng gặm cắn nó khiến nó sung huyết lớn hơn, từng luồng chất lỏng từ đó chảy ra ướt đầm bên ngoài lẫn bên trong.

“Nước còn chưa đủ nhiều, quân cờ còn chưa bị đẩy ra.” Huyền Dân ngậm lấy hoa hạt sưng to mơ hồ nói, tay nắm lấy cổ đuôi chó nhét trong tính khí Minh Sùng từ từ di chuyển.

“A a a... Không muốn... Ô... Không được di chuyển nó...” Minh Sùng ấn tay Huyền Dân lại ngăn cản động tác, “Nhịn không được... Đau...”

Huyền Dân dán lên hoa môi Minh Sùng sắc mặt từ từ cong lên, liếm đến âm vật nhạy cảm, Minh Sùng khóc phát ra tiếng rên rỉ cao vút, tính khí bị tắc nghẽn không thể phát tiết đổ lên, từ linh khẩu run rẩy chảy ra chút chất lỏng thấm ướt cổ đuôi chó, dòng nước trong hoa huyết từng luồng chảy ra ngoài, quân cờ trong cơ thể cũng bị gột ra, nhét chung một chỗ miễn cưỡng cảm ở lối ra, Huyền Dân ác liệt dùng đầu lưỡi đẩy về, mút hoa huyết một chút, nhắc thân thể lên đồng thời đem cổ đuôi chó nhanh chóng rút ra.

Thân thể Minh Sùng căng cứng há to miệng, khoái cảm quá độ khiến hắn không thể phát ra tiếng nào, nơi sâu trong hoa huyết chảy ra chất lỏng đẩy ba quân cờ trong hoa huyết ra, quân cờ bị thấm ướt ở giữa không trung vẽ ra vài đường chỉ bạc rơi xuống mặt đất, tính khí trước người run rẩy lúc hoàn toàn rút ra mà phun trào tinh dịch đứt quãng từ linh khẩu.

Nhìn Minh Sùng xụi lơ trên bàn đá hạ thân bừa bãi chảy nước giữa hai chân, Huyền Dân hài lòng câu khước miệng neho đôi mắt đỏ thắm lại.

Minh Sùng mở hai mắt ra, cảm thấy dưới thân bị thấm ướt, hắn quay đầu nhìn Huyền Dân còn đang ngủ say bên người, nhớ tới cảnh trong mộng mà đỏ mặt nhéo trên mặt Huyền Dân hai cái, trở mình lật đống quần còn đang ướt đầm nước, kéo thấp quần trong của Huyền Dân tiện tay xoa mấy lần cho nó ươn to lên mà nhét vào trong hoa huyết còn đang chảy nước của mình.

Tâm ma: Cái gì? Mấy người hỏi sao tui không đâm đâm vào hả? Bởi vì tác giả có cho đâm đâm đâu.

27. Chương 27: Phiên Ngoại 2 : Sản Nhũ

“A... Không cần hút...” Minh Sùng đẩy cái đầu chôn trên lồng ngực mình, trải qua thời gian dài khai phá, đầu vú của hắn đã sớm biến thành điểm nhạy cảm, đầu vú bị lực lớn hút vào khiến hắn kẹp chặt lấy tính khí đang ươn lên của Huyền Dân trong huyết, hắn cả người run rẩy dùng sức đẩy Huyền Dân ra, đầu nhũ còn đang bị hút lúc rời ra phát ra tiếng dâm mỹ, Huyền Dân giương mắt nhìn khuôn mặt đỏ lên của Minh Sùng, lưỡi đỏ liếm liếm đầu vú còn dính chỉ bạc, lại tiếp tục chăm sóc một bên đầu nhũ khác không được

chăm sóc này giờ.

“Cha... Cha con ngủ không được...” Ngoài cửa truyền tới âm thanh nhỏ bé mềm mại — Là tiểu Liên.

“A... Ừ...” Minh Sùng bắt góc chăn bỏ vào miệng cắn chặt đem rên rỉ nuốt trở vào, hấn đẩy Huyền Dận, thân thể lui về sau khiến hoa huyết đang nhiệt tình cắn nuốt tính khí, niềm dịch hòa với chất lỏng trong suốt thuận theo tính khí chảy ra, trụ thịt đỏ ngầu dính đầy bạch dịch nhìn vào rất đậm mỹ.

Hoa huyết bị kinh sợ mà đột nhiên kẹp chặt khiến Huyền Dận thở hổn hển, gân xanh trên côn thịt hiện lên phồng lớn, kéo căng cả hoa huyết.

“Ừm a!” Tính khí tráng kiện đột nhiên thâm nhập vào trong cơ thể, quy đầu nóng bỏng chôn sâu vào bên trong, Minh Sùng hít một hơi, cắn chặt góc chăn mơ hồ nói: “Người đi ra ngoài... Liên nhi... Liên nhi muốn vào...”

Huyền Dận kéo góc chăn bị thấm ướt trong miệng Minh Sùng ra, liếm liếm đôi môi kia, mở miệng đem nhục thịt nhét sâu vào trong hơn nữa khiến nó mở rộng, quy đầu nóng bỏng va chạm dững đạo.

“A a... Dừng... Đi ra ngoài...” Minh Sùng trên tay khước từ Huyền Dận nhưng dưới thân lại cắn chặt góc rế, dững đạo bị chèn ép tuôn ra chất lỏng trong suốt đem nơi hai người giao hợp ướt đầm.

“Cha, phụ thân... Con ngủ không được...” Âm thanh mềm mại đột ngột vang lên bên giường.

“A! A...” Minh Sùng sợ hết hồn căn vai Huyền Dận, tính khí trước người lay động bắn ra tinh dịch, hoa huyết phía dưới cũng đột nhiên bắn tung tóe, “A... Dừng đi... A...”

Huyền Dận dường như không chú ý tới bên giường có vật nhỏ bên giường, đề Minh Sùng đỉnh hông, tính khí thô to vì cao trào mà co giật trong dững đạo trều sấp, quy đầu mạnh mẽ ma sát chỗ sâu nhạy cảm, khoái cảm tê dại khiến Minh Sùng không thể khống chế mà rên rỉ.

“Cha?” Tiểu Liên dụi mắt ngẩng đầu nỗ lực nhìn về phía trên giường, nhưng đáng tiếc nhóc quá lùn, làm sao cũng không thể nhón chân nhìn rõ hai người đang nằm tuốt bên trong, chỉ có thể nghe Minh Sùng đứt quãng kêu, “Cha, đau đau? Con giúp cha thôi nha.” Bàn tay nhỏ xíu cào bên giường, nhóc đạp chân ngắn muốn bò lên giường.

“A... Liên nhi... Ừm a... Xuống, a... Đi tìm Lộ a... Lộ ca ca...” Giọng Minh Sùng bị đụng đến mà rã rời, hai tay vô lực đẩy không ra Huyền Dận đang áp trên người.

Huyền Dận đột nhiên đứng thẳng người, hấn khê cười với Minh Sùng, hai tay ôm lấy hấn, dùng tư thế liên kết đem Minh Sùng xoay người ôm hấn đối diện mép giường.

“A...” Sàng đan rộng lớn chặn hai người đang khỏa thân trước mặt tiểu Liên, Minh Sùng bị kinh sợ mà bên trong hoa huyết phun trào chất lỏng, tiếng dâm mỹ “Xì xì” bị sàng đan che giấu, hài tử tò mò mở to mắt nhìn cảnh mình không thấy, hoa huyết bị tính khí là tắc nghẽn lại “Phốc phốc” từ trong kẽ hở giao hợp mà phun trào, tính khí trước người cũng từ từ đứng lên.

“Xuống, tìm Minh Lộ.” Ánh mắt Huyền Dân lạnh nhạt khiến đứa nhỏ co rúm lại, nhóc nhìn Minh Sùng che mặt không lên tiếng mà mếu máo, chân ngắn mới vừa bò lên giường liền buông xuống, dùng đũa trên mặt đất.

“Người...” Minh Sùng nhìn tiểu Liên loạng chạy ra nhưng vẫn không quên đóng cửa, hần hung hăng kẹp miệng huyết đang găng gượng, “Quá ác liệt.”

Huyền Dân rên lên một tiếng, đẩy Minh Sùng để hần nằm úp sấp, tay thưởng thức đầu nhũ sưng to của hần lại từ phía sau tiến vào hoa huyết trắng mịn sưng tấy.

“A?” Tĩnh Liễu trừng mắt nhìn nam nhân tuấn mỹ lãnh đạm trước mặt, “Ra sữa sao?”

Ta có phải sáng sớm rời giường dùng cách không đúng chẳng? — Tĩnh Liễu hai mắt ngậy ngốc nhìn nam nhân tuyệt mỹ ngồi trên ghế.

Huyền Dân gật gật đầu.

“Tiểu Liên đã ba tuổi, đã sớm cai sữa, làm sao...” Tĩnh Liễu cảm lạnh kinh hãi nhìn Huyền Dân đang bình tĩnh — Là chuyện mình đang nghĩ tới à?! Không phải chứ! Nhất định là do mình nghĩ bậy rồi!

Huyền Dân thản nhiên nhìn thẳng Tĩnh Liễu, “Thái quân cho người một món đồ.”

Tĩnh Liễu che mặt — đưa lại ta tiểu sư thúc thuần khiết đây! — Tay hần run rẩy từ trong tủ thuốc lấy ra một viên thuốc nhỏ màu xanh đưa cho Huyền Dân.

Huyền Dân gật gật đầu, cầm viên thuốc đi.

“Đến nha, tiểu Liên, cha ở đây ~” Minh Sùng cầm cây cỏ đuôi chó đùa thả con nhà mình.

Tiểu Liên nhìn Minh Lộ đang ôm mình lại nhìn Minh Sùng một chút, vẫn là lướt xuống chạy như điên về phía Minh Sùng, lúc gần đánh về phía Minh Sùng cổ áo lại bị xách lên.

Huyền Dân đem đứa nhỏ nhét vào trong lòng Minh Lộ, sau đó kéo Minh Sùng đi.

“...!?” Minh Sùng bị Huyền Dân áp đảo trên giường rồi khỏi chưa tới một canh giờ mà trùng y, “Người

muốn làm à!”

Lời còn chưa xong đã bị chặn ở miệng, Huyền Dận hôn Minh Sùng, đợi lúc hắn thất thần mang đem quả nhỏ màu xanh lặng lẽ nuốt qua.

“A a?!” Bị ép nuốt vào Minh Sùng chỉ cảm thấy vật kia như hòa tan trong bụng mình, hắn dùng lực đẩy Huyền Dận ra, “Người... Người cho ta ăn cái gì?”

Huyền Dận thấy Minh Sùng đã đem quả kia nuốt xuống, còn như thở phào nhẹ nhõm, y thành thật trả lời, “Thái quân cho ta đựng quả, có thể tăng cao tỉ lệ thụ thai.” — Còn có thể khiến người ăn sinh sữa — điểm ấy Huyền Dận suy nghĩ vẫn là không nên nói ra.

Minh Sùng nháy mắt mấy cái, nhìn vẻ mặt thản nhiên của y, gật gật đầu cũng không để ý.

Mãi đến khi chuyện qua đi tới ngày ngày đó.

Minh Sùng đứng trước gương cau mày nhào nặn ngực mình, mấy ngày nay ngực căng phồng khiến hắn không thoải mái. Hắn mở vạt áo ra nhìn đầu nhũ sưng to — Cảm thấy cảnh tượng này giống như đã từng thấy?

Minh Sùng nặn nặn đầu vú đau đớn của mình, một trận tê dại truyền thẳng tới đại não, hắn không khỏi khê hừ một tiếng nặn đầu vú nâng mắt, mơ hồ đối mặt với hai con mắt đen kịt.

“...” Minh Sùng buông ngón tay đang nắm đầu nhũ ra, kéo chặt vạt áo quay người muốn chạy — Sau đó bị Huyền Dận kéo trở lại.

Vạt áo bị lực lớn gỡ xuống, lồng ngực màu lúa mạch bại lộ trong không khí, đầu nhũ sưng to khê run dầm dụ Huyền Dận lặng im không nói.

“Biểu tình... Của người... Có chút đáng sợ a...” Minh Sùng giật giật thân thể nghĩ, phần eo lại bị Huyền Dận giam cầm không thể động đậy, Huyền Dận cúi đầu ngậm lấy đầu nhũ, tay còn lại xoa bóp bên còn lại.

“A... Đừng... Rất sướng...” Ngực truyền tới cảm giác căng đau, mấy ngày nay cơ ngực rắn chắc của hắn bỗng mềm mại, giờ phút này bị Huyền Dận nhào nặn còn cong lên, đầu nhũ tiến vào khoang miệng ẩm áp vừa sướng vừa đau, đau nhói từ bên trong truyền ra, Minh Sùng đẩy Huyền Dận, “Đau quá! Người đừng hút! Đau quá!”

Minh Sùng ưỡn ngực vốn định tránh né nhưng đầu nhũ lại càng đưa sâu vào miệng y, Huyền Dận há to mồm đem đầu nhũ của hắn ngậm lấy dùng lực hút, ngón tay đồng thời nhào nặn khiến ngực mềm mại của Minh Sùng trở nên sưng to hơn.

“A a... Cái gì? ... Muốn ra... A a...” Đầu nhũ phồng đau giống như có gì muốn xông ra, theo lực cần hút mà một cỗ chất lỏng ẩm áp tiến vào trong miệng Huyền Dận, Huyền Dận duỗi lưỡi liếm đầu nhũ cứng rắn ướt nhẹp trong miệng thưởng thức chất lỏng ngọt ngào, y nhẹ nhàng hút hút, trong miệng lập tức đầy mùi sữa.

“A...” Minh Sùng cảm thấy ngực trưởng đau dễ chịu hơn khá nhiều, sữa tươi bị hút ra cảm giác tê dại khiến thân thể hắn có chút hư nhược.

Huyền Dận hút hút phát hiện đầu nhũ bên này không ra được bao nhiêu liền đem đầu dời sang bên khác, hầu kết lên xuống nuốt sữa.

Áo Minh Sùng không biết bị cởi ra từ lúc mà treo lỏng lẻo trên người hắn, quần bị cởi rơi tán loạn trên đất, hai chân thon dài vòng bên hông Huyền Dận, tính khí trên người khê nhếch lên, hoa huyết bị sử dụng liên tiếp mấy ngày sung huyết sưng lên, hoa môi trở nên đầy đặn chảy ra chất lỏng dày đặc, cự vật trong quần Huyền Dận ma sát hoa môi mấy lần, quy đầu nóng bỏng khiến hoa huyết càng chảy ra nhiều niêm dịch.

Huyền Dận mút sữa trong miệng, eo giật giật, tính khí xẹt qua hoa huyết ở đáy chậu nhạy cảm của Minh Sùng lưu lại một vệt nước dính vào với niêm dịch chảy ra từ hoa huyết mà đâm vào trong hậu huyết.

“A a...” Minh Sùng thần sắc mê loạn bị xoay người gục xuống bàn, tính khí đột nhiên tiến vào kéo căng bên trong, ma sát tràng đạo phát ra tiếng, hoa huyết phía trên học ra một chút chất lỏng rơi trên mặt đất tạo ra tiếng vang dâm mỹ.

Đầu nhũ bị hút qua chỉ còn lại chút sữa bị tay nắm lấy chà xát, Huyền Dận cắn cắn lỗ tai đỏ bừng của Minh Sùng, liếm gáy hắn hút bắp thịt rắn chắc ở vai, hai tay để trên đầu nhũ không nặng không nhẹ xoa bóp, từ đầu vú chảy ra nhiều sữa hơn, tính khí đỏ tươi bị tắc nghẽn ở bên trong mà nhanh chóng ma sát khiến niêm dịch bị biến thành bọt, thịt đỏ tươi không kịp thu về bị lật ra bên ngoài ngày càng nhiều.

“A... Đừng a... Đừng xoa nhẹ... A a...” Khuỷu tay Minh Sùng chống đỡ trên bàn chấp nhận va chạm mạnh mẽ phía sau, hai điểm đỏ trước ngực sưng lên, đầu nhọn không ngừng chảy ra dòng sữa ẩm áp xoẹt qua lỏng ngực ướt đầm mồ hôi nhỏ xuống mặt bàn màu đen vô cùng dễ nhìn.

“A a... Không muốn... Ô...” Minh Sùng trong lúc vô tình ngẩng đầu lên nhìn thấy trong gương cảnh mình bị người đùa giỡn, tính khí đứng thẳng cùng hoa huyết co lại phun ra càng nhiều niêm dịch, điểm nhạy cảm trong cúc huyết cũng bị mạnh mẽ ma sát, tràng dịch óng ánh bị trào ra theo tính khí dính lên trụ thịt thô to của y mà nhỏ xuống đất.

“A... A... A a —” Khoái cảm ngày càng dâng lên, đầu vú Minh Sùng như bị thiêu đốt cùng hắn phun trào chất lỏng dưới hạ thân, mùa sữa tươi nồng nặc từ đầu vú phun ra rơi xuống trên bàn để nó hiện lên điểm trắng loang lổ.

“Có thể... Vì ta mà sinh hài tử nữa không?” Huyền Dận đem tính khí từ trong hậu huyết mềm mại rút ra, dùng lực đâm vào trong hoa huyết, đem chất lỏng sền sệt bắn vào bên trong, chất lỏng nóng bỏng khiến Minh Sùng kêu rên mà hoa huyết phun trào, chất lỏng bị giữ lại bên trong cúc huyết chảy ra thuận theo cái đùi lớn mà chảy xuống.

28. Chương 28: Phiên Ngoại 3 : Yếm

“Đây là cái gì?” Minh Sùng trừng mắt nhìn miếng vải cột nhả trong tay Huyền Dận.

Huyền Dận ngoan ngoãn bày ra mảnh vải màu đen trong tay, “Yếm.”

Nhìn vật nhỏ còn vài sợi dây, Minh Sùng lui về sau một bước, “Người muốn làm gì?”

Huyền Dận nghiêng nghiêng đầu, nắm yếm trong tay tới gần Minh Sùng, “Muốn mặc vào cho người.”

“Không mặc! Đây là đồ của nữ nhân đi! Không cho làm điều bộ đáng yêu! Người cách ta xa một chút!” Minh Sùng lùi tới góc, hẩn cảm thấy Huyền Dận bây giờ không giống như tiểu bạch thuần khiết năm xưa! Là ai dạy y cái đám ý nghĩ dâm dăng này?!

Huyền Dận đỏ đỏ miệng rũ mắt xuống — Minh Sùng luôn không chịu được dáng vẻ ủy khuất này của y, lần này tất nhiên cũng giống thế.

“Đi đi đi, đem ra, ta mặc!” Minh Sùng thở ra trên đầu Huyền Dận mấy cái, “Không cho làm chuyện kỳ quái với ta!”

Huyền Dận ngẩng đầu cười với Minh Sùng, ở trong tủ quần áo lấy ra một cái xiêm y, cùng cái yếm đưa cho Minh Sùng.

Minh Sùng mở xiêm y ra nhìn, con người muốn trừng ra ngoài — đó là một cái lụa mỏng màu trắng trong suốt tung bay trong tay hẩn, trên gáy hẩn nổi gân xanh, ác liệt nhìn về phía Huyền Dận, mà người kia thì đang mở to đôi mắt trong xuất xinh đẹp mong đợi nhìn hẩn.

— “Chỉ lần này!” Minh Sùng cắn răng nghiêng lợi nói, “Người xoay chỗ khác!”

Huyền Dận lưu luyến xoay người sau đó Minh Sùng trừng hai miếng vải trong tay nửa ngày, vẫn là cỏi y phục đổi cái bộ y phục như có như không kia.

“Được rồi, chỉ cho phép liếc nhìn!” Minh Sùng vỗ vỗ Huyền Dận.

Huyền Dận quay người nhìn thấy Minh Sùng xoa eo rẽ chân, hô hấp của y như ngừng lại, vải vóc trong suốt bao lấy thân thể cứng rắn của hẩn, xuyên qua cái yếm màu đen còn có thể thấy bên trong, bởi vì là y phục của nữ nhân, cái yếm mặc trên người Minh Sùng nhỏ đi rất nhiều, đầu nhũ hồng hào bại lộ bên ngoài cái yếm trên lụa mỏng nhô ra, bởi vì gần đây hai người nỗ lực mà làm nên Minh Sùng cũng không mặc quần nhiều, tính khí mềm mại rũ xuống giữa hai chân miễn cưỡng che khuất hoa huyệt phía dưới, thân thể

dụ người của Minh Sùng như ẩn như hiện trong mắt Huyền Dận, rõ ràng đã thấy thân thể này vô số lần nhưng Huyền Dận vẫn cứ như cũ nóng cả người.

“Nhìn đủ rồi chưa! Ta đổi về!” Minh Sùng xoay người nhặt y phục lên muốn đổi, lại bị kéo vào trong cái ôm ấm áp.

“Không đủ, nhìn thêm một chút.” Huyền Dận ôm chặt Minh Sùng, hơi thở nóng bỏng phun trên hõm cổ hắn.

Cảm thấy vật quen thuộc nào đó đè trên eo mình, Minh Sùng nghiêng mắt nhìn Huyền Dận, “Không phải nói nhìn không làm gì sao?”

Vén lên vạt áo mỏng Huyền Dận mím môi, hùng hồn nói, “Ta chưa nói.”

Minh Sùng bị áp đảo nằm nhoài trên bàn bất đắc dĩ cảm nhận nhiệt độ quen thuộc từ từ dính vào cơ thể mình.

“A! Nhẹ chút...” Cúc huyết khô khốc đột nhiên bị cơn thịnh to to nhét vào khiến Minh Sùng cảm thấy hơi đau, thời gian dài bị tình dục chiếm lấy khiến thân thể mất cảm khê run đỏ ửng, hậu huyết bị triệt để khai phá mà tự động tràn ra chất lỏng óng ánh, khiến cơn thịnh tiến vào càng thuận lợi hơn.

Huyền Dận một tay xoa xoa tính khí hơi vênh cao của hắn, đầu ngón tay vùng vẩy đẩy hoa môi mềm mại, y hôn lên lỗ tai Minh Sùng, “Nơi này, còn đau không?”

Minh Sùng lườm một cái, “Đau.”

Huyền Dận lật Minh Sùng lại để hai người đối mặt nhau, tính khí mới vừa rút ra lại dùng sức đâm vào trong huyết.

“A!” Minh Sùng bị đụng mà ưỡn lên trên, Huyền Dận thuận thế ôm hông hắn khiến hai chân Minh Sùng vòng qua eo mình, cứ như vậy ôm hắn mở cửa đi ra ngoài.

“Này! Người làm gì?” Minh Sùng đỏ mặt rụt cơ thể.

“Hôm nay nơi này chỉ có hai người chúng ta.” Huyền Dận bình tĩnh ôm y phục lỏng lẻo của hắn, xen vào tư thế đi nơi khác.

“A a... Người muốn đi đâu?” Bên trong hậu huyết vì bị đi lại mà đâm vào sâu hơn, hoa huyết kề sát y phục bị cọ xát mà tràn trề nước làm ướt đầm vải vóc giữa bụng cả hai.

Huyền Dân đẩy cửa thư phòng đem Minh Sùng đặt trên bàn, lựa mông trên người Minh Sùng đã trở nên hoàn toàn trong suốt, dính dính vào phía dưới bị hoa huyết cắn vào một chút. Yếm đen mài sừng đầu nhũ khiến nó không ngừng tràn ra sữa trắng — Minh Sùng thề về sau sẽ không ăn bất kỳ hoa quả nào Huyền Dân cho nữa.

“A a...” Minh Sùng nâng ngực, đầu nhũ bị khoang miệng ẩm áp bao lấy theo động tác hút mà tràn ra càng nhiều hương sữa nồng nặc, đầu vú còn lại cũng bị đầu ngón tay làm tràn ra chất lỏng thấm ướt, trong hoa huyết nổi lên cảm giác ngứa ngáy chút xíu, chất lỏng trong suốt cuộn cuộn từ giữa chảy xuống nơi hai người đang giao hợp.

Bên trong hậu huyết mỗi một nơi đều bị đâm sâu vào, trều sấp khiến nó trưởng lớn không ít, đem dững đạp làm căng đầy, vách trong nhạy cảm thậm chí có thể cảm nhận tĩnh mạch phồng lên, hậu huyết chướng lên khiến Minh Sùng phát ra tiếng rên rỉ vỡ vụn, hoa huyết phía trước cũng trống rỗng, Minh Sùng đưa tay an ủi hoa huyết ướt đầm của mình, bên trong bị ngón tay thô ráp ma sát khiến Minh Sùng thoải mái than nhẹ, tiếng nước róc rách không ngừng từ giữa ngón tay tràn ra. Hai cái miệng nhỏ dưới thân cùng lúc phát ra tiếng kêu dâm mỹ.

“A a... A...” Côn thịt chôn trong hậu huyết nghiền nát điểm nhạy cảm, thỉnh thoảng lùi về sau một chút rồi tàn nhẫn tiến tới, kích thích không gián đoạn khiến Minh Sùng vận vẹo, thân thể bị va chạm kéo ngón tay trong hoa huyết ma sát bên trong sâu hơn, “Chậm... ĐỪNG... A... Chậm một... Chút a a —”

Khoái cảm không ngừng tích lũy tới điểm cao nhất, hoa huyết ngậm lấy ngón tay co rút phun trào, Minh Sùng nắm chặt vật áo y, nâng ngực khiến ngón tay trước ngực hấn không tự chủ siết chặt, đầu ngón tay nặn ra một dòng chất lỏng bên trong đầu nhũ, Huyền Dân không kịp phòng bị bị phun lên mặt, y ngăn người nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Minh Sùng, đầu lưỡi liếm liếm sữa từ lông mi nhỏ xuống, trên người Minh Sùng đều có chất lỏng màu trắng — là sữa, còn có tinh dịch y bắn ra và hoa huyết phun ra âm tĩnh — yếm đen lấp lăm lấp chất lỏng màu trắng, vốn vải lụa đã trong suốt vì dính lấy nước mà càng trong suốt hơn, ngón ngang treo trên người Minh Sùng, thêm vào vẻ mặt bởi vì cao trào mà mê man của hấn tạo ra dâm đang đầy dụ người.

Huyền Dân uốn côn thịt còn chưa phát tiết của mình, nhìn thấy tính khí mềm oặt rũ xuống cùng hoa huyết thối nát của Minh Sùng, tay y bắt lấy một cây bút lông đem treo lơ lửng trên giá.

“A... Gì?... Ngứa quá...” Giữa hai chân bị ngứa khiến Minh Sùng thanh tỉnh một chút, hấn cúi đầu nhìn giữa hai đùi mình, chỉ thấy Huyền Dân cầm cây bút lông gãi mạnh tính khí mềm oặt của mình.

Bút lông không thô, đầu lại mềm mại cọ tính khí của hấn, khiến tính khí vốn mềm oặt lại không ngừng giương cao

“Ngứa quá...” Minh Sùng uốn éo tránh né cây bút kia.

Huyền Dân hôn lên đôi môi ướt át, nắm cán bút chuyển tới, đầu bút mềm mại cọ lấy hoa môi mẫn cảm.

“A... Không muốn... ĐỪNG như vậy...” Bên trong hoa môi bị vẽ vờ khiến âm vật nhạy cảm bị ngòi bút không

ngừng dâm dâm, khoái cảm sắc bén bao phủ Minh Sùng.

“Thoải mái sao?” Huyền Dân động tác dưới eo liên tục, cầm bút lông hơi dùng sức, ngồi búi dâm vào trong huyết, lông đầu ở trong dững đạo chuyển động gãi thịt mềm bên trong.

Hoa huyết giữa hai chân bị khuấy thành tiếng khiến Minh Sùng cảm thấy xấu hổ, hấn dùng cánh tay che mặt, tùy ý nam nhân trên người đang đùa giỡn hai cái miệng nhỏ.

“A a... Ừm ừm...” Bút lông thâm nhập vào trong, ngồi bút tiến vào cái miệng nhỏ đang khép kín, tử cung nhạy cảm bị quét qua mang theo cảm giác vừa đau vừa ngứa, “A a... Không muốn... Không muốn làm nơi đó...” Tiếng rên rỉ kèm theo nức nở, hậu huyết bị trều sáp mà trở nên mịn màng, trong hoa huyết nhạy cảm bị dâm ngứa, tiếng nước càng lúc càng lớn, hoa huyết lại lần nữa phun ra chất lỏng nóng hổi, từng luồng cọ rửa cán bút ngoài miệng huyết, không khổng chế được lưu lại dấu đó trên bàn.

Hậu huyết cắn chặt khiến Huyền Dân hít sâu một hơi, động tác của y tăng nhanh, bút lông thâm nhập trong hoa huyết xoay một vòng khiến Minh Sùng rên rỉ phun trào, từ bên trong hoa huyết bút lông bị rút ra mang theo sợi chỉ bạc rơi xuống đất, Huyền Dân từ nơi hậu huyết bị dâm đến mắt co dãn rút ra tính khí đang bộc phát, quy đầu nóng bỏng nhắm ngay hoa huyết mà tiến vào, tính khí thô to vì cao trào mà co giật bên trong dững đạo ma sát mạnh mẽ, dững đạo nhạy cảm bị thiêu đốt khiến Minh Sùng khóc khóc lần nữa đạt tới cao trào, hoa huyết trắng mịn co giật càng lợi hại hơn, thịt mềm bên trong bị ma sát càng lúc càng nóng hơn mà phát ra tiếng nước ngày càng lớn, chất lỏng nóng hổi dâng trào “Xì xì xì” vang lên không ngừng.

Huyền Dân liếm liếm nước bọt tràn ra bên mép Minh Sùng, ngậm lấy môi dưới của hắn liếm láp gặm cắn. Quy đầu lại lần nữa phá tan sâu trong miệng nhỏ, lay động đem hạt giống bắn vào nơi sâu nhất cao trào không ngừng khiến Minh Sùng có chút mê muội, hấn khóc rưng rưng cuộn mình run rẩy thân thể chịu đựng chất lỏng từ từ lấp đầy bụng, cả người ướt nhẹp dính đầy chất lỏng, tính khí trước người bởi vì mấy ngày cường độ tình ái cường liệt mà không bắn ra được gì, vòng vo chảy ra chất lỏng thừa thớt, hoa huyết lây lội giữa hai chân khi Huyền Dân rút ra mà phun trào các loại chất lỏng hòa lẫn niêm dịch, hậu huyết cũng có rút tràn ra tràn dịch óng ánh, bàn đen tràn đầy chất lỏng dâm mỹ thuận theo mép bàn chảy xuống mặt đất.

Huyền Dân cắn hút đầu nhũ trước ngực Minh Sùng, ngậm chúng nó xong liền ngẩng đầu ngăn miệng Minh Sùng lại, đem sữa dứt hết cho Minh Sùng.

Minh Sùng thất thần theo bản năng nuốt xuống đồ Huyền Dân dứt tới, Huyền Dân liếm liếm sữa tràn ra bên mép Minh Sùng, kéo cái chân mềm nhũn của hắn đặt lên vai, tính khí sừng lên nhét vào trong hoa huyết ướt át.

Ngày thứ hai, vẫn là ngày thứ ba đi? Sau khi Minh Sùng tỉnh lại từ đó không bao giờ tin tưởng Huyền Dân nữa.

29. Chương 29: Phiên Ngoại 4 : Lưng Ngựa

Thừa dịp đầu xuân, Minh Sùng cùng Huyền Dận mang theo hai đứa nhỏ dọc theo phía Nam đi vùng sông nước du ngoạn, một nhóm bốn người thuận theo con đường xuôi nam mà du sơn ngoạn nước.

“Dem bọn nhỏ lưu lại khách điểm an toàn không? Bọn chúng còn nhỏ như vậy, hơn nữa thân thể tiểu Liên không tốt...” Minh Sùng cười ngựa đuổi tới Huyền Dận đang dẫn đường phía trước, có chút lo lắng.

“Minh Lộ đã mười ba tuổi, không nhỏ, nó sẽ chăm sóc tốt Liên nhi, huống hồ Liên nhi còn là con của chúng ta, ai có thể gây tổn hại cho hần.” Huyền Dận đánh chính lại.

“Khà khà! Dẫn ta tới nơi hẻo lánh, người nói người có phải muốn ta làm chuyện xấu gì không?” Minh Sùng nhìn người đi đường ngày càng ít, nháy mắt với Huyền Dận.

Huyền Dận trầm mặc một hồi, biểu lộ y thật sự rất vô tội, “Ta chỉ muốn mang người đi một nơi.”

Minh Sùng nhìn chung quanh thấy bên đường không có một bóng người, hần phi thân ngồi say lưng Huyền Dận.

“?” Huyền Dận nhìn Minh Sùng ngồi vững trên yên sau lưng.

“Khà khà khà!” Hai tay Minh Sùng giương lên ôm Huyền Dận một cái, móng vuốt mò vào trong quần Huyền Dận, “Thật sự không nghĩ tới?”

“... Không có.” Huyền Dận chuyên tâm điều khiển ngựa, tùy ý móng vuốt của Minh Sùng làm càn trong quần mình.

“Lừa người!” Minh Sùng cười trộm cách vãi xoa nắn thứ mềm mại trong tay.

Huyền Dận nhấm mắt lại, “Đừng nghịch.”

Minh Sùng cười khà khà dùng hai đầu ngón tay một hồi, phát hiện vật kia vẫn mềm nhũn không có động tĩnh gì, hần trừng trừng mắt, “Người không được sao?” Hần đẩy quần trong của Huyền Dận ra nhìn cự vật mềm nhũn không có động tĩnh gì, “Thật sự không được sao?!”

“...” Trên trán Huyền Dận mơ hồ nổi lên gân xanh.

“A! Ta đã nói mà! Ai bảo người ngày nào cũng không biết tiết chế! Coi như không phải người bình thường cũng không chịu được a!” Minh Sùng bên tai Huyền Dận thao thao bất tuyệt, “Nếu như vậy, người còn muốn ta sinh đứa thứ hai, cái này không thể nào a...”

Huyền Dận cắn răng nhẫn nhịn, rốt cuộc vẫn là nghiêng người đem Minh Sùng còn đang nắm lấy tính khí của mình xách tới trước người.

“A?! Người muốn làm gì?” Không được báo trước bị Huyền Dận xách tới ôm trước người khiến Minh Sùng sợ hết hồn.

“Để người nhìn ta một chút xem có được hay không.” Huyền Dận ôm Minh Sùng cắn cắn lỗ tai hắn, đầu lưỡi liếm láp lỗ tai nhạy cảm của hắn.

“A... A? Sao... Mới vừa còn...” Cách vãi cũng có thể cảm nhận được một vật đang ngạnh lên để trên mông, Minh Sùng kinh ngạc quay đầu nhìn Huyền Dận trầm tĩnh trước mặt.

“Người cảm thấy ta được không?” Huyền Dận hôn Minh Sùng, tay khẽ mông hắn, tay còn lại kéo quần hắn xuống.

“A...” Mông trần trường tiếp xúc yên ngực bằng da kích thích da thịt Minh Sùng, hắn hơi nhếch mông lên, nhưng lại để thẳng lên trước tính khí Huyền Dận, “A? ... Ai a... Đau...”

Tính khí thô cứng dưới sự xóc nảy đột nhập vào hậu huyết Minh Sùng, quy đầu khổng lồ nháy mắt đem cục huyết nhăn nheo kéo căng đến trơn nhẵn.

“A a... Không muốn... Không cần ở đây...” Tay Minh Sùng trượt đi nằm nhoài trên lưng ngựa, hai tay cầm lấy lông bờm của ngựa, xóc nảy khiến cự vật không ngừng xâm nhập trong dũng đạo, vách trong nhạy cảm bị đụng vào, thân thể bị tình dục cấm rẽ lâu dài cho dù không cần bôi trơn vẫn thuận lợi cắn vào cả cây, xóc nảy trườ sấp khiến tràng ruột phân bố ra chất lỏng khiến cự vật càng dễ đi vào.

“Ồ... Phía trước... Phía trước đau quá...” Hoa huyết bị yên ngựa cọ cọ, thân ngựa lắc lư không theo quy luật gì chèn ép hoa huyết non mềm.

Huyền Dận giật ngời đem Minh Sùng càng thêm sát mình.

“A a... Sâu quá...” Hậu huyết bị tính khí lộng khiến Minh Sùng không thể không tận lực thả lỏng mở lớn miệng huyết, bên trong tràn ra nước ngày càng nhiều, hoa huyết phía trước mở lớn cũng chảy ra chất lỏng trắng mịn, ma sát phát ra tiếng “xì xào”.

“Người tới.” Huyền Dận nắm dây cương nhét vào trong tay Minh Sùng, y ôm lấy eo đem Minh Sùng ôm lấy khiến toàn bộ mông hắn dán chặt lên tính khí của mình ngời xuống, sau đó tay cầm lấy tính khí Minh Sùng vuốt ve tay còn lại tiến vào trong hoa huyết ướt nhẹp, hai ngón tay vè nặn hoa hạt nhạy cảm, ngón tay cũng không ngừng nghỉ xen vào miệng huyết gãi mạnh.

Tính khí bị cục huyết ầm áp không ngừng cắn hút khiến Huyền Dận hô hấp nặng nề, ngón tay chôn trong hoa huyết Minh Sùng nắm chặt, hoa hạt bị vùn về găng gượng phồng lớn, hoa huyết ầm ướt bị ngón tay

đụng vào kịch liệt co rút, trán Minh Sùng chảy đầy mồ hôi hột, hắn không nhìn được phát ra tiếng ngâm khẽ.

“A... A a a... Quá... Quá sâu...” Toàn bộ móng Minh Sùng đều ngồi trên hông Huyền Dân, thân thể theo xóc nảy mà nâng lên hạ xuống đem tính khí thô to nuốt càng sâu, hậu huyết cũng bị đánh đến đỏ bừng. Huyền Dân suy nghĩ một chút buông tay đang vuốt ve tính khí Minh Sùng đè lên bụng dưới của y đem Minh Sùng dính chặt dưới hông mình.

“A!... Đừng... Đừng như vậy! A a...” Thân thể căng chặt, tính khí thô to lại theo xóc nảy đầu đá lung tung trong người, kích thích khiến Minh Sùng vặn vẹo, bốn ngón tay nhét vào trong hoa huyết lại chuyển động, lượng lớn niêm dịch từ miệng huyết bị hé ra mà chảy xuống, từng đạo theo hoa văn yên ngựa trượt xuống.

“A a —” Minh Sùng cắn môi để khoái cảm tùy ý nhảy lên tới cực hạn, hoa huyết vì thế mà càng dâng trào.

“Nắm chặt dây cương, nhìn đường cho kỹ.” Ngón tay Huyền Dân bị thấm ướt nắm hai má Minh Sùng bắt hắn nhìn thẳng phía trước.

Minh Sùng bị nước mắt làm cho hai mắt mờ hồ nức nở ngẩng đầu lên, tiếp đó lại bị hung hăng đỉnh lộng mà cả người nằm nhoài trên lưng ngựa, quy đầu mạnh mẽ đánh vào trong điểm nhạy cảm trong dũng đạo khiến Minh Sùng vừa đau vừa sướng khoái.

“A a... Không được... Đừng... A ưm... Muốn...” Minh Sùng rút gào từ trong hoa huyết phun ra chất lỏng nóng bỏng, hậu huyết cũng bị kích thích mà từ nơi giao hợp tung tóe chất lỏng óng ánh.

Huyền Dân kéo dây cương để ngựa chạy chậm lại, ôm lấy Minh Sùng đang cao trào mà xụi lơ.

“A?” Minh Sùng còn chưa kịp thắc mắc, thân thể bủn rủn lại bị nâng lên, cơn thịnh hăng say thoát khỏi miệng huyết cắn chặt, Huyền Dân xoay người Minh Sùng lại, quy đầu nóng hổi ở trên hoa môi cọ cọ sau đó đâm thẳng vào, để Minh Sùng ngồi vững sau đó Huyền Dân kẹp bụng ngựa, con ngựa lại bắt đầu tiếp tục chạy.

“A!” Minh Sùng nắm chặt vai Huyền Dân, hai chân theo phản xạ quẩn lấy eo y, tính khí nhồi vào hoa huyết hung hăng trều sập, quy đầu hăng say phá tan miệng tử cung nhạy cảm tiến thẳng vào trong.

“Đừng... A... Sâu quá...” Minh Sùng mang theo tiếng rên rỉ nỉ non, hoa huyết bị đâm đến đỏ bừng, lông mao thô cứng thỉnh thoảng còn đâm vào hoa môi, hoa môi mềm mại bị tính khí thô lỗ đâm vào hơi hướng ra ngoài, sưng tấy vậy lấy nó cắn nuốt gốc rễ, hoa môi bị ma sát tràn ra dịch đem quy đầu cùng hai túi thấm ướt nhẹp, nơi giao hợp không ngừng bị lôi ra chỉ bạc, lại bị kịch liệt ma sát mà đánh thành bọt đậu lại trên miệng huyết cùng hành thân.

Minh Sùng bị va chạm không ngấm mồm lại được, nước bọt từ khóe môi khê nhếch tràn ra nhỏ xuống trên vai Huyền Dân, tử cung không ngừng bị thô lỗ trều sập khiến nó tê dại chưa xót, “Xót quá... Đừng tiếp tục... Cầm a a —”

Con ngựa bị quất mạnh mà chạy nhanh hơn, tính khí thô to nhanh chóng mỗi lần đều đâm vào độ sâu không thể đo được, mỗi lần va chạm đều khiến Minh Sùng cao giọng rên rỉ, tính khí trước người bị kẹp giữa hai người phun ra bạch trọc, bên trong hoa môi không ngừng tuôn ra chất lỏng tưới lên quy đầu khổng lồ, đem kích thích cự vật càng sưng lớn.

“Dừng tiếp tục... A a... Lớn... Ừm a...” Hoa huyết bị nhét đầy thống khổ chịu đựng kẻ xâm lấn, bên trong dũng đạo nóng như bị thiêu đốt, Minh Sùng bên trong trều sấp mà lần nữa lên cao trào.

“Đến.” Huyền Dân dừng ngựa lại, ôm thân thể mềm nhũn của Minh Sùng cùng nhau ngã xuống bãi cỏ.

“A!” Dừng mạnh lại khiến Minh Sùng hét lên một tiếng, tính khí trước người rung động phun tinh dịch, hoa huyết cơ hồ đem túi đều nuốt vào không chứa lại kẻ hờ nào phun ra chất lỏng trong suốt.

Huyền Dân rên lên một tiếng đem vô số hạt giống gieo trong thân thể ấm áp của hắn.

Minh Sùng phát ra tiếng rên rỉ vỡ vụn xụi lơ co quắp trên người Huyền Dân.

Huyền Dân mang Minh Sùng đến thung lũng sâu trong núi y mấy năm trước trong lúc lơ đãng phát hiện, trong cốc cỏ xanh nở rộ bên cạnh đó còn có những đóa hoa nhỏ vàng nhạt không biết tên, gió thổi làm bồ công anh tung bay đầy trời, cảnh thiên nhiên vô cùng tươi đẹp.

Bất quá bây giờ Minh Sùng hiển nhiên không có tâm chú ý đến cảnh sắc chung quanh.

Huyền Dân trở mình đem Minh Sùng đặt dưới thân.

Nửa người trên của Minh Sùng còn mặc đủ xiêm y, trang phục màu đen vây lấy thân thể rắn chắc, hạ thân lại lấy lợi khó coi, một nửa quần bị cởi ra miễn cưỡng treo ở bắp chân, bụng bị tinh dịch của hắn dính đầy, giữa hai chân rắn chắc bị ma sát mà đỏ đậm chất lỏng trắng toát dính đầy một đống, tinh dịch còn dính trên hoa môi sung huyết không thể khép lại mà từ từ chảy xuống niêm dịch hỗn hợp.

Huyền Dân hôn hai má ướm nhẹ của Minh Sùng, đồ vật gắng gượng của mình lần nữa nhắm ngay hoa huyết lần nữa nhét vào.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bi-thien>